

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/09 • 03 Mart 2001 • 5 DM

Krizlerin kaynağı kapitalist sömürü düzeni,
sorumlusu asalak burjuvazinin kendisidir...

**Ülkeyi emperyalizme peşkeş çeken de,
İMF yıkım programlarına öneyak olan da,
bu işbirlikçi asalak takımından başkası değildir...**

**Emperyalist sömürü ve talana karşı
mücadeleyi işbirlikçi burjuvaziye karşı
mücadeleyle birleştirelim!**

**Krizin faturasını ödemeyi reddedelim!
8 Martlar'dan 1 Mayıslar'a kavgayı
yükseletelim!**

Krizin faturası kapitalistlere!...

İÇİNDEKİLER

Saldırıya karşı işçi-emekçi barikatı!	3
Birleşik örgütlü mücadeleyi yükseltelim!	4-5
Krizin faturasını sahiplerine ödetelim!	6
Sermayenin istikrar programı çöktü!	7
Asker yoksullukla neden ilgilenir?	8
Kula Mensucat işçileri direnişte!	9
Sümerbank işçilerinden coşkulu ve kararlı eylem	10
Kamu emekçi hareketi	11
8 Mart özgürlük ve eşitlik için mücadele çağrısıdır!	12
Kadınların kurtuluşu kadın ve erkek işçilerin ortak eseri olacaktır!	13
Yakılmak istenen gelecek özlemidir!	14
Sosyalizm ve kadın sorunu	15
Dünyada güncel durum /3 (orta sayfa)	16-18
Clara Zetkin'in anısına	19-20
Gençlik	21
Kurtköy'de emekçilerin yaşamı üzerinden kirli rant oyunları	22
Diyarbakır üzerinden oynan oyunlar.	23
Günün yurtseverlik görevi ve sorumluluğu.	24-25
Burdur davası: Mahkeme devletin yargılandığı bir kürsüye dönüştü.	26
Ölüm Orucu direnişinin gücüyle hücreleri yıkacağız.	27
Direnişçilerden mektuplar.	28-29
Ya insanca, onurlu bir yaşam; ya ölüm!	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/09 ● 03 Mart 2001

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Krizin faturasını kapitalistlere çıkarmak için 8 Mart'ta alanlara mücadeleye!

Bugünkü büyük krizin hazırlayıcısı olan İMF-TÜSİAD programı uygulanmaya başladığı tarihten itibaren, komünist basın, programın yolaacağı yıkım konusunda işçi sınıfı ve emekçileri sürekli biçimde uyarmaya çalıştı, program gereği yürütülen saldırıların karşısında durmaya, kazanılmış haklarını korumak için mücadele etmeye çağırdı. Ancak bilindiği gibi, ne yazık ki, sınıf cephesinden yıkım programını durdurabilecek güç ve örgütlülükte bir mücadele yükseltmek mümkün olmadı. Böyle olunca da, hak gasplarının önüne geçilemedi. Sınıfın kayıpları her geçen gün arttı. Gelineen noktada ise yıkım, işçi sınıfı ve emekçileri de aşan bir boyuta, kapitalist ekonomi ve siyaseti allak bullak eden bir krize ulaştı.

Türkiye'nin kapitalist ekonomisinin sahipleri ve siyasi temsilcilerinin, şimdi, krizin faturasını tümüyle işçi sınıfı ve emekçilere nasıl fatura edebileceklerinin hesaplarıyla uğraştıkları ortada. Özellikle de, yıkım programının yerel sahibi(ortağı) TÜSİAD'lı büyük patronların, bırakın krizden etkilenmeyi, onu bir yeni vurgun fırsatı olarak kullanabilmek için ellerinden geleni yapacakları da açık.

Bu koşullarda, işçi sınıfı ve emekçilerin de, daha büyük yıkımlar yaşamamak için krizin faturasını üstlenmeyi reddedebilmeleri gerekiyor. Sınıf için reddin tek yolu ve aracı ise, örgütlü, birleşik ve militan bir mücadeledir.

Önümüzde, 8 Mart gibi, militan sınıf mücadelesinin tarihi bir günü duruyor. 8 Mart kutlamalarının, günün temel taleplerini yükseltmenin, bu talepler etrafında birleşmenin fırsatı olarak kullanabilmek gerekiyor.

Bahar sürecinin de açılışını yapacak olan 8 Mart kutlamalarının gücü ve etkisi, sonrası için belirleyici olacağı gibi, krizin faturasını sırtımıza yüklemeye çalışan kapitalist sınıfa ve devletine bir ilk yanıt anlamına da gelecektir. Dolayısıyla, etkinliklere katılım ve alanda duruş son derece önemlidir. Katılımı arttırmaya, içeriğini

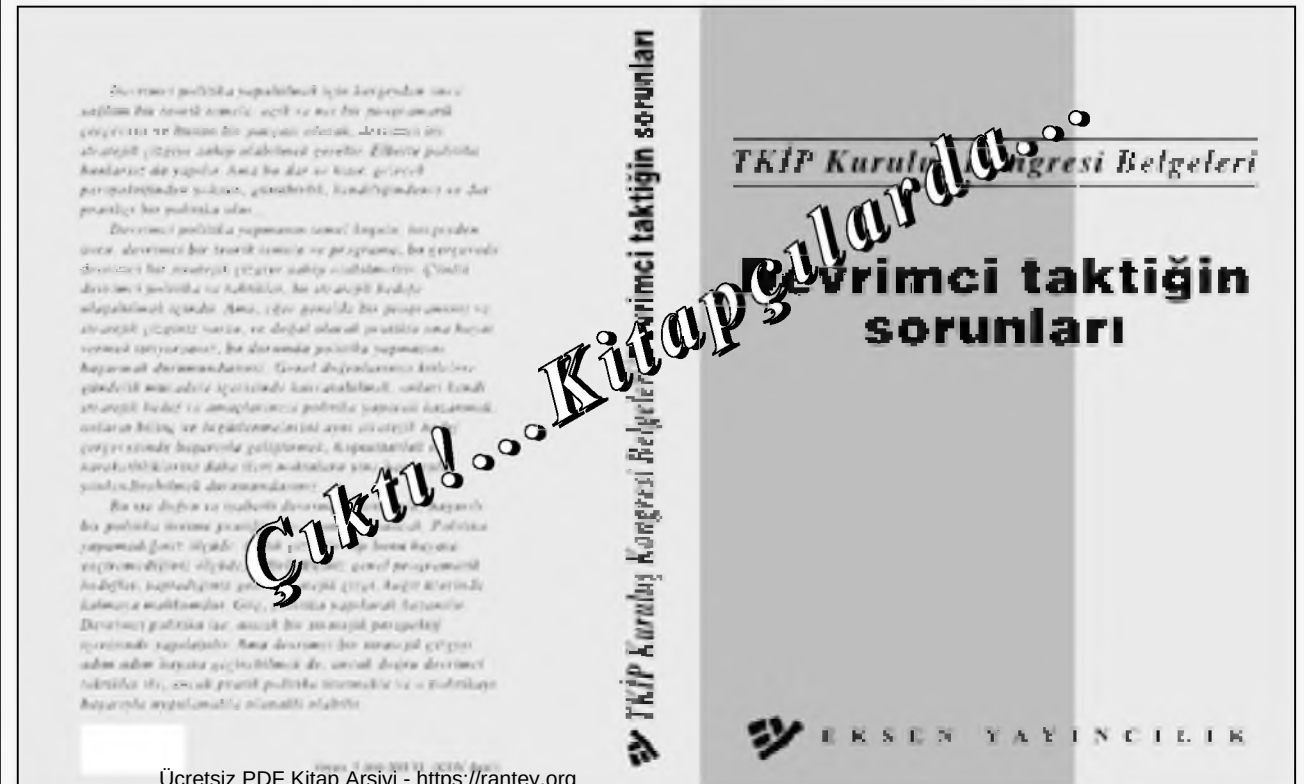

devrimciileştirmeye yönelik her türlü çaba tüm yoğunluğuyla sürdürülebilmelidir. Miting alanlarında ana hedef ise, sınıfın güncel taleplerinin devrimci bir içerikle formüle edildiği şiarların her şart altında yükseltilmesi olmalıdır. Bu konuda, "güç ve olanaklar" yakınması kabul edilebilir bir gerekçe olamaz. Güç ve olanakların tümü (az olan yerde az, çok olan yerde çok) seferber edilecektir. Sınıfa karşı sorumluluğumuz da, sınıf devrimciliğinin anlamı da bunu gerektirmektedir.

Okurlarımıza önemli hatırlatma

Gazetemiz *Kızıl Bayrak* bayram tatiline denk gelen önümüzdeki hafta içinde çıkmayacaktır. Bir sonraki hafta, 17 Mart Cumartesi günü 10. sayımızda buluşmak dileğiyle...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Krizin faturası kapitalistlere!”

Saldırıya karşı işçi-emekçi barikadı!..

Kriz derinleştikçe büyüyecek olan fatura, işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden sadece ücretlerdeki gerileme, fiyatlardaki yükselme nedeniyle düşen yaşam standardıyla da sınırlı değil. Halen bir işin var ve bir ücret almakta isen, bir gerilemeden söz edilebilir. Oysa krizin ücret kaybından da yıkıcı faturası toplu tensikatlardır. Zaten yıkım programı gereği sistemli hale getirilmiş olan işten çıkarmalar, bu krizle birlikte çok daha büyük boyutlara çıkarılmak istenecektir. Krizin patlak vermesinden bu vana yaşanan işten çıkarmalar, önümüzdeki hafta ve aylarda katlanarak artacaktır. Tabii ki sınıf cephesinden bir itiraz gelmezse.

Düzen cephesi, krizin ilk şokunu atlatır atlatmaz hemen üstünü örtme telaşına düştü. İlk hafta ortaya dökülen veriler tersyüz edilmeye, krizin boyutları küçük gösterilmeye, IMF programında ifadesini bulan emperyalist yağmanın payı gizlenmeye çalışılıyor. Bu çabanın, öncelikle krizin ek faturasının kesileceği işçi ve emekçi kitleleri, onlardan beklenen tepkileri dizginlemeyi hedeflediği ortadadır.

Gerçekten de kriz daha ilk günde ücretli emekçinin yaşam standardını %40'lara varan oranda düşürmüştür. Akaryakıt ve tekel ürünleriyle başlamış bulunan zam furyası bu yükü daha da artıracaktır. Kaldı ki kriz henüz tüm sonuçlarıyla ortaya dökülmüş de değildir. Yatışmasına, hafiflemesine yönelik hiçbir işaret bulunmadığı gibi, derinleşmesi için pek çok sebep vardır. Öncelikle, krize yolaçan sözde “istikrar programı”nı sürdürmekte, hükümet de, TUSİAD da, IMF de kararlıdır. Öte yandan, krizin asıl sorumlusu olan bu üçlü, en azından onun etkilerini hafifletmeye yönelik en küçük bir sorumluluk üstlenmeye dahi niyetli görünmemektedir. Ne büyük patronlar kârlarından fedakarlığa yanaşıyor, ne hükümet yıkım programının

uygulanmasında göstermelik de olsa bir geri adıma, ne de IMF mali bir desteğe. Tersine, IMF Şubat ayı itibarıyla aktarılması planlanan kredi dilimini erteleme yoluna gidiyor.

Kriz derinleştikçe büyüyecek olan fatura, işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden sadece ücretlerdeki gerileme, fiyatlardaki yükselme nedeniyle düşen yaşam standardıyla da sınırlı değil. Halen bir işin var ve bir ücret almakta isen, bir gerilemeden söz edilebilir. Oysa krizin ücret kaybından da yıkıcı faturası toplu tensikatlardır. Zaten yıkım programı gereği sistemli hale getirilmiş olan işten çıkarmalar, bu krizle birlikte çok daha büyük boyutlara çıkarılmak istenecektir. Krizin patlak vermesinden bu yana yaşanan işten çıkarmalar, önümüzdeki hafta ve aylarda katlanarak artacaktır. Tabii ki sınıf cephesinden bir itiraz gelmezse.

Düzen cephesinin çabası ve umudu da, faturayı işçi sınıfı ve emekçilere kesebilmelerinin tek imkanı da budur. Ve düzenin bu imkanı, işçi sınıfı ve emekçilere krizin faturasından kaçınma yolunu da göstermektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler gerektiği şekilde “itiraz” edebilirlerse eğer, faturayı üstlenmek zorunda kalmayacaklardır.

Gerektiği şekilde ya da sermaye sınıfı ve devletin anlayacağı dilden itiraz; güçlü, birleşik, militan ve örgütlü bir sınıf mücadelesi ile düzenin karşısına çıkılarak yapılabilir. Gerek Türkiye işçi sınıfının, gerekse de dünya proletaryasının tarihinde böylesi mücadele örnekleri az değildir. Bu deneyimlerin derslerinden yararlanmanın tam zamanıdır. Üstelik önümüzde, sınıf mücadelesinin olağanüstü güç gösterilerine ve kazanımlara kaynaklık etmiş olayların yıl dönümleriyle dolu bir bahar süreci vardır. 8 Mart'ta, 12 Mart'ta, 1 Mayıs'ta... Mücadele deneyim ve birikimlerimizin de gücüyle, “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarı altında alanlarda birleşmek, hem sınıfsal güç ve imkanlarımızı açığa çıkaracak, kendi kitlemizin özgüvenini tazeleyecektir, hem de mücadelenin devamı için gereken birleşme/örgütlenme zeminlerini güçlendirecektir.

Dün, hücre karşıtlığı temelinde oluşturulan, bugün bahar sürecine yönelik oluşturulmaya çalışılan platform deneyimleri, günün ihtiyacını karşılamaktan uzak olmakla birlikte, ihtiyaç durumundaki daha geniş birlikteliklerin yolunu açmak,

zeminini güçlendirmek açısından gereklidir. Bugüne dek ortaya çıktıkları haliyle, bu mücadele platformları üç ayrı biçim göstermişlerdir. Birincisi, sendika ve şubelerin oluşturduğu platformlardır (geçmişteki İİSSP-bugünkü İEP, Kocaeli Sendikalar Birliği vb. türünden yerel olabildiği gibi, Emek Platformu gibi merkezi biçimler de alabilmektedir). İkincisi, öncü işçilerin oluşturduğu yerel platformlardır. Üçüncüsü ise, daha çok hücre karşıtı platformlarda simgeleşen karma girişimlerdir. Bilindiği gibi bu platformlar, bir sendika veya şubesi ile bir üniversite öğrenci grubunu veya bir emekçi semtindeki işçi-işsiz-öğrenci gençliği biraraya getirebiliyordu. Bütün bu deneyimler, yeni dönem işçi-emekçi hareketinin örgütlenme ve birleşme çabalarında yararlanılmayı bekliyor.

Kriz ve ağır faturasına karşı gelen ilk tepkiler de göstermektedir ki, gelişecek hareketin başını çekecek olan, örgütlü işçi ve emekçilerdir. Bu zaten sınıfın bu kesiminin, örgütsüz büyük kitlesine karşı görevidir de. Ancak bu gövdeyi harekete geçirebilme oranında başarı kaydedilebilecektir. Düzenin “ne pahasına olursa olsun” ifadesinde kendini gösteren saldırgan karakteri, krizin faturasını işçi ve emekçi kitlelere kesme kararlılığında bir kez daha ortaya dökülecektir. Kamu emekçi sendikaları cephesinden gelen ilk tepkilerin (27 Şubat'taki Ankara eylemine saldırı ve gözaltı) polisiye tedbirlerle bastırılması bunun ilk göstergesi kabul edilmeli, sürece buna uygun bir moral ve teknik hazırlıkla girilmelidir.

Kendini her gün daha da dayatacağı açık olan militan mücadele zemin ve araçlarını hazırlamak, sınıf kitlelerine söz ve pratikle anlatabilmek ise devrimci güçlerin görevidir. Sınıf kitleleri krizin bir çığ gibi üzerine gelen faturasını görmekten aciz değildir. Burjuva iktisadın bilimsel-teknik ayrımı ve inceliklerini bilmeden de, toplu tensikatlar, fahiş zamlar ve düşen ücretler somutunda, yani günlük yaşamı üzerinden kendiliğinden bir fikir edinmekte ve doğal bir tepki geliştirmektedir. Bu nedenle, sınıf kitleleri içinde yürütülecek ajitasyon-propaganda çalışması, krizin faturasının sınıfa çıkarılacağını anlatmaktan ziyade, bu faturayı üstlenmemek için neler yapmak gerektiği üzerinde durmalıdır. Sınıf cephesinden örgütlenme yol ve

araçları, mücadele güç ve imkanları olanca somutluğu ile anlatılmalı; düzen cephesinden saldırı plan ve hazırlıkları teşhir edilmeli; tüm bu çalışma mutlaka pratik bir çabayla birleştirilebilmelidir. Sınıf açısından görülebilir bir pratik çabaya eşlik eden bir propaganda faaliyetinin çok daha etkili, çok daha sonuç alıcı olacağı kesindir. Her iki çalışma döne döne birbirini besleyecektir. Dolayısıyla, kesintiye uğratılmaksızın ve olanca yoğunluğuyla sürdürülmelidir.

Devrimci güçler cephesinden zindan direnişiyile dayanışmada yaşanan zayıflık ve güç kaybının yol açabileceği olası zaaf alanlarından biri, sınıf ve kitlelerle temas noktalarının sınırlılığı ve deneyimli kadro sıkıntısıdır. Yukarıda vurgulanan sınıfa karşı görev ve sorumlulukları cesaretle üstlenmek için eldeki “güç ve imkanlar”a bakılmamalı, sınıfın güç ve imkanlarını nasıl harekete geçirebileceğimiz, nasıl devrimin güç ve imkanlarına dönüştürebileceğimiz hesaplanmalıdır.

Meseleye böyle bakıldığında, sınıf hareketinin geriliğine, uzun süren durgunluğu vb.'ne rağmen, azımsanmayacak oranda bir öncü işçi-emekçi birikimine sahip olduğu görülecektir. Bugüne dek, kitle hareketindeki geri düşüşün ve uzun süren durgunluğun ve daha da önemlisi örgütsüzlüğün etkisiyle belirli bir geri çekilme yaşansa da, bu öncü-devrimci işçi ve emekçiler (veya yeni sürecin öne çıkaracağı yeni güçler) önümüzdeki süreçte yeniden devrimci müdahaleye, devrimci eyleme açık hale geleceklerdir. Fabrika ve işletme temelinde yürütülecek örgütlenme çalışmalarında ilk temas ve dayanak noktaları, doğallığında, yine bu güçler olacaktır. Dolayısıyla, sınıf kitlelerine yönelik genel ajitasyon-propaganda çalışmalarına paralel biçimde, öncü-devrimci işçi ve emekçilere yönelik, devrimci olmanın getirdiği sınıfa karşı görev ve sorumluluklar temelinde daha özel bir propaganda yürütülmeli, bu insanlar sınıf mücadelesini örgütleme devrimci çalışmasına bir biçimde dahil edilmelidirler. Hem sınıfın ileri-öncü güçlerini devrimcileştirmenin, hem de aynı anlama gelmek üzere, devrimin güçlerini artırmanın başka bir yolu yoktur. Bu tarz bir çalışma, aynı zamanda, genelde devrimci hareket, özelde komünist hareketimiz için, genç ve deneyimsiz güçlerin eğitiminde vazgeçilmez bir araçtır.

Sermayenin krizinin ağırlaşan faturasını ödemeyi reddedelim!

Birleşik örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

İMF-TÜSİAD programının gündeme getirilmesinden bu yana komünistler düzen cephesinin kolay başarılar kazandığını söylediler. Bunun için gerekli gücü ise, işçi ve emekçi yığınların örgütsüzlüğünden, saldırılara karşı hatırı savılır bir mücadele ortaya koyamamasından aldığını vurguladılar.

Aynı şey şu an gündemde olan kriz için de geçerlidir. Eğer bu kez de gereken mücadele ve direniş ortaya konulamazsa, sermaye kendi cephesinden krizi atlatmanın, demek oluyor ki onu bizim sırtımıza yıkmanın yol ve yöntemlerini bulmakta ve uygulamakta fazla bir zorluk çekmeyecektir. Elbette bu sermayenin arzuladığı bir şeydir ve bu anlamda da onun çözümüdür.

Bir de işçi ve emekçilerin krize çözümü vardır. Bu noktada komünistlerin daha krizin ilk gününde yazdıklarına dönüp bir kez daha bakmak gerekmektedir.

“Krizden çıkışın ikinci imkanı ise devrimin, yani işçi sınıfı ve emekçilerin elindedir. Ve tek köklü-kalıcı çözüm de budur. Bu yozlaşmış, çürümüş, çeteleşmiş yapı, tüm iktisadi, sosyal, siyasal ve militer kurumlarıyla birlikte parçalanıp dağıtılır. Empervalist soygun kurumlarıyla kölelik bağları koparılır. Emek-güçlü sömürüsüne, soygun ve talana dayalı bu rant ekonomisinin çarkları kırılır. Tüm toplumsal üretim üretici gücün (işçi sınıfı ve emekçilerin) denetimine alınır. Sosvalist veniden dağıtım örgütlenir...” (Kızıl Bayrak, sayı: 8, 24 Şubat ‘01)

Türkiye kapitalizmi tarihinin en ciddi krizlerinden birini geçtiğimiz hafta yaşadı. Hükümetin 2000 yılı başından bu yana kararlılıkla uygulamaya çalıştığı IMF-TÜSİAD programı bir gecede çöktü.

Kasım mali krizinin şokundan henüz kurtulmamış olan ekonomik dengeler üç-beş saat içinde bir kez daha altüst oldu. Faizler görülmemiş düzeyde yükseldi. Borsada ise tersinden görülmemiş ölçüde düşüşler yaşandı. Hükümetin “dalgalı kur” sistemine geçildiği açıklamasının hemen ardından ise Türk lirası dolar karşısında yüzde 30-40 değer yitirdi.

Krizin yapısal bir temelının bulunduğu ve kapitalist ekonominin krizlere mahkum olduğu açık. Aynı şekilde, krizle birlikte yitirildiği söylenen paraların emperyalist tekellerin ya da uluslararası spekülörlerin kasasına gittiği gerçeği de özel bir açıklama gerektirmiyor. Şimdi asıl sorun, yaşanan krizin ortaya çıkardığı büyük faturanın kim tarafından ve nasıl ödeneceğidir. Tekellerin ve borsa spekülörlerinin kriz nedeniyle cebe indirdikleri milyarlarca doları çıkarıp geri vermeleri düşünölemeyeceğine göre, fatura bir kez daha işçi ve emekçilere ödetirilmek istenecektir.

Bu nedenle, bir yandan krizin etkilerini sınırlayacak önlemler düşünölürken, bir yandan da faturayı işçi ve emekçilerin sırtına yüklemenin planları yapılıyor düzen cephesinde. 14 aydır uygulanan “ekonomik istikrar programı” nedeniyle zaten ekonomik-sosyal bir yıkımla karşı karşıya olan milyonlarca işçi ve emekçinin sırtına yeni ve daha büyük yükler bindirmenin hazırlıkları bütün hızıyla sürüyor. Bu çerçevede şimdiden atılan adımlar var.

Yağmur gibi yağan zamlar kriz faturasının ilk taksitidir

İşin aslına bakacak olursak, bu ülkedeki bütün işçi ve emekçiler, krizin maliyetinin değişik biçimlerde kendilerine yansıtılacağını deneyimlerinden çok iyi biliyorlar. 1 Mart tarihli *Radikal* gazetesinden aktarıyoruz. Manşet şöyle:

“Akaryakıt, doğalgaz ve elektrik fiyatları yüzde 10 arttı. THY dahil ulaşım ve nakliye firmaları zam kuyruğuna girdi; çay, şeker ve ilaç fiyatları için kollar sıvandı; toptancı etiket değiştirmeye başladı; ikinci dalga bayram sonrası.”

Hemen altta devam ediyor:

“Mali piyasaları altüst eden krizin faturası günlük hayatta da kendisini hissettirmeye başladı. Yüzde onluk TEKEL fiyat artışıyla başlayan zam dalgası, akaryakıt, doğalgaz ve elektriğe gelen aynı orandaki zamlarla devam etti. Enerji Bakanlığı, akaryakata bayramdan sonra ikinci kez zammı tartışıyor.

“Çay ve şeker gibi temel tüketim maddeleri ve ilaç sunan sektörler fiyat arttırma kuyruğunda. Toptancılar ilk ayarlamaları yaptı, ikincisi için bayram sonrasını bekliyor. Başta THY olmak üzere ulaştırma ve nakliye sektörü zam için kolları sıvadı. Zamlar

sürerken esnaf stok yapmayı da ihmal etmiyor.”

Bu, budur işte. Düzen cephesi krizin yükünü işçi ve emekçilere yansıtmak için bir an bile zaman kaybetmemiş, zam furyası anında başlamıştır. Ve söylendiği gibi henüz bu işin ilk aşamasıdır. Akaryakıt, doğalgaz ve elektriğin zamlanması zincirleme bir zam dalgasına yolaçacaktır. Zira bunlar hemen her türlü tüketim maddesinin üretiminde kullanılan temel girdilerdir. Bunlara zam yapıldığı zaman kullandığımız, yediğimiz, içtiğimiz her şeyin fiyatı artacaktır.

Ayrıca, özellikle büyük kentlerde ev kiralari yaygın bir şekilde dolar üzerinden ödenmekte, borçlar da gene dolar üzerinden alınıp verilmektedir. Doların değer kazanması ev kiralalarının artması anlamına gelmektedir. Oturduğu evi dolar üzerinden tutan fakat işyerinden TL olarak maaş alan ücretliler, bu durum karşısında bir kez daha zor duruma düşeceklerdir. Aynı şekilde dolar üzerinden borcu olanlar da en az yüzde 30 zarar edeceklerdir.

İşsizlik çığ gibi artıyor

Zamlar ve hayat pahalılığı işçi ve emekçilerin sırtına yüklenen faturanın sadece bir boyutunu oluşturmaktadır. Kriz aynı zamanda onbinlerce işçi ve emekçi için işsiz kalmak anlamına gelmektedir. Zaten hayli büyük olan işsizler ordusuna önümüzdeki günlerde ve aylarda yeni onbinler, yüzbinler katılacaktır.

Bununla ilgili ilk somut gelişmeler yaşanmaya başlanmıştır. Örneğin Ankara Ticaret Odası Başkanı, ekonomik krizle birlikte tam 3170 işyerinin kapandığını, bunun sonucunda 414 bin kişinin işsiz kaldığını açıkladı. Öte yandan Gebze’de kurulu

bulunan Honda otomobil fabrikasında kriz nedeniyle üretime 20 gün ara verildi ve burada çalışan 300 işçi zorunlu izne çıkartıldı. İşçilerin ücretli izinden dönebilecekleri ise şüpheli. Daha şimdiden bunların çoğunun işten atılmasına kesin gözüyle bakılıyor. Bunların dışında üretimi durdurup işçileri zorunlu izne çıkaran ya da tümüyle iflas eden birçok işletme var. Bazı patronlar ise krizi bahane ederek işçi sayısını azaltma yoluna gidiyorlar. Ayrıca krizi bahane eden hükümet, bu vesileyle özelleştirmelere hız verileceğini açıklamış bulunuyor. Özelleştirmelerin ise toplu işten çıkarmalara neden olduğunu en açık şekliyle POAŞ örneğinde görmüş bulunuyoruz.

1994 krizinde de, 1998 borsa krizinden sonra da 1 milyondan fazla işçi atılmıştı. Bugün yaşanan krizin onlardan çok daha kapsamlı ve yıkıcı olduğu söylendiğine göre, bunun sonucunda yaşanacak işten atmaların çok daha yaygın olacağını söylemek kehanet olmayacaktır.

Fiyatlar yükselirken ücretler yerinde sayıyor

Tüketim maddelerindeki fiyat artışlarının işçi ve emekçiler cephesinden nasıl bir yıkıma yolaçtığını görmek için ücretlere de bakmak gerekir.

Türk-İş'in yaptığı yazılı açıklamada, yapılan hesaplamalar sonucu 4 kişilik bir ailenin bir aylık asgari gıda harcamasının, bir önceki aya göre 3 milyon 350 bin lira artarak, 180 milyon 703 bin liraya yükseldiği söyleniyor. Bu rakamdaki artışın, geçen yılın Şubat ayına göre yüzde 38 olarak gerçekleştiği belirtiliyor.

4 kişilik bir ailenin sadece asgari gıda harcamasının 180 milyon liraya çıktığı bu ülkede işçilerin çok büyük bir bölümü asgari ücretle çalışmaktadır. Asgari ücret ise sadece 102 milyon liradır. Buradan da anlaşılmaktadır ki, pahalılığı işçi ve emekçiler için yıkım haline getiren şey ücretlerinin yani alım güçlerinin aynı oranda artmayışıdır.

Sermaye cephesi de faturayı işçi ve emekçilerin sırtına yıkmaya uğraşırken buradan hareket etmektedir. Her türlü mal ve hizmetin fiyatını arttıracaksın, ama ücretleri arttırmayacaksın. Hatta eğer imkan olursa daha da düşürmenin yollarını bulacaksın. Hükümetin 2001 yılı ücretler politikası da bu çerçevede belirlenmiştir.

Toplusözleşmeye oturan kamu işçilerine verilecek zammın artık hiçbir inandırıcılığı ve geçerliliği kalmayan "hedef enflasyon" oranında ve hatta daha altında olması için sendika bürokratlarıyla görüşmeler sürmektedir. Aynı şekilde kamu emekçilerine de İMF programı gerekçe gösterilerek çok düşük bir maaş artışı yapılmak istenecektir.

Tekstilde imzalanan satış sözleşmesi, özel sektörde patronların niyetinin ücretleri mümkün olduğu kadar aşağı çekmek olduğunu gözler önüne sermiştir. Patronlar krizi bahane ederek ya da işyerinin kapanabileceğini söyleyerek işçileri düşük ücretle çalışmaya zorlayacaktır.

Düşük ücret politikası çalışanların yanısıra memur ve işçi emeklilerini de vurmaktadır. Ortalama 150 milyon maaş alan emekliler zaten geçinmiyorlardı. 21 Şubat kriziyle birlikte %36.1 oranında daha fakirleştiler.

İşçi ve emekçilerin vergi yükü ağırlaşıyor

Hükümet, 2001 yılı bütçesinin gereği olarak, 31.7 katrilyonu vergi olmak üzere toplam 43.1 katrilyon gelir elde etmeyi planlıyordu. Bu vergi gelirinin çok büyük bir kısmı ücretlilerden alınacaktı. Fakat şimdi kriz nedeniyle bu plan altüst oldu. Küçük ve orta ölçekli birçok şirketin iflası ve çığ gibi büyüyen işsizlik hükümetin vergi hedeflerini tutturmasını engelleyecek.

Bu durum karşısında hükümet ya kendi harcamalarını ve sermayeye akıttığı kaynakları kısmak zorunda kalacak, ya da yeni vergilerin devreye sokulması gündeme gelecek. Birincisi imkansız olduğuna göre ikinci yol izlenecek. Yani tıpkı depremden sonra yapıldığı gibi, binbir isim altında yeni vergiler konulacak. Dolaylı vergilerin oranı arttırılacak. Dahası var. Bu çerçevede geçmiş vergi borçlarına uygulanan gecikme zamlarının arttırılması da şimdiden gündemde. Vergi borcu gecikme zammı yüzde 5'ten 8-10 düzeyine çıkarılacak.

Kriz kapitalizmin yolaçtığı sosyal faturayı daha da kabartıyor

Yaşam şartlarının ağırlaşması işçi ve emekçiler cephesinde sadece ekonomik yıkıma yolaçmıyor. Bununla birlikte onları manevi yıkıma da uğrattıyor. Emekçi ailelerinde işsizlik ve yoksullaşmanın yol açtığı sorunlar katlanarak artıyor. Hem eşler arasında hem de ana-baba ve çocuklar arasında geçimsizlikler ve kavgalar boyveriyor.

Son yıllarda boşanan evli çiftlerin ya da intihar edenlerin sayısındaki patlama, sermayenin uyguladığı saldırı programlarının dolaysız sonucuydu. Son günlerde günlük basına yansıyan haberler, krizle birlikte bu tür olayların çığ gibi artacağına işaret ediyor. Kapitalizm işçi ve emekçi yığınları sadece sömürmekle, aç bırakmakla yetinmez. Eğer direnç gösterilmezse onları çürütür de. Yaşananlar bunun bir kez daha doğrulanması oluyor.

Sermayenin saldırı programı daha da sertleşiyor

2000 yılı başından bu yana işçi ve emekçileri tam anlamıyla yıkıma uğratan bir İMF-TÜSİAD programı uygulanıyordu. Bu program sonucunda işçi ve emekçilerin bir dizi ekonomik-sosyal hakkı gaspedildi. Ücretler sefalet sınırının da altına çekildi. Ülkenin birçok zenginliği özelleştirme adı altında tekellerin yağmasına açıldı. Tarımın yıkıma uğratılması için ne gerekiyorsa yapıldı. Şimdi kriz bahanesiyle saldırı daha da yaygınlaştırılıp hızlandırılmak isteniyor. İşçi

sınıfı ve emekçilerin saldırılara karşı ciddi bir direnç sergileyememesinden de cesaret alan hükümet:

Başta TELEKOM ve THY olmak üzere özelleştirmelerin hızlandırılacağını, bunun için gerekli tüm yasal düzenlemelerin vakit kaybedilmeden yapılacağını;

Bütçede öngörülen kamu maliyesi planlarına harfiyen uyulacağını (ki bunun anlamı işçi ve emekçilere 2001 yılı için yüzde 20'den fazla ücret artışı sağlanmaması oluyor);

İMF'ye verilen ek niyet mektubunda söz verilen düzenlemelerin (kamu bankalarının tasfiyesi, bütün yıkım yasası vb.) bir an önce yapılacağını ilan etmiş bulunuyor.

İşçi ve emekçilerin krize çözümü...

İMF-TÜSİAD programının gündeme getirilmesinden bu yana komünistler düzen cephesinin kolay başarılar kazandığını söylediler. Bunun için gerekli gücü ise, işçi ve emekçi yığınların örgütsüzlüğünden, saldırılara karşı hatırı sayılır bir mücadele ortaya koyamamasından aldığını vurguladılar.

Aynı şey şu an gündemde olan kriz için de geçerlidir. Eğer bu kez de gereken mücadele ve direniş ortaya konulamazsa, sermaye kendi cephesinden krizi atlatmanın, demek oluyor ki onu bizim sırtımıza yıkmamanın yol ve yöntemlerini bulmakta ve uygulamakta fazla bir zorluk çekmeyecektir. Elbette bu sermayenin arzuladığı bir şeydir ve bu anlamda da onun çözümüdür.

Bir de işçi ve emekçilerin krize çözümü vardır. Bu noktada komünistlerin daha krizin ilk gününde yazdıklarına dönüp bir kez daha bakmak gerekmektedir.

"Krizden çıkışın ikinci imkanı ise devrimin, yani işçi sınıfı ve emekçilerin elindedir. Ve tek köklü-kalıcı çözüm de budur. Bu yozlaşmış, çürümüş, çeteleşmiş yapı, tüm iktisadi, sosyal, siyasi ve militer kurumlarıyla birlikte parçalanıp dağıtılır. Emperyalist soygun kurumlarıyla kölelik bağları koparılır. Emek-gücü sömürüsüne, soygun ve talana dayalı bu rant ekonomisinin çarkları kırılır. Tüm toplumsal üretim üretici gücün (işçi sınıfı ve emekçilerin) denetimine alınır. Sosyalist yeniden dağıtım örgütlenir..." (Kızıl Bayrak, sayı: 8, 24 Şubat '01)

Krizin yapısal bir temelinin bulunduğu ve kapitalist ekonominin krizlere mahkum olduğu açık. Aynı şekilde, krizle birlikte vitirildiği söylenen paraların empervalist tekellerin ve da uluslararası spekülâtörlerin kasasına gittiği gerçeği de özel bir açıklama gerektirmiyor. Şimdi asıl sorun, yaşanan krizin ortaya çıkardığı büyük faturanın kim tarafından ve nasıl ödeneceğidir. Tekellerin ve borsa spekülâtörlerinin kriz nedeniyle cebe indirdikleri milyarlarca doları çıkarıp geri vermeleri düşünülemeyeceğine göre, fatura bir kez daha işçi ve emekçilere ödetilmek istenecektir.

Krizin faturasını sahiplerine ödetelim!

Hatice Eren

İMF-TÜSİAD saldırı programının faturası tümüyle işçilere ve emekçilere yüklenmiştir. Banka hortumcularına aktarılan trilyonlarca liranın ve Kasım'da yaşanan borsa krizinin ardından hükümet ve cumhurbaşkanı arasındaki dalaşma yeni bir krizin önünü açmıştır. Bu kriz halen uygulanmakta olan IMF-TÜSİAD programının sonucudur. Bir günde borsadan milyarlarca dolar dışarı kaçtı. Türk Lirası anında % 40'lara yaklaşan değer kaybına uğradı, dolar bir milyon TL'ye yükseldi. Her vatandaş bu krizin faturası olarak devlete 600 dolar ödeyecek diye kendileri söylüyorlar. Gerçekte ödenecek olan fatura 600 dolardan da fazla.

Faturayı yine bize ödetmek istiyorlar

Yaşanan kriz ne kadar büyük olursa olsun, olan sonuçta yine işçi ve emekçilere oluyor. Yani fatura yine bizim sırtımıza yüklenecek. Ecevit hükümetinin işbaşına gelir gelmez yaptıklarını kısaca hatırlayalım:

- Mezarda emeklilik
- "Uluslararası tahkim" yasası
- SSK'nın hızla bitirilmek istenmesi
- Özelleştirme talanına hız
- Taşeronlaştırma, tensikatlar, çığ gibi büyüyen işsizlik
- Peş peşe süreklileşen zamlar
- Eriyip buharlaşan sefalet ücretleri
- Gasp edilen sosyal haklar, dizginsiz sömürü
- Ülke birikimlerinin emperyalistlere peşkeş çekilmesi
- İşsizlik sigortası adı altında yeni bir soygun
- Zorunlu tasarrufların gasp edilmesi

Tüm bu icraatlar yalnızca uygulanmakta olan sosyal yıkım programının bazı unsurları. Büyük depremin ardından gelen yardımların iç edilmesi ve deprem yaralarının halen sarılmamış olması da cabası.

Başbakan Ecevit'in uygulayıp övündüğü icraatlar işte bunlar!

Boyun eğen bir toplum istiyorlar

İşin bir başka yönü de var. Beyinlerimiz zehirlenerek ve uyuşturularak, yalan ve ikiyüzlülükle üzerini örtmeye çalıştıkları cezaevleri katliamı...

Devrimcileri, komünistleri, kardeş bir halkı yıllarca zulüm ve katliamdan geçiren bu rejimdir. Hakkını arayan işçi, emekçi ve öğrenciyi gözaltı, tutuklama vs. saldırılarla tehdit eden, her hak ve özgürlük istemini cop ve dipçikle bastırmak isteyen bu rejimdir. Mücadele ve bedellerle kazandığımız hakları gasp eden, gençlerimizin geleceğini karartan, insanı insanlığından eden, bütün değerleri yozlaştırıp yok eden yine bu rejimdir

Bunun içindir ki, bu düzene ve onun kanlı diktatörlüğüne karşı daha iyi bir gelecek için mücadele eden, toplumun ve sınıfımızın bilinçli insanları olan komünistlere ve devrimcilere acımasız saldırılar yöneltilmektedir. F tipi hücre cezaevlerini, birer işkencehane olan bu tecrit ve izolasyon kamplarını devrimci tutsaklara dayatmaları bunun içindir. Ama devletin asıl amacı, bundan da ötedir; işçi ve emekçilere, toplumun ezilen bütün kesimlerine hücre

kendi gücünü göremeyen, buna güvenmeyen bir işçi sınıfı yaratmaktır. Toplumun emeğiyle geçinen her kesimini edilgenleştirip köleleştirmektir.

Hak alıcı militan bir mücadele yolu!

F tipi saldırısının kendi yaşamımızla olan bağıni kurmak zorundayız. Uygulanan bu saldırıların hepsi bir bütündür. Söz konusu olan işçi ve emekçilerin 200 yıllık hak ve kazanımlarıdır. Sınıf kardeşlerimizin onlarca yıllık mücadeleyle ve büyük bedeller ödeyerek bizlere bıraktığı kazanımlardır. İşçi sınıfı ve emekçiler olarak bu saldırılara karşı birleşik bir mücadele vermemiz zorunludur.

İlk olarak sorumlusu olmadığımız krizlerin faturasını reddetmeliyiz. Krizlerin faturasını sahipleri ödesin.

Önümüz bahar, gündemimizde 8 Mart!

Önümüz bahar. Bu baharı mücadele ruhuyla donanmış, kazanımlarla taçlanmış bir bahara çevirmek bizlerin elinde. 8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlar Günü. 8 Mart 1886'da ABD'de 40 bin dokumacı kadın 8 saatlik işgünü, sigorta, sendika hakkı için direnişe geçmiş, kapitalist patronlar ise direnişi kırmak için fabrikayı ateşe vermişlerdir. Dişe diş militan bir mücadele yaşanmıştır. Yıllar sonra 1910'da uluslararası işçi hareketinin temsilcileri tarafından 8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edilmiş ve bu daha sonra bütün dünyaya malolmuştur.

8 Mart'ı yaşatmak, işçi ve emekçi kadınlar olarak mücadeleyle atılmak, erkek sınıf kardeşlerimizi de aramıza katmak, bugün daha çok önem kazanıyor. 8 Mart'ta erkek sınıf kardeşlerimizle birlikte alanlara akmalıyız.

12 Mart Gazi Direnişi'nin yıldönümü. Gazi'yi unutturmamak ve hesap sormak yine bizim görevimizdir.

21 Mart, Newroz kutlamalarıyla, devletin

tipi yaşamı dayatmaktır asıl amaç. Asıl amaç; fabrikalarda hak gasplarına karşı sesini soluğunu çıkarmayan, boyun eğen,

"nevrulştırma"sının boşa çıkarıldığı ve Dehaklardan özgürlüğümüzü almak için alanlara çıktığımız bir gün olmalıdır.

Ve 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü.

Acil taleplerden hareketle devrim mücadelesini yükseltelim!

Tüm bu günleri, sadece birer güne sığdırmak değil ama o günlere hazırlıklı olarak bir sonraki döneme daha örgütlü, daha militan mücadeleyle yürümek izlememiz gereken tek yoldur.

Güncel taleplerimiz şunlar olmalıdır:

- Zorunlu mesailere, sefalet ücretlerine, sigortasız, sendikasıız çalışmaya hayır! Tüm çalışanlara genel sigorta!
- Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!
- İnsanca yaşama ve çalışma koşulları!
- Herkese parasız eğitim ve sağlık hizmeti!
- Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

Soygun, sefalet ve terör politikalarını alanlarda parçalayalım!

Direnış ateşini sokaklarda yakalım!

İşçiler, emekçiler, gençler;

Milyonların emeği üzerinden lüks içinde yaşayanların işçilerin emekçilerin ekmeğinden çalarak, devrimcileri katlederek sağlamaya çalıştıkları istikrar programı bozuldu.

Türkiye'nin çürümüş, çeteleşmiş, yolsuzluğun ve hırsızlığın diz boyu olduğu ekonomisi yeni bir kriz batağıyla yüzyüze. Sermayenin daha çok kâr hırsının ürünü olan ekonomik krizi düze çıkarabilmek için yeni IMF programlarıyla faturayı işçilere emekçilere kesiyorlar. Sendikasıız sigortasız, sefalet ücretleriyle çalışmaya mahkum edilen milyonlar son krizle bir kez daha yoksullaştılar. Bir avuç sermayedarın rahat yaşamının faturasını ödeyen bizler ise, soygunun, talanın ve terörün bir kat daha artacağı günlere giriyoruz. Sermayenin sözcüsü İMF-TÜSİAD hükümeti bir yandan emekçileri inim inim inletecek yeni istikrar programını uygulamaya başlıyor. Diğer yandan da emperyalizme uşaklığını sürdürüyor. Ve İncirlik'ten kalkan uçaklar Irak'ın üzerine ölüm kusuyor.

Yok etme ve katletme geleneğini doğasında taşıyan düzenin yeni İMF reçetesi işsizlik, zamlar, özelleştirmelerin hızlanması demektir. Ve doğacak toplumsal muhalefeti baskı ve terör politikalarıyla bastırmaya çalışacakları günlerle karşılaşacağız.

İşte 4 ay önce "öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz" diyenler, tüm bunlara dur diyen işçiler, emekçiler, öğrencilerdir. İşçilerin-emekçilerin sermayeye karşı dur demesinden korkanlar daha da zorbalıyorlar. İşte bu yüzden sınıfsız sömürsüz bir dünya için mücadele eden devrimci tutsakları katlediyor, ölüm hücrelerine koymaya çalışıyorlar. Ve biz işçi-emekçilerin öfkesinin önüne geçebilmek için öncülerimiz olan devrimcilere saldırıyorlar. Direnişin gücüyle ölümüne direnenler, zafer kazanıldığında dahi kalıcı hastalıklarla yüzyüze kalacaklar. Ama onlar devrime ve sosyalizme olan inaçlarıyla hücreleri yıkmakta kararlılar.

Onlar katliamlara, kirli medyanın iğrenç yalanlarına karşın hücreleri bedenleriyle yıkmakta olan karalılıklarını sürdürüyorlar. Şimdi tüm bunlara karşı insanca bir yaşam mücadelesi için alanlara çıkmanın, onurumuz olan devrimci tutsakların direniş ateşini dışarıda yakmanın zamanıdır. Susmak onaylamak, daha çok baskı altında ezilmek ve yeni katliamlara izin vermek demektir.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

https://rantey.org

Mamak Ölüm Orucu'yla Dayanışma Komitesi

Sermayenin istikrar programı çöktü!

Altında kim kalacak?

İMF reçeteleri ilan edildiği zaman uşak takımı, bunun son sıkıntılı dönem olduğunu ve atlatıldığında ülkenin düzlüğe çıkacağını müjdelemişlerdi. Yalnız bu hedefe ulaşmak için herkesin fedakarlık yapması gerekiyordu. Ama bugüne kadarki süreç, her zaman olduğu gibi, emekçilerin zorla fedakarlık yaptıkları, sermayenin ise semirdiği bir süreç olarak yaşandı.

Tırmanışın bitmesine az kala, gerisin geri yuvarlanan ve başlangıcın bile gerisine düşen sistem şimdi yeni fedakarlıklar isteme hazırlığında. Zira onlar yıkım programından taviz vermeden yollarına devam etmekte kararlılar. Vitrinde bazı değişiklikler yapmaları muhtemeldir. Bu da krizin nedenini bazı beceriksiz piyonlara yükleyip asıl nedenini gizlemek içindir.

Kapsamlı saldırı programını sonuna kadar ve hararetle destekleyen sermaye, çöküntü kaçınılmaz olunca sorumlu aramaya başladı. Düne kadar İMF'yi ve programını yere göğe sığdıramayan sermaye basını, şimdi günah keçisi bulma çabasında.

TÜSİAD kabine değişikliğini dikte ettirmeye çalışıyor. Hatta İMF'nin de Cottarelli'yi azarladığı ve görevden alabileceğine dair haberler çıktı basında. Bazı sermaye kuruluşları teknokratlar hükümeti üzerinde duruyorlar. Düzen partileri kulislerde DSP'siz bir koalisyon arayışındalar, vb.

Önce devletin tepesinde patlak veren siyasi bunalım krizin tek nedeniydi. Ardından siyaset ve bürokrasi çevreleri buna dahil edildiler. Nihayet sermaye uşağı Ecevit gerçeği teslim etmek zorunda kaldı: "Ekonomik kriz bir birikimin patlak vermesi sonucu ortaya çıkmıştır." Tepede sorun olmasa bile kriz yine patlak verecekti. Nitekim Kasım ayında ekonomik kriz patlak verdiğinde siyasi bir kriz yoktu. Dolayısıyla tepedeki restleşme yalnızca süreci hızlandırmıştır.

Her kapitalist ülke ekonomik bunalımı yaşamaya mahkumdur. Bu krizler kapitalist üretimin plansız ve anarşik yapısından kaynaklanmaktadır. Sermaye temsilcileri de kuşkusuz ki bunu çok iyi biliyorlar. Ancak sistemin çürümüşlüğüne gizlemek amacıyla ağacı öne çıkarıp ormanı geride bırakıyorlar. Sorunun bizzat sistemin kendisinden kaynaklandığını gizlemeye çalışıyorlar

Bu çöküşle birlikte yeni faturalar gelmektedir ve gelmeye de devam edecektir. Sadece % 40'lara varan devalüasyonla bile işçi-emekçilerin geliri önemli oranda düşmüştür. Ancak faturanın bununla sınırlı olmadığı açık. Bunun içindir ki, düzen ve sermaye kurumları hummalı bir faaliyet içine girerek, emekçilere yeni faturalar kesme telaşındalar. Herkesin zararda olduğunu propaganda ederek kitleleri yeni saldırılara hazırlamaya başladılar bile. Sürekli milyarlarca doların kaybedildiğinden bahsediliyor. Ama kaybolan bu devasa paranın kimler tarafından iç edildiğinden hiç bahsedilmiyor. Bilinen basit bir

gerçek var ki, birileri kaybediyorsa başkaları kazanıyor demektir. O halde tüm kesimler zararda iddiası aşağılık bir yalandır. Çöken İMF-TÜSİAD programıysa ve düzenin temsilcileri hala bu yıkım programını hayata geçirme konusunda kararlılık ifade ediyorlarsa, bu birilerinin kazandığını gösteriyor.

Bundan sonra asıl mesele çöküşün faturasının kimler tarafından ödeneceğidir. Sermayenin niyeti ve hazırlığı bellidir. Her zaman olduğu gibi hain sendika ağaları da uşaklık konusunda üstlerine düşeni yerine getirme telaşına düştüler bile. Türk-İş ve Hak-İş "sivil inisiyatif" adı altında burjuvazinin değişik kesimleriyle biraraya gelerek zirveler hazırlıyorlar. Bu hazırlık, patronların niyetiyle birlikte ele alındığında, sendika bürokratlarının büyük bir ihanetin altına imza atma hazırlığında olduklarının somut göstergesidir. Sivil inisiyatif dışında bulunan DISK'in Genel Başkanı S. Çelebi de bu ihanete hazır olduğunun mesajını veren bir açıklama yapmıştır. Hükümetin "tüm tarafları toplantıya çağırması ve ulusal mutabakat araması" gerekiyormuş! Yani programın uygulayıcıları ve destekleyicileri ile Çelebi gibiler sorunlara çözüm arayacaklarmış. Deneyimler ise bu ihanet şebekesinin buldukları çözümler konusunda yeterince aydınlatıcıdır. Sermaye düzeni bu sınıf hainlerine çok ihtiyaç duyduğu bir evreden geçmektedir. Onlar da daha şimdiden emre amade olduklarını ilan etmiş bulunmaktadır.

Reçete sermayenin reçetesi idi. Kriz onların düzenlerinden kaynaklanıyor. Çöken kendi istikrarlarıdır. O halde biz işçi ve emekçilerin bu enkazın altında kalması için hiçbir neden yoktur.

Sistem onların, reçete onların, kriz ve çöküntü de onların. O halde faturasını da onlar ödemelidirler.

Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için örgütlü mücadeleye!

Bu düzenin çivisi çıkmıştır!

Sermaye işçi ücretlerine Ocak zammını, 2001 yılında devletin kamu emekçilerine verdiği zam oranında uyguladı. Birçok fabrikada ilk altı aylık zamlar belirlenmiş durumda. %10-15'i geçmeyen zammı yeterli görebildiler. Sermaye işsizler ordusuna dayanarak bu denli düşük bir zammı dayattı. Örgütlü işyerlerinin toplu sözleşmelerinde ise, %20-25 arası zamlarla, sendikalı işçi olmanın ekonomik yönden sağladığı avantaj neredeyse ortadan kaldırıldı. Burada sendikacıların tutumu ortadadır. "Türkiye koşulları", "dünya koşulları", "ekonomik kriz" vb. söylemlerle, sermayenin doymak bilmez sömürü ve kâr hırsını mazur göstermeye çalışıyorlar.

Devletin yerli ve yabancı sermayeye KİT'leri talan ettirmesinin ardı arkası gelmiyor. Üstelik bunu yaparken, sözde yıllardır zarar eden KİT'lere, satışa çıkarılmasının hemen öncesinde, milyonlarca dolarlık yatırım yapıyor, ardından sermayeye peşkeş çekiliyor.

Devletin bir an evvel satışa sunmaya çalıştığı Türk Telekom, şeker fabrikaları ve enerji alanında yapılacak kanun değişiklikleri için meclis gece gündüz çalışıyor. Hatta sermayenin partileri, uşaklıkta ölümü göze alacak kadar birbirleriyle yarışıyor. Yumruk, tekme tokatlarla birbirlerini linç ediyorlar. Meclis ahırında, soysuzluğun, yolsuzluğun her biçimini hayata geçiriyorlar.

Devletin DTÖ'ye verdiği sözlerle, üreticiden

hububat alımını Chicago Borsası'na göre belirlediler. Yaz aylarında köylü çok düşük fiyatlara buğdayını sattı. Buna karşılık aldığı para maliyetlerini bile karşılamaktan uzaktı. Şimdi de pancar üreticisini zor durumda. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesiyle, bu yolla geçimini sağlayan yüzbinlerce üretici sefaletle karşılaşacak.

İMF'nin politikaları sanayi ve tarım alanındaki işsizliği artırdığı gibi, buna bankaların özelleştirilmesi ve birleştirilmesiyle 25 bin çalışanın işsiz kalması eklenecek. Türk Telekom'un özelleştirilmesinin ardından 14 bin işçi işsiz kalacak. Orta ölçekli işletmelerin kapanmasıyla işsizlik çığ gibi büyüyecek.

Devletin bir dönem başlattığı bankalar operasyonunun ilk aşamasında Sabancı, "Nedir bu banka bolluğu? Türkiye'ye en fazla on banka yeter" diyordu. Trilyonlarca lira mevduat tekellerin elinde biriktiğinde, kendilerine muazzam bir kaynak oluşturmaktadır. Buna yeni yetme burjuvaların ortak olmasına tahammül edememektedirler. Devletin bankalar için hedeflediği, banka sayısını ilk etapta seksenden otuz-kırk bankaya düşürmektir. Birleşecek bankalarla birlikte bir anda binlerce çalışan sokağa atılacaktır.

Sözde "işsizlik sigortası" 2002 yılında uygulamaya konulacaktır. Bu paradan işsiz kalacak işçi ve emekçilerin yararlanıp yararlanamayacağı meçhuldür. Büyük sermayeye krediler olarak akacağı

ise bellidir.

Tüm bunlar bu düzenin çivisinin nasıl çıkmış olduğunun göstergeleridir. Sermaye devletin kirli oyunlarına her gün bir yenisi eklenmektedir. Ama hepsi bu düzenin ve devletin ne kadar çürümüş olduğunu gösteriyor. Çırpındıkça batıyorlar. İşçilerin ve emekçilerin, bu çürümüş ve kokuşmuş düzene karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmekten, onu tarihin çöplüğüne gömmekten başka bir seçenekleri yoktur.

A. Engin

Ankara ve İstanbul'da yeni fiyatlar (TL)						
	Kurşunsuz benzin		Süper benzin		Normal benzin	
	Eski	Yeni	Eski	Yeni	Eski	Yeni
İstanbul						
Anadolü yakası	609,100	671,500	610,200	671,500	499,661	604,100
Azurlu yakası	610,300	672,700	611,300	672,600	585,700	645,200
Ankara	609,700	671,100	609,800	671,200	584,200	643,700
	Gazyağı		Motorin		Kalorifer Yak.	
	Eski	Yeni	Eski	Yeni	Eski	Yeni
İstanbul						
Anadolü yakası	471,000	518,600	452,100	497,800	230,900	254,000
Azurlu yakası	472,000	519,800	453,300	499,100	229,000	252,100
Ankara	478,300	526,400	458,400	506,400	236,600	262,900

Benzin deposunu
66-110 ml'ye yok

Benzin deposunu
... yok

Asker yoksullukla neden ilgilenir?

Burjuva siyaset sahnesinin baş aktörünün MGK olduğu herkesçe bilinmektedir. Belirleyici kararların bu kurum tarafından "sivillere" dayatıldığı, aylık

toplantılarda açıkça görülür. Bunun anlamı ekonomik, siyasi, askeri vb. kararların bizzat çelik çekirdeğin denetiminde olduğudur. Toplumsal sorunların öne çıktığı dönemlerde fiili yönlendirme burjuva basını da içine almaktadır.

Sermaye medyasında köşe başlarını kontra kalemlerin tuttuğu Andıçlarla ortaya

çıkıyordu. Özellikle Ankara'da üslenmiş, devletin her kurumundan ve kaynağından haber alanlar da bunlara eklendiğinde, yalan, yönlendirme ve çarpıtma üzerine oturtulan görsel ve yazılı basının düzen açısından taşıdığı önem anlaşılır.

Yakın zamanda *Radikal* gazetesine geçen başkent sakini gazetecilerden biri de Murat Yetkin'dir. Sermayenin bu has kalemi 16 Şubat '01 tarihli yazısında, askeri kesimlerin ekonomiye olan ilgisini ele almış. Ona bakılırsa askerler de "yoksulluk ve yolsuzlukla mücadele"ye çok önem veriyorlarmış. Bu kavramı hararetle destekliyorlarmış. Tabii bu kavramı (yoksulluk ve yolsuzlukla mücadele!) ilk olarak MHP'nin '99 seçimleri döneminde kullandığını

eklemeyi de ihmal etmiyor.

Askerin soruna ilgisini sanki sorunun çözümüne duyulan bir ilgiymiş gibi yansıtmaya çalışan bu satılık kalem şunları söylüyor: *"Anayasal zemin kazanan yoksulluk ve yolsuzlukla mücadele adımları askerler tarafından dikkatle ve yakından izleniyor. Buna ek olarak gerek duyulduğu zaman, ekonomik ve toplumsal yaşamla ilgili sivil toplum ve meslek kuruluşlarının temsilcilerinden gidişat konusunda bilgi ve görüşe başvuruluyor"*muş. Ayrıca *"Genel olarak hükümet ve meclisin, özel olarak bakanlık ve devlet kuruluşlarının icraatı tek tek değerlendiriliyor. Son zamanlarda bazı bakanlık ve devlet kuruluşları üzerinde yoğunlaşan yolsuzluk iddiaları, titizlikle takip ediliyor"*muş.

Bu sermaye uşağı, askeri kesimin sorunlara bu ilgisini, "yoksulluk ve yolsuzlukla mücadele" programına destek vermesinin bir işareti olarak değerlendiriyor. IMF-TÜSİAD programını bu şekilde tanımlamak alçakça bir ikiyüzlülük ve emekçi kitlelerle alay etmek demektir. Bu programın emekçilere sürekli bir yoksulluk ve işsizlik batağına sürüklediğini, ama aynı zamanda emperyalist sermaye ve yerli ortaklarının gittikçe palazlandığını herkes bilmektedir. Eğer birileri çok kazanıyorsa, başkaları kaybettiği içindir. Nitekim gelir dağılımındaki bozukluk ve yaygınlaşan yoksulluk gerçeği bizzat kapitalistler tarafından itiraf edilmekte ve bundan

dolayı kokuşmuş düzenleri adına daha da kaygılanılmaktadır.

Yolsuzluk konusunda dünya dördüncüsü seçilen bir ülkede, yolsuzlukların üzerine gidiliyor görüntüsü vermek için bazı kurbanların seçilmesi bir zorunluluk haline gelmiştir. Ancak tüm düzen cephesinin savunduğu bir yıkım programının döne döne yolsuzluk ürettiğini ve tüm devlet kurumlarının bu pislikte debelendiğini son aylarda açığa çıkan yolsuzluklar bile yeterli açıklıkta ortaya sermiştir. Dolayısıyla yolsuzluğun ve yoksulluğun bizzat kaynağı bu sistemin temsilcilerinin ve koruyucularının sorunlarla mücadele ettiği iddiası aşağılık bir yalandır.

Bu sorunlara ilgi gösteren düzen kurumları ve bu arada askeri kesimin asıl korkuları, sorunların mafyalaşmış rant düzeni açısından yaratacağı risktir. Önlemler de bu riski azaltma amaçlıdır. Nitekim yazısının sonunda baklayı ağzından çıkaran bu satılık kalem de gerçeği itiraf ediyor. Askeri kesim mevcut tablonun sosyal patlamalara yol açıp açmayacağını anlamaya çalışıyormuş. Böylece bu özel ilginin nereden kaynaklandığı konusunda da aydınlanmış oluyoruz.

Demek ki IMF-TÜSİAD programının asıl bekçisi "şerefli" Türk ordusuymuş. Ve bu ordunun temel misyonu kokuşmuş kapitalist düzeni işçi sınıfı ve emekçilerin büyüyen öfke ve tepkisinden korumaktır. Böylece postal yalayarak anti-emperyalistlik yaptığını iddia eden devlet solu da, gerçekte emperyalizme ve işbirlikçi düzene hizmet etmektedir.

Ama boşuna! Hiçbir güç bu düzeni, kendi partisi etrafında örgütlenmiş proletaryanın şiddetinden kurtaramayacaktır.

Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için örgütlenelim!

14 aydır pervasızlıkla uygulanan program nihayet iflasla sonuçlandı. %40 devalüasyonla biz işçi ve emekçileri daha koyu bir sefalete sürükleyerek, daha yüklü faturaların omuzlarımıza binmesini getirdi.

Emperyalizme ve emperyalist finans kuruluşlarına göbekten bağlı Türkiye ekonomisinin bu krizi hiç de beklenmedik değildi. Tam da kapitalizmin derinleşen genel bunalımının faturasının yıkım programlarıyla bağımlı ülkelere daha ağır ödetilmesinin doğal bir sonucuydu. Bağımlı ülkeler bu tür krizleri daha sık ve daha ağır yaşıyorlar. Bugüne kadar IMF reçetelerini uygulayan ülkelerin hiçbirisi düzlüğe çıkamamıştır. Şimdi emperyalist devletler, IMF ve DB Türkiye'nin bu krizi aşması için destek olacaklarını söylüyorlar. Kuşkusuz bunu yapacaklar. Daha yüksek faizlerle krediler verecekler, bu daha da derinleşen krizlere neden olacak. Yüksek faizlerle alınan kredilerin ödenmesi ve açığın kapatılması için, yeniden ve yeniden işçi ve emekçilerin ümüğü sıkılacak.

Peki nereye kadar?

Herşeyden önce krizin nedeni biz işçi ve emekçiler değiliz. Bu nedenle de krizin faturasını krize neden olan kapitalistler ödemelidirler. Ancak bu da sözle olmuyor. Bu ancak biz işçi ve emekçilerin örgütlenip

mücadele etmesiyle gerçekleşebilir. Kapitalist sistem doğası gereği sürekli kriz üretir. Bunun içindir ki, kapitalizm; baskı, sömürü, zulüm, işkence, soysuzlaştırma, çevre felaketi, katliam, açlık, acı ve gözyaşı demektir. Ancak bunun karşısına örgütlü güç olarak çıkmadığımız sürece, sistem bu krizleri bir şekilde çözer. Bizim zaten sefalet içinde süren yaşamımız günden güne kötüleşir.

Bugün artık her şey ayan beyan ortada. Sermaye devletinin devrimcileri F tipi denilen hücrelere sokmak için 28 kişiyi katledecek kadar gözü dönmüştür. Sermayenin ve devletin, yaşanan krize insanların isyan edeceği ve bunun toplumsal patlamalara yolaçağı korkusu büyümektedir. Bugün bu sefalet içindeki yaşamı sorgulayan ve çözüm yolları arayan herkes teröristlikle suçlanarak bu Nazi kamplarına atılacaktır. Yani burada da asıl saldırı işçi sınıfı ve emekçileredir. Bunun için de sorumluluğumuz çok büyüktür. Şimdi tam da devrimci tutsakları sahiplenme ve hücreleri parçalama günüdür. Ve krizin faturasını patronlara ödetmek için kavgaya atılmanın tam zamanıdır. Olanaklarımız her zamankinden fazla. Öncü işçiler olarak baharı kazanmak için tüm enerjimizi harcamalıyız.

Krizin faturası kapitalistlere!

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

Komünist bir işçi/İstanbul

Krizin faturasını ödemeyi reddedelim!

Geçtiğimiz hafta MGK toplantısında yaşanan ağız dalaşmasının ardından patlak veren kriz, anında her alana yayıldı. Başbakan yaşanan kriz olarak açıkladı, ama yaşanan aynı zamanda 14 aydır uygulanmakta olan IMF-TÜSİAD programının çöküşüdür.

IMF programlarının başka ülkelerde de iflasla sonuçlandığının onlarca örneği vardır. Kapitalist sistemin giderek yoksulluğa, sosyal yıkıma, sefalete uğrattığı emekçi kitlelerin bir noktadan sonra artık verebileceği bir şey kalmıyor. Türkiye'deki bu kriz bize bir kez daha bu yıkım programının iflasa mahkum olduğunu gösteriyor.

IMF yetkilileri Türkiye'yi dünyaya örnek olarak gösteriyorlardı. Çünkü Türkiye'deki sermaye sınıfı vahşilikte, uşaklıkta, saldırganlıkta sınır tanımıyordu. Şimdi krizin ilk günlerinin ardından IMF şeflerinden S. Fischer, durumu idare etmek için, Türkiye'nin güçlü olduğunu ve bu krizi de atlatacağını söylüyor. Türkiye'deki bu krizin az gelişmiş bağımlı ülkeleri de önemli ölçüde etkilediğini ise sermaye medyası pek yansıtmıyor.

Türkiye'de böyle bir program ilk defa uygulanmıyor. IMF ile anlaşmalar son 30 yıldır ekonomiye damgasını vurmaktadır. '80 darbesi sistemin tam bir tikanıklık yaşadığı süreçte gerçekleşti. Başka ülkelerde de tikanıklığı aşmak, toplumsal muhalefeti ezmek için askeri darbeler yapılmıştı.

Yıllardır işçi ve emekçilere, düzlüğe ha çıktık ha çıkacağız diye fatura ödettiler. Bugüne kadar bu faturaların sonu gelmediği gibi, ödemeye devam ettiğimiz sürece gelmeyecektir de.

Bizlerin bir alternatifi daha var. Sömürü ve zulümden başka bize verecek bir şeyi olmayan kapitalizme karşı, kendi sınıf partimiz etrafında birleşmek, örgütlenmek ve mücadele etmek.

Krizin faturasını ödetmeye başladılar bile. Zamlar sağanak halinde yağıyor. Arkası hızla gelecektir. Hem sorumlulardan hesap sormak, hem de geleceğimize sahip çıkmak için bu sömürücü sisteme daha fazla seyirci kalmayalım. Sermayenin krizinin faturasını ödemeyi reddedelim.

Dört aydır bedenlerini ölüme yatan devrimci tutsakların açtığı yoldan, baş eğmez mücadele yolundan ilerleyelim.

İstanbul'dan bir Kızıl Bayrak okuru

İşçiler kazanana kadar direnme kararlılığında...

Kula Mensucat işçileri direnişte!

İzmir'in Bayraklı semtinde kurulu, yaklaşık 900 kişinin çalıştığı Kula Mensucat işçileri, 3 aydır maaşlarını, Eylül'den bu yana ise biriken iki ikramiye ve nemalarını alamıyorlardı. Bu nedenle, 19 Şubat akşamı işten çıkan vardiyadaki işçiler evlerine gitmeyerek fabrika önünde direnişe geçtiler. Sabah çıkan işçilerin destek vermesi ve diğer vardiyadaki işçilerin de katılımıyla direniş bütün fabrikaya yayıldı. İşçiler vardiyaları bittiğinde geceli gündüzlü fabrika önünde bekleyerek, kararlılıkla direnişlerini sürdürüyorlar.

Patronun bütün ayak oyunlarına rağmen direniş bir haftadır fire vermeden devam ediyor. Bazı işçilerin yapılan ödemelere rağmen fabrika önünü terketmeyerek, "bu hepimizin davası, biz paramızı alsak da sonuna kadar sizinleyiz" demeleri, sınıf dayanışmasının anlamlı bir örneği oldu. İşyerinde örgütlü olan Öz İplik-İş Sendikası direniş başladığında fabrikaya gelerek, "eylem yaparsanız işveren sizi 17. maddeden işten atar" vb. sözlerle eylemi engellemeye çalıştıysa da, işçilerin basıncı karşısında direnişi tanımak zorunda kaldı.

Daha önceleri de işverenin ücretleri ödememesi üzerine işçiler zaman zaman protesto eylemleri yapmış, bir seferinde ise üretimi tamamen durdurmuşlardı. Direnişin patlak vermesini ve tüm fabrikaya yayılmasını işçiler sevinçle karşılıyorlar. Bazı işçiler böylesine bir birliktelik sağlamayı baştan tahmin etmediklerini söylüyorlar.

Son yıllarda Tac Sanayii'nde gerçekleşen direnişten sonra, İzmir'de tekstil işkolunda ilk kitlesel direniş

özelliliği olan Kula Mensucat direnişinde kararlılık ve birliktelik hemen göze çarpıyor. Patron ve müdürler direnişi sürdüren işçilerin önünden her geçişte işçiler tarafından yuhalanıyor, ıslıklarla protesto ediliyorlar.

Patronun çözüme yönelik adım atmaması üzerine 600 işçi, İş Kanunu'nun 16/2 maddesi uyarınca, iş akidlerinin tek taraflı olarak feshedilmesini talep ederek, "kalan son kurulumuzu da alarak fabrikaya kilit vurup gitmek istiyoruz" diyorlar. İşveren ise görüşme talep ederek, "ben fabrikanın kapatılmasını istemiyorum, Çarşamba akşamına kadar bize süre tanıyın, size ödeme yapacağız" vb. demek zorunda kaldı.

25 Şubat Pazar günü, Öz İplik-İş Genel Sekreteri'nin fabrika önünde yaptığı basın açıklamasına, işçiler aileleri ile birlikte katıldılar. İşçiler, "Direne direne kazanacağız!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!" sloganlarını attılar.

Evet, büyük öğretmen Lenin'in deyimiyle, direnişler ve grevler birer okul olup işçileri eğitiyor. Kula işçileri kazanana kadar kararlıyız, diyorlar. Ancak, Kula işçileri bilmelidirler ki, fabrikadaki uygulamalar ülkede yaşanan sorunlardan bağımsız değildir. Bir avuç asalağın sefahatı için, sözümona "istikrar" için tarım öldürülüyor, işçiler işten atılıyor, memurlara sıfır zam, kıyım kararnamesi ve sürgün uygulanıyor. Eğitim ve sağlık özelleştiriliyor. Cezaevlerinde Nazi vahşetini aratmayan katliamlarla devrimci tutsaklar ölüm hücrelerine atılıyor. Adım adım sınırlanan, hücreleştirilen bizim yaşantımızdır. Bütün bu sorunların kaynağı iliklerine kadar çürümüş sermaye

düzenidir. Bu çürümüş ve kokuşmuş ücretli kölelik düzeni yıkılmadığı sürece biz işçilerin yaşamı cehennem olmaya devam edecektir.

Kula Mensucat İşçileri yalnız değildir!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

İşçi sınıfı savaşacak sosyalizm kazanacak!

**Kızıl Bayrak okuru
bir işçi/İzmir**

Bir Kula Mensucat işçisiyle konuştuk...

- **Kula Mensucat'ta yaşanan son gelişmeler hakkında bilgi verir misiniz?**

- Salı gününden bu yana 8 gündür fabrika önünde bekliyoruz. Kimsenin bir yere ayrıldığı yok. Pazar günü karar verdik, herkesin bildiği gibi bugün (Çarşamba) 17: 00'ye kadar süre tanıdık. Çarşamba akşamı 17:00'ye kadar paralar yattı yattı ...Yatmazsa fabrikayı kimse gidip çalışmayacak, karar bu.

Şu ana kadar yeni birşey oldu mu?

- Bekliyoruz işte. İki saat içinde paralar yatarsa iyi, yatmazsa yaş. Perşembe sabahı 23:00-07:00 vardiyası çıktıktan sonra bitti olay. Hepsi bu.

Kızıl Bayrak/İzmir

DİTAŞ işçileri sendikal haklarını istiyor!

Niğde'de kurulu olan DİTAŞ, döküm ve bilye üretimi yapan metal sektöründeki önemli fabrikalardan biri durumunda. Yaklaşık 2 ay önce Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olmak isteyen 400 işçi işten atıldı. İşçiler işten atılmayı çeşitli eylemleri ile protesto ettiler.

Yabancı ortaklı (Almanya'da çalışan Türk işçilerin ortaklığı) olan fabrikada sendikasız, düşük ücretli işçi çalıştırılması yavaş yavaş hayata geçirilmeye çalışılmaktadır.

İşten atılan 400 işçi, ücretleri ve diğer sosyal haklarını almak için, sendikada örgütlenerek sınıf birliğini sağlamış bulunuyorlar. Bu örgütlülük karşısında telaşa kapılan patron çareyi lokavt ilan etmekte bulmuştur.

DİTAŞ işçilerinin mücadelesine destek amacıyla Niğde KESK Şubeler Platformu bir basın açıklaması

yaptı. İşçilerin açtığı lokalde buluşularak fabrika önüne gidildi. 70-80 kişi kortej oluşturarak fabrika kapısına kadar yürüdü.

Açıklamaya Eğitim-Sen, SES, Tüm Bel-Sen ve Tarım-Sen ve EMEP katıldı. DİTAŞ işçilerinin bir ayı aşkın süredir devam ettikleri haklı mücadelelerini desteklediklerini söyleyen katılımcılar, "DİTAŞ işçileri yalnız değildir!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganlarını attı. Açıklamanın bitiminin sonra işçi lokaline gidilerek direniş ile ilgili konuşma ve tartışmalar yapıldı.

DİTAŞ İşçisi yalnız değildir!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak/Niğde

İzmir'den

kısa kısa...

Çiğli Organize Sanayi'de işten atmalar

DISK'e bağlı Gıda-İş sendikasına üye oldukları için, Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan **Altınyaz** fabrikasından 37 işçi işten atıldı. 30 yıldır üretim yapan Altınyaz fabrikası, ürettiği yağın üçte ikisini yurtdışına ihraç ederken, kalanını yurtiçinde satıyor.

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan **OBEL AŞ.** sendikal çalışma yapan işçilerin işten atıldığı, işten atılmaların **Urfa'da GABAN** ve **KARTEKS**'de de gerçekleştiği ise, Gıda-İş Genel Merkezi tarafından açıklandı.

Yine Çiğli Organize Sanayi Bölgesinde kurulu bulunan **Klimasan** fabrikasında bir kısım işçi işten çıkarılırken, bir kısmı da ücretsiz izne ayrılmış durumda.

Belediye-İş'ten eylem

Konak Belediyesi'nde çalışan işçilerin alacaklarının ve ikramiyelerinin ödenmemesi üzerine, Basmane'deki Konak Belediyesi önünde 26 Şubat'tan itibaren mesai saatlerinin bitimine kadar oturma eylemi yapılmaya başlandı. Oturma eylemi sabahları Belediye-İş sendikasının yöneticileri tarafından yapılırken, akşama doğru işçiler katılmaktalar.

Kızıl Bayrak/İzmir

Kula Mensucat'ta 28 Şubat günkü son durum:

Kula Mensucat fabrikası işçilerinin direnişe başlamaları sonucu işveren görüşme talep etmiş, yapılan görüşmenin ardından sendikanın avukatı 28 Şubat günü, akşam 18:30'da bir açıklama yaptı.

Açıklamada; "İşverenle yaptığımız görüşmeler sonucu çözüme yanaşmadığımız, bunun üzerine kendi çıkışını isteyen işçilerin yarın saat sabah 10:00'da noter huzurunda çıkışların yapılacağı, isteyen işçinin işe geri dönebileceğini, ayrıca işveren fabrikanın önünde işçilerin beklememesini, içeriye girip çıkarken rahatsız olduğunu" açıkladı.

Ayrıca açıklamada, " Biz burada adam yemiyoruz, o mademki çözüme yanaşmıyor, biz de yarın bu fabrikaya kilit vuracağız" denildi. Avukat konuşmasında sendikanın genel başkanının yarın saat 10:00'da fabrikada olacağını, bütün basın kurum ve kuruluşlarından konuya ilişkin sürekli telefon, faks yağdığını, yarın basına bir açıklama yapılacağını söyledi.

İşverenin bu uzlaşmaz tutumunu işçiler 10 dakika boyunca ıslık ve alkışlarla protesto ettiler.

Ayrıca iki otobüs dolusu polis olay yerine gelerek sürekli işçileri gözlemledi, kameraya çekip psikolojik baskı uyguladı.

Altınayağ'da sendikalaşma girişimi iflsten atmalarla bofla çökarılmaya çalıflıyor

Altınayağ fabrikası bir sömürü cehennemi olan Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu. Bu fabrikanın işçileri DİSK'e bağlı Gıda-İş sendikasında örgütlenme çalışmaları sürdürüyorlar. 340 işçinin çalıştığı fabrikada 8 saatten üç vardiya sistemiyle üretim yapılıyor. İşçiler 102 ile 150 milyon lira arasında ücret alıyorlar.

2001 yılında yüzde 8 oranında zam yapılması üzerine işçiler zammın yetersizliğine tepki göstermişler, fakat işveren "dışarda işsiz çok" sözleriyle işçileri sindirmeye çalışmıştı. Bunun üzerine işçiler sendikal çalışmaya hız verdiler. Patron sendikal çalışmadan haberdar olduktan sonra 37 işçiyi işten attı. Üye olanları istifaya zorlayarak, olmayanları da üye oldukları koşullarda işten atmakla tehdit etti.

İşten atılan işçiler bir hafta boyunca fabrika önünde beklediler. 26 Şubat günü ise fabrika önünde bir basın açıklaması yaptılar. Eylemde, "Kahrolsun işçi düşmanlığı!", "İşçi kıyımına son!", "Altınayağ işçisi direnişin simgesi!", "İş-ekmek yoksa barış da yok!" sloganları atıldı. Açıklamanın okunmasının ardından biri resmi, üçü sivil 4 polis otosu gelerek, ortamı terörize etmeye çalıştılar. Sendika başkanının adını alarak, hangi kurumun destek verdiğini sorup not ettiler. Polislerden biri işçilere "adam sizi sendikal olarak çalıştırmak istemiyor, niye kargaşa yaratıyorsunuzuz" vb. tehditkar

tavırlar sergileyerek, patrona uşaklıklarını açıkça sergiledi.

Çiğli Organize'de Saf Plastik işçilerinden sonra Altınayağ işçileri de sendikal örgütlenme mücadelesine girişerek seslerini yükselttiler. Aynı günlerde OBEL Civata işçileri de düşük ücrete tepki göstermişler, ancak sendikal örgütlenmenin başladığını haber alan patron bu girişimi boşa çıkarmıştı.

Sermayenin yoğunlaşan baskı ve terörü, sömürünün katmerlenmesi karşısında işçilerin benzer çıkışları, sınıfın dayanma sınırını ve tabanın arayışlarını ifade ediyor. Bunlar sınıf hareketinin önümüzdeki dönemde gireceği doğrultunun ipuçlarını veriyor. Fakat sınıfın bu arayışı, kendini ücret artışı ile sınırlaması, ani, kendiliğinden ve şekilsiz çıkışı, fabrika komitelerine ve bölgesel platformlara dayanmaması, vb. zayıflıklar taşıyor. Bu ise patronların saldırılarını, örgütlenme girişimlerini boşa çıkarmalarını kolaylaştırıyor. Yılların birikim üzerinde yükselen tepkilerin sonucu olan bu çıkışların başarısızlıkla sonuçlanması durumunda, yeni bir hareketlenme için ayların, hatta yılların geçmesi gerekebiliyor. Sermaye sınıfı bunun bilincinde ve saldırılarını buna göre yöneltiyor. Sınıf bilinçli işçiler, devrimciler ve komünistler mücadeleye bunu hesaba katarak hazırlanmalıdır.

Sınıf bilinçli bir işçi/İzmir

Basın açıklamasında okunan metinden...

Sendikalı olmak isteyen işçiler işten atıldı!

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Altınayağ'da on gündür sendikal çalışma yapan 23 işçi işten atıldı. İzmir'de sıvı yağ üretimi yapan Altınayağ, İsrail, Filistin ve Birleşmiş Milletler'e ihracat yapıyor. Altınayağ, Türkiye'nin bitkisel yağ ihracatının yüzde 34'ünü gerçekleştiriyor. Geçen yıl Türkiye'den ihraç edilen 89.5 milyon kilo yağ karşılığında elde edilen 56.7 milyon doların 18 milyon 455 bin dolarını Altınayağ gerçekleştirdi. 46 ülkeye ihracat yapan Altınayağ son olarak BM'nin açtığı ihaleyi kazandı ve BM'ye üye ülkelere 400 bin dolar tutarında, yani yaklaşık 700 ton yağ ihraç edecek.

30 yıllık işletme olan Altınayağ'ın geçen yılki cirosu 40 milyon dolar. Altınayağ'ın genel müdürü Ramazan Abay, işçilerle yaptığı toplantılarda, "bu işletme hepimizin" derken, işçiler anayasal hakları olan sendikal örgütlenmeye gittiğinde de işçileri işten attı. Altınayağ'ın patronları yaptıkları ihracatlarla övünürken, kötü çalışma koşullarında, geçirdikleri iş kazası ile sakatlanma pahasına Altınayağ'da çalışan toplam 340 işçi, 102 ile 150 milyon arasında maaş alıyor.

2001 yılında %8 oranında zam alan işçiler, düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına karşı sendikalı olmak isteyince de işten atıldılar. Urfa'da GAPSAN ve KATEKS işçileri sendikalaşmaya çalışırken, iki gün öncede yine Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde sendikalaşmaya çalışan OBEL CIVATA AŞ. işçileri işten atıldılar. Kula Mensucat'ta işçiler sendikal olmalarına rağmen ücretlerini alamadıkları için işyerini terketmiyorlar. (...)

Patronlar ekonomik kriz var denilen bugünlerde ihracat rekorları kırarken, sıra işçinin haklarını vermeye geldiğinde buna yanaşmıyorlar. İMF ve Dünya Bankası'nın dayatmaları sonucunda işçiye ve memura %10 zam reva görülürken, kurtarılan batık bankaların paraları da işçilerin cebinden çıkıyor.

Hükümetin tepesindekiler krizlerle ülkeyi yönetmeye çalışırken patronlar da işçileri hiçbir sosyal güvenceye ve örgütlülüğe sahip olmadan çalıştırmak istiyor. Hakları kazanmanın tek yolu mücadele etmekten geçiyor. (...)

DİSK Gıda-İş Sendikası Genel Merkezi

"Geliyor geliyor genel grev geliyor!"

Sümerbank işçilerinden coşkulu ve kararlı eylem

İMF programının iflas etmesiyle birlikte krizin ilk faturasını yüzde 40'ı bulan devalüasyonla ödeyen işçi ve emekçiler, yeni saldırı programları karşısında sessiz kalmayacaklarını sokağa taşıdıkları tepkileriyle göstermeye başladılar.

Sınıf cephesinden saldırıya en anlamlı yanıtlardan biri, 27 Şubat günü, özelleştirme kapsamında bulunan Bakırköy Sümerbank işçilerinden geldi. Öğle saatlerinde fabrikadan çıkan bini aşkın işçi, buradan basın açıklamasının yapılacağı Bakırköy Özgürlük Meydanı'na kadar yürüdü. Teksif Bakırköy Şubesi imzalı pankart altında yürüyen işçiler, coşkulu ve kararlıydılar.

Yürüyüş sırasında sıkça atılan "Kahrolsun İMF bağımsız Türkiye!", "Hükümet istifa!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Geliyor geliyor genel grev geliyor!" sloganları, eylem boyunca da aynı kararlılık ve coşkuyla sürdü. "Sendikacılar görev başına!", "Yağmacı düzende soydular bizi!", "Başbakan Cottarelli figuranlar belli!", "İMF emrediyor emekçi direniyor!", "İşte İMF, Arjantin, Brezilya ve diğerleri!" vb. dövizler taşındı.

Teksif Bakırköy Şube Başkanı yaptığı konuşmada; son krizle birlikte yeni saldırı programlarının uygulamaya konulduğuna dikkat çekti. Özelleştirme saldırılarıyla birlikte örgütsüzleştirme ve işten atmaların yaşandığını, tekstil işçilerine sözleşmeyle verilen yüzde 15'lik artışın şimdiden yüzde 25'inin geri alındığını belirtti. Ülkeyi yönetenin İMF olduğunu, krizin faturasını ödemeyi reddetmek için inançlı bir mücadele yolunun tutulması gerektiğini, bunun ise ancak birleşik bir mücadeleyle başarılabilirliğini vurguladı.

"Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganının sıkça atıldığı eylem sona erdikten sonra, Sümerbank işçileri sloganlar atarak aynı kararlılık ve coşku ile işyerlerine döndüler. Bakırköy Belediye işçileri, Deri-İş Sendikası yöneticileri ile EMEP eyleme destek verdi.

“F tipine değil emekçiye bütçe!”**İzmir KESK eylemine yüzlerce emekçi katıldı**

Sermaye devletinin bütün krizlerinin faturası işçilere-emekçilere çıkarıldığı gibi bu kriz de emekçileri vurdu. 1 Aralık sonrası İzmir’de 10 bin üyesine soruşturma açılan KESK, İMF politikaları sonucu yaşanan krize karşı eylem yaptı. 21 Şubat günü, Konak Sümerbank önünde biraraya gelen yaklaşık 300 emekçi, Konak Meydanı’na doğru KESK’in pankartı arkasında sloganlarla yürüdü.

KESK dönem sözcüsü Alim Murathan tarafından okunan basın metninde özetle, İMF politikaları sonucu ortaya çıkan ve faturası emekçilere kesilen krize değinildi. Alim Murathan konuşmasında cezaevlerinde süren Ölüm Orucu direnişine de değinerek, şunları söyledi: “Bu süreçte bugün Ölüm Oruçları 130. günleri geçti. Biz KESK olarak insan onuruna yakışır, F tipi cezaevlerinin insan hakları boyutunda, uluslararası standartların uygun bir şekilde infaz sisteminin kurulmasını istiyoruz. F tipi cezaevlerine gönderilen bütün mahkumların geri gönderilmesini talep ediyoruz. İnsanların ölmemesi için insan onuruna yakışır bir demokrasi anlayışında insan haklarına yaklaşılmasını istiyoruz. Bu nedenle bu konuda bir kez daha duyarlılığa davet ediyoruz.”

Bu sözlerin bitiminde kürsüden “F tipine değil emekçiye bütçe!” sloganı atıldı.

Ayrıca, İzmir’de 300’e yakın basın emekçisinin işten çıkarıldığı belirtilerek, dayanışma mesajı verildi. Ve son olarak, 1 Aralık sonrası açılan soruşturmalar dile getirildi ve soruşturma açılan binlerce emekçi için stadyumların hazır tutulması istendi.

Eylemde “Yılgınlık yok direniş var!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “İşçi memur el ele örgütlü mücadeleyle!”, “İMF defol bu memleket bizim!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “İMF elini cebimizden çek!”, “F tipine değil emekçiye bütçe!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir**KESK’in Ankara’daki basın açıklaması eylemi:****KESK yönetimi kitlesel katılımı örgütlemek için hiçbir çaba harcamadı**

KESK, “Krizi faturasını krizi yaratanlar ödesin!” şiarıyla yurt çapında kitlesel basın açıklamaları yapma kararı aldı. Ankara’daki basın açıklaması 26 Şubat günü Ulus Atatürk heykeli önünde gerçekleşti. Ancak, ileri öncü emekçilerden ve ileri sendika şubelerinden adeta kaçırılarak yapılmak istenen “kitlesel” basın açıklaması bir gün önce duyuruldu, kitlesel katılım için hiçbir çaba harcamadı. Bu nedenle basın açıklaması eylemi son derece örgütsüz, cılız ve sönük bir havada geçti.

Eyleme Eğitim-Sen, Enerji-Yapı Yol Sen ve BES pankartlarıyla katıldılar. BES 2 No’lu şube eylem yerine Ulus’taki sendika binasından sloganlarla ve pankart açarak geldi.

Polis yoğun önlem alarak emekçileri abluka altına aldı. 41 emekçi gözaltına alınarak Anafartalar Karakolu’na götürüldü. 1.5 saat gözaltında tutulan kamu emekçileri daha sonra serbest bırakıldılar.

Eylemin ertesi günü katılanlar hakkında işyerlerinde soruşturmalar başlatıldı. Gözaltılardan sonra Eğitim-Sen 2 No’lu şube önünde saldırıyı protesto etmek için yapılan basın açıklaması ise yalnızca 2 dakika sürdü.

İşçi sınıfına ve emekçilere ödettirilmek istenen faturaya yönelik tabandan kaçırılarak yapılan eylem, KESK yönetiminin saldırılara anlamlı bir yanıt vermekte ne kadar “kararlı” olduğunu ortaya koymuştur. Emekçilerde altan alta biriken öfke bugün herkes tarafından görülmektedir. Bu türden yasak savma eylemleriyle reformist yönetimin emekçilerin gözünü boyama çabaları yalnızca sermayenin saldırı politikalarının kolayca hayata geçirmesine hizmet etmektedir. “Krizin faturasını krizi yaratanlar ödesin!” şiarı ile başlatılan eylemlerin tam da krizin sorumlularının istediği biçimde gerçekleşmesi utanç vericidir. Ancak emekçiler bu utancı boyunlarında taşımayacaklardır.

Sermayenin büyük korkusu öfkenin bilince dönüşmesidir. Emekçiler kendi adlarına kaçkın politikalarla hareket eden KESK yönetimini de aşarak sermayenin bu korkusunu gerçekleştirmek zorundadır. Krizin sahiplerinin faturayı ödemesi ancak bu koşulda mümkündür.

Kızıl Bayrak/Ankara**KESK’in basın açıklaması eylemi:****İMF karşıtı eyleme 500 emekçi katıldı**

KESK İstanbul Şubeler Platformu, 27 Şubat günü Saraçhane Parkı’nda, İMF’nin yıkım politikalarına karşı bir eylem gerçekleştirdi. 500 kişilik bir kitlenin katıldığı eyleme, İEP pankart ve dövizleriyle, tutsak yakınları Ölüm Orucu gündemiyle katıldılar.

Eylemde “İMF uşağı hükümet istifa!”, “Kahrolsun İMF, kahrolsun emperyalizm!”, “İMF paketi geri çekilsin!”, “Krizin faturası rantıyeye!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları atıldı. “İMF’nin kölesi olmayacağız, haklıyız kazanacağız!”, “İMF programına karşı genel grev-genel direniş!”, “Kahrolsun İMF!”, “Faili meçhuller aydınlatılsın, kayıplar bulunsun!” dövizleri taşındı.

Eylemde okunan basın metninde; İMF’nin ve hükümetin yarattığı krizin faturasının emekçilere ödettirilmek istendiği vurgulandı ve krizin faturasını rantıyeye ödettirmek, İMF’yi ülkeden kovmak için kamu emekçisi, işçisi, işsizi, esnafı, emekli ve çiftçisiyle hep birlikte hareket edilmelidir denildi. Metninin okunmasının ardından, aynı gün Ankara ve Samsun’da yapılan İMF karşıtı eyleme polisin saldırması ve yaşanan gözaltılar alkış ve sloganlarla kınandı. Ardından, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganları atıldı.

Tutsak yakınları eylem öncesinde eylem komitesine, 131. gününe ulaşan Ölüm Orucu direnişinin sahiplenilmesi talebiyle gittiler, ama “sahiplenme” yönünde tek kelime bile edilmedi. KESK’in bu sorunun üzerine gitmek istemediği bir kez daha görüldü.

Kızıl Bayrak/İstanbul**SSK’nın tasfiyesine karşı****SES’ten basın açıklaması eylemi**

İMF-TÜSiAD programında yer alan Sosyal Güvenlik Kurumları’nın yeniden yapılandırılmasına ilişkin yasa tasarıları TBMM’de görüşülüyor. Bu yasa tasarısı işçi, memur, emekli ve işsizler için tam yıkım anlamına geliyor. Sağlık emekçileri sendikası SES, bu yıkım saldırısına karşı kamuoyunu bilgilendirmek ve yasa tasarısına karşı birlik çağrısında bulunmak için İstanbul Okmeydanı SSK Hastanesi önünde bir basın açıklaması düzenledi.

Şişli SES Şubesi “Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, sendikasızlaştırmaya hayır!”, “Sefalet ücreti değil insanca yaşam ücreti!” pankartları açtı. Okunan basın metninde; ekonominin içinde bulunduğu krizden yararlanılarak, toz duman ortamında sosyal güvenliğin sessiz sedasız çöktürüldüğü, bütün hizmetler gibi sağlık hizmetlerinin de paralı hale getirilmeye çalışıldığı söylendi. İMF programı çerçevesinde SSK, SSK hastaneleri ve BAĞKUR’un özelleştirilmesiyle, verilen hizmetler özel sigorta şirketleri tarafından yerine getirilecek ve devletin sosyal güvenlik kurumlarından esirgelediği %20’lik katkı buralara aktarılacak denildi. DKÖ'lere, halka ve özellikle işçi konfederasyonlarına seslenilerek, bu yasa tasarısına birlikte karşı durulması çağrısında bulunuldu.

Basın metninin okunmasının ardından söz alan SES Genel Başkanı, krize ve hükümetin saldırılarına değindikten sonra, toplanan kitleye seslenerek, bu mücadelenin emekçilerin mücadelesi olduğunu, bu kurumun işçilerden kesilen primlerle ayakta durduğunu, herkesin SSK’ya sahip çıkması gerektiğini söyledi.

Eylemde “Krizin yükü rantıyeye!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” vb. sloganlar atıldı ve emekçilerin 13 Mart’ta yeniden alanlarda olacakları vurgulandı. Sloganlara kuyrukta bekleyen hastalar ve hasta yakınları da destek verdiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul**Kamu emekçilerinden kısa kısa...*****Eğitim-Sen’den suç duyurusu***

Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaadin Dinçer, sendika yöneticisi ve üye öğretmenlerle birlikte, 23 Şubat’ta Ankara Adliyesi’ne gelerek savcılığa suç duyurusunda bulundular. Alaadin Dinçer; “Hükümet çalışanlara kurt, İMF’ye kuzu tavrından vazgeçmemekte ısrar ediyor. Tüm krizlerin sorumlusu hükümettir. Anayasa’nın 5, 6, 49 ve 112 maddelerini ihlal ettiğinden dolayı Eğitim-Sen MYK olarak, örgütlü olduğumuz 130 bin eğitim emekçisi, milyonlarca öğrenci ve veli adına suç duyurusunda bulunuyoruz. Hükümet istifa etmeli ve yargılanmalıdır” dedi.

Samsun-Sinop***Tabip Odası’ndan eylem***

Samsun-Sinop Tabip Odası’nca hekimlerin özlük haklarının sağlanması için “Beyaz eylem” mitingi düzenlendi. “Bu bordro değişecek!”, “Sağlıkta torpile son!”, “Sağlıklı toplum istiyoruz!”, “Bütçeden sağlığa daha fazla pay ayrılmasını istiyoruz!” vb. taleplerinin yazılı olduğu pankartlar taşındı. Eylemde konuşma yapan Tabip Odası Başkanı Dr. Ferhat Hamarat; “Bu bordro değişecek, eğer değişmezse değiştirmeyeni biz değiştireceğiz” dedi. Cumhuriyet Caddesi’nde başlayan eylem Cumhuriyet Meydanı’nda bitti. SES de eyleme destek verdi.

Sürgüne şikayet

Kamu emekçileri, KESK’e bağlı 27 kamu görevlisinin Olağanüstü Hal Bölge Valiliği tarafından bölgede görev yapmaları sakıncalı bulunarak Türkiye’nin çeşitli yerlerine sürülmesini, Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO) İzleme Komitesi’ne dilekçe vererek şikayet etti.

“Toplum sağlığı ve iyi hekimlik için beyaz yürüyüş”

İzmir, Manisa, Çanakkale, Balıkesir, Uşak, Denizli ve Aydın Tabip Odalarına üye hekimler “Toplum sağlığı ve iyi hekimlik için beyaz yürüyüş” yaptı. 500 kişinin katıldığı yürüyüş, İzmir Karşıyaka İnsan Hakları Parkı’ndan Demokrasi Meydanı’na kadar sürdü. Yürüyüşe SES, Eğitim-Sen 2 No’lu Şube, İZÖVDER, Birleşik Sağlık-İş, Tes İş 1 No’lu Şube, Harb-İş, EMEP, ÖDP, İHD katıldı. “Parasız sağlık dediysek, parasız doktor demedik”, “Hastaneler halkındır satılamaz”, “Çiçek hastalığını yokettik, sıra kötü yönetimlerde” dövizleri açıldı.

8 Mart özgürlük ve eşitlik için mücadele çağrısıdır!

Çağrıya kulak ver, kavgaya katıl!

Kardeşler!

8 Mart geliyor. Her yıl olduğu gibi bu kez de gazete ve televizyonlar kadınlarla ilgili haberlerle dolup taşacak. Düzen politikacıları başta olmak üzere herkes kadınlara dair sahte nutuklar atacak. Kadınların 8 Mart'ını kutlayacaklar. Oysa 8 Mart ne onların anladıkları türden bir anma ve kutlama günüdür, ne de onu kendi yalanlarına alet edenlere, anlamını saptırıp içini boşaltan düzenbazlara aittir.

8 Mart, gerçek anlamını, emekçi kadınların kapitalist sömürüye ve zulme karşı isyanından, bu uğurda ödedikleri büyük bedellerden almaktadır.

Bundan tam 115 yıl önce Amerikalı kadın işçiler, ağır çalışma koşullarına ve kapitalist sömürüye karşı mücadele bayrağını yükseltmişlerdi. "Eşit işe eşit ücret", "8 saatlik işgünü" ve "kadınlara da oy hakkı" istiyorlardı. Bu durum sömürü düzeninin bekçi köpekliğini yapanların gözünü korkuttu. Polisler, tam 8 Mart 1886 günü, içinde yüzlerce kadın işçinin olduğu bir fabrikayı ateşe verdiler. İşçilerin çoğunu diri diri yakarak katlettiler.

Kadın ve erkek mensuplarıyla işçi sınıfı, bu soylu mücadeleyi ve alçakça katliamı hiç unutmadı. Kadın işçilerin uğrunda ölümü hiçe saydığı kavga bayrağına daha sıkı sarıldılar. Katliamın olduğu o gün, yani 8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edildi ve işçi sınıfının mücadele tarihine maloldu. Her yıl bir mücadele günü olarak alanlarda, fabrikalarda, grev çadırlarında kutlandı.

8 Mart'ın işçi sınıfının mücadelesiyle özdeşleşmesinden rahatsızlık duyan sermaye, onun anlamını çarpıtmak ve içini boşaltmak için her türlü yalan ve hileye başvurdu. Onu herkesin beynine sıradan bir anma günüymüş gibi kazımaya çalıştı. Bunda bir parça başarılı da oldu.

Kardeşler!

Yüzelli yıldır büyük bedeller ödeyerek kazandığımız bütün haklar şimdi sermaye tarafından bir bir elimizden çekilip alınıyor. İMF-TUSİAD politikalarıyla bizi açlığa, işsizliğe, her türlü haktan yoksunluğa mahkum etmek istiyorlar. İstiyorlar ki tam anlamıyla köleleri olalım. İstiyorlar ki işçi ve emekçilerin şu dünyada yaşamasının tek amacı patronlara daha fazla para kazandırmak olsun.

Kadın işçiler sermayenin sömürü ve baskı politikalarından daha fazla etkileniyorlar. Onların çalışma koşulları çok daha kötü. Sadece daha fazla kapitalist sömürüyle değil, her türlü aşağılama ve baskıyla da yüzyüzeler. Çalışma süreleri patronun keyfine göre uzayıp kısalıyor. Bunun karşılığında verilen ise yalnızca sefalet ücreti. Onu da zamanında ve tam olarak alabilirlerse.

Sömürü düzeni, sadece fabrikada değil, toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadını sömürülecek, kullanılacak bir araç olarak görüyor. Kadınlar en doğal haklarını kullanamıyorlar. Eşitlik sadece kağıt üzerinde.

İşte tüm bunlardan dolayı 8 Mart'ı yaratanların mücadele ruhuna bugün her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Eğer sömürü ve baskılara karşı yeter demek gerektiğine inanıyorsak, kölelik düzeninin bizi öğüten çarklarını parçalayıp insanca yaşamak istiyorsak, 8 Mart'ı yaratanların mücadele mirasına sahip çıkmamız gerekiyor. Ya köleliği ve insanlıktan çıkmayı kabul edeceğiz, ya da birleşip mücadele edeceğiz.

Kardeşler!

Bizler değişik sektörlerden kadın ve erkek işçiler olarak, gücümüzü birleştirmek için harekete geçtik. Sermayenin saldırılarını püskürtecek gücümüzün

olduğuna inanıyoruz. Biliyoruz ki, kadın ve erkek işçiler güçlerini birleştirmeyi başarırlarsa sermayeyi yenebilirler. Kendimize ve sınıfımıza güveniyoruz.

Bu güvenle, yaşamın her alanında sömürüye uğrayan, ezilen, horlanan kadın sınıf kardeşlerimizi kavgamıza ortak olmaya, örgütlenme çabamıza destek vermeye çağırıyoruz.

Kaybedecek bir günümüz bile yok! Kadın-erkek tüm işçi ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesini yaratmak için, taleplerimizi fabrikalardan, işyerlerinden, mahallelerden alanlara taşımak için görev başına!

- İMF-TÜSİAD yıkım programı

durdurulsun!

- Eşit işe eşit ücret!

- İnsanca yaşamaya yetecek, vergiden muaf asgari ücret!

- 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!

- Tüm çalışanlara sigorta hakkı!

- Parasız eğitim ve sağlık hizmeti!

- Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!

- Cinsel baskı ve tacize son, kadının metalaştırılmasına hayır!

- Her alanda kadın-erkek eşitliği sağlansın!

İstanbul Avrupa Yakasından

Çesitli Sektörlerde Çalışan Öncü İşçiler

Öncü işçi inisiyatifi ve 8 Mart faaliyetleri

İstanbul'da çeşitli sektörlerden öncü işçilerin oluşturduğu girişim çalışmalarına devam ediyor.

İlk planda çıkarılan çağrı metni ve bildiri yaygın bir şekilde dağıtılmış ve propagandası yapılmıştı. Daha sonra bu çalışmanın yarattığı olanaklar üzerinden inisiyatif önüne yeni hedefler koydu.

Bunlardan birincisi, varolan girişimin alta doğru genişletilmesi, bölgeler ve giderek işyerleri temeline oturtulmasıydı. Bu çerçevede bir takım bölgeler belirlendi. Buralarda bölge toplantıları örgütlenmesi için hazırlıklar yoğunlaştırıldı. Çeşitli ön toplantı ve görüşmeler yapıldı. Önümüzdeki süreçte bazı bölgelerde geniş katılımlı toplantılar gerçekleştirilecek.

Öte yandan girişim, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne dönük bir faaliyet programı çıkardı. Bu kapsamda emekçi kadınların yaşamlarını ve mücadelelerini konu alan resimlerin yer aldığı bir sergi açıldı. Sergi 8 Mart'a kadar açık kalacak. İnisiyatifin çalışma yürüttüğü bölgelerden emekçiler ve emekçi aileleri sergiye davet edildi ve ziyaretler sürüyor.

Yanısıra 8 Mart'a ilişkin bir bildiri metni hazırlandı ve üçbin adet basıldı. Bildiri şimdilik Esenyurt'taki emekçi semtlerine, kadın işçilerin yoğun olduğu Sümerbank fabrikasına, Şirinevler'deki tekstil atölyelerinin bir kısmına, girişimin çalışmalarının yürütüldüğü bazı bölgelere dağıtıldı. Kapsamlı bir program çerçevesinde dağıtım sürüyor. Bildiri ulaştırılan işçilerden genelde olumlu tepki alınıyor.

Ayrıca 8 Mart'ı anmak amacıyla bir etkinlik planlanmış bulunuyoruz. Etkinliğin hemen tüm hazırlıkları tamamlandı. Anma etkinliğinde müzik, tiyatro, film, dia gösterimi, konuşmalar vb. yer alacak. Etkinliğe geniş bir emekçi katılımının sağlanması için çalışmalara günler öncesinden başlandı. Kısa bir zamanda inisiyatifin böyle bir etkinlik düzenleyecek düzeye gelmesinin anlamlı olduğunu ayrıca belirtmek gerekiyor.

Öncü işçi inisiyatifi, 8 Mart'ı, hedef aldığı bölgelerde sınıfa dönük faaliyetin bir parçası olarak değerlendirme perspektifine sahip. Amaç kendi başına 8 Mart'ı anmak değil. Asıl amaç, bunun üzerinden işçi ve emekçilere daha güçlü ve yaygın seslenmek, onlarla daha fazla bütünleşebilmek, onların daha çoğunu örgütlü mücadeleye katabilmek.

Çalışmalarımıza coşkuyla devam ediyoruz. Sermayenin ağırlaşan krizinin faturasını biz işçi ve emekçilerin önüne koymaya hazırlanması, işi sıkı tutmamız gerektiğini, kaybedecek zamanımızın olmadığını gösteriyor.

İnanıyoruz ki, örgütlü bir güç haline geldiğinde ve sınıf bilinci kazandığında, işçi sınıfının aşamayacağı güçlük yoktur. Tüm mesele sınıfı örgütleyip bilinçlendirmek için gereken emeği ve çabayı ortaya koyabilmektir. İşimizin zor olduğu doğru. Ancak biz kendimize ve sınıfımıza güveniyoruz. Bu güvenle buradan bir kez daha sesleniyoruz:

Sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadeleyi yükseltelim!

Kadınların kurtuluşu kadın ve erkek işçilerin ortak eseri olacaktır!..

R. Bahar

“Kadın esarete maruz kalan ilk beşeri varlıktır. Köle olmadan önce adın köleydi.”

August Bebel

Ezenle-ezilen şeklinde tanımlayabileceğimiz ilk kutuplaşma, tarih sahnesine bir cinsin diğer cins karşısında, serveti kendi soyuna geçirmede elde ettiği başarıyla çıkmıştır.

Kadın cinsinin kaybettiği otoriteyle başlayan kutuplaşma, daha fazla servet, daha fazla kâr hırsı ile sınıflararası kutuplaşmayla üst boyuta sıçradı. Burada cinsler değil söz konusu olan. Kadınıyla-erkeğiyle değerleri yaratan, fakat bu değerlere yabancılaştırılan, açlık sınırında yaşayan bir sınıf ve bütün bu değerlere ne pahasına olursa olsun el koyan başka bir sınıftı söz konusu olan.

Bu kutuplaşmayla, sınıflar kavgasının en ön saflarında yeralan kadınların yükü bir kat daha ağırlaştı. Kadın olduğu için ve işçi olduğu için. O ezilen bir cins ve ezilen bir sınıfın mensubuydu artık.

“Eski komünist ev ekonomisinde, kadınlara bırakılan ev yönetimi, tıpkı erkekler tarafından yiyecek sağlanması gibi, toplumsal zorunluluk taşıyan bir **kamu işiydi**. Ataerkil aile ile ve ondan da çok monogam bireysel aileyle birlikte, bu değişti. Ev yönetimi kamusal niteliğini yitirdi. Bu iş artık toplumu

ilgilendirmiyor. O bir **özel hizmet** haline geldi; toplumsal üretime katılmaktan uzaklaştırılan kadın, bir başhizmetçi oldu. Toplumsal üretim yolunu kadına-ama yalnız proleter kadına-yeniden açan, büyük sanayii olmuştur; ama bu yol, öylesine koşullar içinde açılmıştır ki, kadın eğer ailenin özel

hizmetiyle ilgili görevlerini yerine getirmek isterse, toplumsal üretimin dışında kalır ve bir şey kazanamaz; ve eğer toplumsal üretime katılmak ve kendi hesabına kazanmak isterse ailevi görevlerini yerine getirmekten uzak kalır. Fabrikadan, doktorluk ve avukatlığa kadar, kadın için tüm iş kollarında durum budur. Modern tek eşli aile, kadının açık ya da gizli **ev köleliği** üzerine kurulmuştur; ve modern toplum, salt tek eşli ailelerden meydana gelen bir kütledir. Aile içinde erkek burjuvadır, kadın proletaryayı temsil eder.”(F. Engels, *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*.)

Engels bunları 1884 yılında yazıyor. Ve 2001 yılında, 21. yüzyılda, “ev kölesi” kadın, yüzlerce yıl önceki savaştan karakterini-gerçek kimliğini unutup kendisine bahsedilen görevleri fazlasıyla sahiplenmiş, benimsemiş durumda hala. “Fabrikadan, doktorluk ve avukatlığa kadar” bu hala böyle. Bu görevlendirmeler yemek, deterjan vb. reklamlarda, doğallığında öyle sinsice verilmektedir ki, “ne olursan ol, sonuçta sen ev kölesisin” imajı beyinlere kazınarak meşrulaştırılıyor. Bu kabulleniş - en gericisinden, ne yazık ki en ilerisine kadar!- toplumun tüm kesimlerinde karşılığını buluyor. Ya kabulleniş ya da tümünden reddederek yapılması gerekli işlerden kaçış. Kapitalizmin kadına bahsettiği yer, üretim sürecinin öznesi değil, nesnesi olmasıdır. Yoğun emek gücünün kullanıldığı alanlarda, ucuz işgücü olması nedeniyle de tercih

kadından yana yapılmakta, işten çıkarmalarda ise önce kadın işçiler kapı dışarı edilmektedir. Bu tercih, tek başına kendi çıkmazlarından ileri gelen bir tercih olmayıp, analığın gereklerini yerine getirdiğinde işgücü kaybına yolaçması nedeniyle de kullanılmaktadır. İnsanı hiçe sayan bu sistem, doğumdan önce ve sonra 3 aylık bir izni bile çok görüp, hamileliğin son günlerine kadar kadının emek gücünü pervasızca kullanmaktadır. Genelde insana, özelde kadın ve çocuk sağlığına herşeyden fazla önem veren komünist işçi partisi, kadının doğum sürecini en sağlıklı geçirebilmesine ve bundan hiçbir biçimde kayba uğramamasına yönelik istem ve tedbirleri programına dahil etmiştir.

Sonuç olarak, kapitalist sistem ne kadar demokratik olursa olsun, kadının kurtuluşu bu sistem içerisinde mümkün değildir. Kadının ve tüm ezilenlerin kurtuluşu ancak proletarya devrimi ve sosyalizm ile mümkündür. **İşçilerin kurtuluşu kendi eseri olacaktır! Kadınların kurtuluşu kadın ve erkek işçilerin ortak eseri olacaktır!**

yaptıkları da biliniyor. Bu yöntemleri emperyalist efendilerinden öğreniyor olmalılar. Ama bu bir gücü değil, gözü dönmüşlüğü, vahşeti ve güçsüzlüğü gösterir. Cezaevlerindeki yiğit devrimci tutsaklar da insanlık onurunu ve devrimci değerlerini teslim etmediler, tam tersine yüceltiler. Sonuç ortada. Direniş bütün görkemiyle devam ediyor.

- Sermaye devleti 8 Mart'ın içini boşaltmak için kadınlar günü olarak yansıtmaya çalışıyor. Bunda ne kadar başarılı oldu?

- Görünüşte bir başarı sağladığı düşünülebilir. Fakat gerçekte bu onun başarısından değil biz öncü, bilinçli insanların bu güne yeterince sahip çıkmamasından kaynaklanıyor. Biz, çevremizdeki insanlara 8 Mart'ın anlamını yeterince ve doğru anlatamıyoruz.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey veya bir mesajınız var mı?

- 8 Mart'ı sadece bir günle sınırlamamak, onun mücadele bilincini her zaman kadın erkek tüm emekçilere vermek gerekiyor. Bu arada erkekleri de yanımıza almalıyız. Kadınlar olarak şunu bilmemiz gerekiyor: Bizziz bir devrim olmaz ve biz ancak mücadele ederek kölelik zincirlerimizi kırabiliriz.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nden neyi anlıyoruz, sence neyi ifade ediyor?

- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nden emekçi kadınların bu sistem içinde kendisine dayatılan kadere boyun eğmemesi gerektiğini ve kölelik zincirini kırabileceğini anlıyorum. Kendimden örnek vermek istiyorum. Sanayinin pek gelişmediği kırsal bir bölgede doğup büyüdüm.

Buradaki kadınların yaşadığı sorunları tahmin edebilirsiniz. Ailem ve çevrem dış dünyaya kapalıydı. Ne zaman ki büyük kente gelip buradaki yaşamı gördüm, gözlerim gerçeklerden yana açıldı, bilinçlendim.

Bu arada ailemle pek çok sorun yaşadım. Ama düşüncelerimden ve kararlılığımdan taviz vermeyerek bazı şeyleri onlara kabul ettirdim. Bu bence olumlu bir adımdı. Fakat İstanbul gibi büyük kentlerde yaşayanlar için bu o kadar önemli değil. Burada asıl sorun, işçi ve emekçi kadınların cinsel, sınıfsal ve ulusal sömürüye karşı bilinçlenip başkaldırmalarıdır. Onları, mücadelede almalari gereken yere taşımaktır.

- Ulucanlar ve 19 Aralık cezaevleri katliamında genel olarak devrimci tutsaklara, özel olarak da kadın tutsaklara uygulanan işkenceler hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Devletin gerçek yüzü bu bence. Yıllardır yaptığı katliamlara bir yenisini daha ekledi. Yirmi yıldır Kürt kadınlarına, ölü ya da diri kadın gerillalara devletin

Genç bir bayan

işçiyle 8 Mart üzerine konuştuk...

“Kölelik zincirlerini ancak mücadele ederek kırabiliriz!”

8 Mart'ta alanlara, hesap sormaya!

Yakılmak istenen gelecek özlemidir

Özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla toplum iki temel sınıfa ayrıldı. Bu sınıflar sömüren-sömürülen, ezen-ezilen, hükmeden-hükmedilen şeklinde birbirine zıt halde varolmaya başladılar. İnsanın insan tarafından ezilmesi, baskı altına alınması iki cins arası ayrımı beraberinde getirdi. Ve böylece sınıflı toplumlarla beraber kadın, erkeğin egemenliği altına alındı.

Baskı ve sömürü, doğal olarak eşitlik ve özgürlük mücadelesinin de ortaya çıkmasını zorunlu kıldı. Kölelik, feodalite ve son sınıflı toplum olan kapitalizm, keskin sınıf çatışmalarına sahne olmuştur. İkili baskı altında (sınıfsal ve cinsel) yaşamını sürdüren emekçi kadınlar her zaman bu mücadelede yiğitçe yerlerini almışlardır ve almaya devam ediyorlar.

Grevlerde, direnişlerde, mitinglerde vb. eylemlerde işçi ve emekçi kadınlar hep saflarda, dahası önsaflardadır. 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak anılması, burjuvazinin azgın sömürsüne karşı kahramanca dövüşen kadın işçilerin eylemleri sayesinde.

Ulusal, cinsel baskının, sınıfsal baskıdan kaynaklandığının farkında olan devrimci işçi ve emekçi kadınlar, mücadelede tereddütsüz bir şekilde erkek yoldaşlarıyla omuz omuza yer almakta, birlikte çarpışmaktadırlar.

İşçi ve emekçilerin mücadelesinden fena halde korkan sömürücü sınıflar ve onların devleti bu mücadelecilerimize "terörist" diyerek onları zindanlara doldurmaktadır. Ancak bununla yetinmeyen kanlı ve kallesiz asalak düzen, biz işçi ve emekçilere, sınıf kardeşlerimize ihanet etsinler diye onlara her türlü baskı ve işkenceyi reva görmektedir. Ancak ait oldukları sınıfa, yani işçi sınıfına ve onun mücadelesine korkusuzca sahip çıkmaya devam

ettiklerinden dolayı, sömürücülerin devleti bu yiğit insanlara saldırmakta, onlarcasını katletmekte, kalanları ise sistematik işkence için F tipi hücrelere

zorla doldurmuş bulunmaktadır.

19 Aralıkta gerçekleşen vahşet dolu faşist katliamın en vahşi sahneleri Bayrampaşa Cezaevi kadınlar koğuşunda yaşandı ve bu vahşet yine bir bayan devrimci tarafından, "Bizi diri diri yaktılar!" haykırışıyla tüm dünyaya duyuruldu.

Bayrampaşa Cezaevi kadınlar koğuşundan ÖO 1. grupta Ayla Özcan, adına 'hayata dönüş operasyonu' denen vahşi faşist katliamı şöyle anlatmaktadır:

"19 Aralık sabaha karşı 05:00 sularında uyurken bir patlama sesiyle uyandık. Alelacele giyindik. Camdan baktığımda çatılarda özel askeri birliklerin olduğunu gördüm. Gaz maskeleri takmış, uzun namlulu silahlarını koğuşa doğru çevirmişlerdi. Daha tam olarak üzerimizi giyinmeden ateş ettiler. Hepimiz kendimizi yerlere attık. Ardından, çeşitli yerlerden tavanı delmeye başladılar. Tavanda bir kaç delik açtıktan sonra bu deliklerden sürekli gaz bombası atmaya başladılar. Boğulacak gibi oluyor, nefes alamıyorduk... Arkadaşlarımızın bazıları fenalaşmaya başladılar. Saat 12:00'a kadar sürekli sinir ve gaz bombası altında kaldık. Yaklaşık 700-1000 arası bomba atıldı üzerimize... Bombaları atmaya devam

ediyor, pencerelere çatıdan ateş açıyorlardı.

Daha sonra, yangın bombası atmaya başladılar. Sinir gazından kaynaklı çoğumuzun nefesi kesildi,

kendimizi kaybettik. Bir taraftan da koğuş yanmaya başlamıştı. Her taraf dumandan kapkara ve ateş içindeydi. Nefesim kesilmişti ve nefes alamıyordum. İçerisi ateşin etkisiyle çok sıcaktı. Dumandan göz gözü görmüyordu. Ateş her taraftan çevrelemişti bizi... İtilip dışarı çıktığımı hatırlıyorum. Yüzüme havanın çarpmasıyla, nefes almak için kendimi zorladım. Merdivenden aşağı zorla inerken bacalarım tutmuyordu. Çoğumuzun saçları, elleri, sırtı iyice yanmıştı. Sonra bir yoldaşımız 'yukarıda yananlara var, ateşin içinden çıkamayanlar var' diye bağırınca bir çoğumuz hızla merdivenlere yöneldik. Ebru Dinçer'in her tarafı yanık bir şekilde merdivenlerde

oturduğunu gördüm. Sesi zor çıkıyordu. Elleri, yüzü, saçları, vücudunun büyük bir bölümü yanmıştı. Sonra Hacer Arıkan, Birsen Kars ve Gülizar Kesici zorla ateşin içinden çıkarıldı. En son iki yoldaşımız bir kez daha bakmak için yanan koğuşun içine girdiler. Kimseyi bulamayıp döndüklerinde, onların da yüzleri, saçları ve elleri yanmıştı. Aşağı indiğimizde Nilüfer, Seyhan, Özlem, Şefinur ve Gülseren Öztürk'ün olmadığını gördük. Onlar alev alev yanan koğuşun içinde kalmışlardı. (...) "

Vahşetin kısa bir kesiti olan bu anlatım, asalak sınıflar ve onların devletin vahşetini göstermeye yeter de artar bile. Ama asıl önemli olan, bütün bu zulme rağmen yiğitçe direnen ve asla teslim olmayan kadın ve erkek devrimcilerin tutumudur. Onlar sınıfsal, ulusal ve cinsel baskının olmadığı, tüm emeğiyle yaşayanların kardeşçe bir arada bulunduğu bir dünya uğruna mücadeleye devam ediyorlar.

Düzen onları yakarak bizim gelecek özlemimizi yoketmek istemiştir. Bu isteği onların kursaklarında bırakmak, direnişteki kardeşlerimize sahip çıkmak ve onların yürüdüğü yoldan gitmekle mümkündür.

8 Mart'ta alanlara, hesap sormaya!

İşten ayrılmak zorunda kalan bir ev kadını ile

8 Mart üzerine konuştuk...

“Mücadele etmeden hiçbir hakkımızı alamayız”

- Nerede çalıştığınızı öğrenebilir miyiz?

- Daha önce bir tekstil fabrikasında çalışıyordum, sonra ayrıldım.

- Çalışma koşullarından bahsedebilir misiniz?

- 08:00-18:30 arası çalışıyorduk. Ama zorunlu mesai vardı. Mesaiye kalmamıza rağmen mesai parası verilmiyordu. Temizlik, yemek vb. sorunlar vardı. Sigorta vardı ama ne kadar yatırıldığından bilgimiz yoktu. Herkesinde sigortası gösterilmiyordu.

- İşten ayrılmanızın nedeni nedir?

- Hamilelik yüzünden. Fabrikada kreş ve benzeri şeylerin olmaması yüzünden.

Ayrıca 8 aylık hamileyken bile mesaiye kalmak zorunda kaldım. 23:00'e kadar mesaide kalmak zorundaydım, saat 21:00'de yemek verdiler. Verdikleri yemek yüzünden zehirlendim ve hastaneye kaldırıldım. İşverenin ihtiyaçlarını karşılaması gerekirken tek yaptığı "yemekten zehirlendiğini kimseye söyleme" demek oldu. Ben de işten ayrıldım.

- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Bugün hakkında

fikirlerinizi belirtir misiniz?

- Duydum, ama hiç katılmadım. Bir bilgiye sahip değilim.

- Şu an cezaevlerinde bir saldırı yaşanmakta. Ölüm Orucu ve SAG direnişi devam etmekte, ekonomik saldırılar sürmekte vb. Bu konudaki düşüncelerinizi aktarır mısınız?

- Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi direnişini sahipleniyorum. Bu düzene karşı çıkan insanlar şu an hücrede ve buna karşı çıkmak için de Ölüm Orucu'na yattılar. Dışarıdaki kitle çok duyarsız. Bu saldırı içerde onlara, dışarıda bize, yani işçi sınıfına. Saldırılarından kurtulmanın tek yolu da mücadele etmektir. Sokağa, eyleme çıkmak. Mücadele etmeden hiçbir hakkımızı alamayız. Saldırıları geri püskürtemeyiz.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Artık bu saldırılara dur demenin zamanı geldi. Ve biliyorum ki, kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz diyerek insanlara sesleniyorum. Birlik olup saldırıları göğüsleyelim diyorum.

8 Mart uluslararası emekçi kadınlar günü...

Sosyalizm ve kadın sorunu

Nilgün Eren**“Kadın cinsinin büyük tarihsel yenilgisi”**

Kadının sınıflı toplumları da önceleyen köleliği, analık hukukunun yıkılması sonucu ortaya çıktı ve “Kadın cinsinin büyük tarihsel yenilgisi” (Engels) oldu. Üretim sürecindeki yerini kaybeden kadın, yönetimdeki yerini de erkeğe devretmek zorunda kaldı; ekonomik etkinliğin dışına düşmesi ise mülksüzleştirilmesini getirdi. Üretici güçlerin gelişmesi, artı-ürün, ticaret ve mülk edinmesinin ortaya çıkması, “tarihte kendini gösteren ilk sınıf çatışması”na, “ilk sınıf baskısı”na, kadınların ikincil konuma itilip cins olarak ezilmesine yolaçtı. Maddi yaşam tarzındaki bu gelişme kendine uygun ideolojik biçimleri de oluşturdu. Ve birbirini izleyen tüm sınıflı toplumların tarihi, en barbarından en “uygar”ına, kadının baskı altına alınıp fiziki ve zihni tüm yeteneklerinin köreltilmesi, din, kültür, yasalar, gelenek ve görenekler, gerici değerler ve önyargılarla aşağılanıp bir cins olarak ezilmelerinin de tarihi oldu aynı zamanda.

Kapitalizm ve kadınların çifte ezilmişliği

Üretimden dışlanan kadına toplumsal üretimin yolunu yeniden açan kapitalizmin gelişmesi, büyük sanayi oldu. Kadınların kitlesel bir biçimde üretime katılması tarihi bir ilerlemeyi, kadının toplumsal durumundaki gelişmeyi ifade eder. Ve daha çok da, kapitalist sanayileşmenin özellikle gelişme döneminde, özgür ve ucuz emeğe duyduğu ihtiyacın sonucudur.

“Kadının kurtuluşunun ilk koşulu, bütün kadın cinsinin yeniden toplumsal üretime dönmesidir.” Kapitalizm bu temeli yarattı ama, kadının özgürleştirilmesi bir yana, onun kölelik zincirine yenilerini ekledi. Kapitalizm kadını ucuz emek gücü olarak azgınca sömürdü, maddi ve manevi olarak ezdi, en ağır koşullara ve sefalete mahkum etti.

Emekçi kadın mücadelesinin tarihsel ürünü olarak 8 Mart

Özellikle kapitalizmin ilk gelişim döneminde kadınlar öylesine insanlık dışı çalışma koşullarına mahkum edildiler ki, bir işgünü birçok durumda 18 saati bulabiliyordu. Öyle ki, 1857 yılı 8 Mart’ında, Amerika’da bu koşullara başkaldıran kadın işçilerin talebi “10 Saatlik İşgünü”dür. Kapitalizmin bu vahşi sömürüsü, gittikçe daha çok kadını bir araya getirdi ve kapitalist sömürüye karşı başkaldırmaya itti. Ve Amerika işçi hareketi tarihinde kadınlar, 8 Mart’ın Uluslararası Kadınlar Günü olarak kutlanmasına da yolaçan, kapitalist düzene karşı mücadelelerinin en güzel örneklerini verdiler.

8 Mart 1886’da tekstil işçisi kadınların “Eşit İşe, Eşit Ücret”, sendikalaşma ve oy hakkı için başlattıkları mücadele polis tarafından kana boğuldu.

8 Mart 1908’de ise özgürlük ve eşitlik talepleriyle New York’ta gösteriler düzenlendi.

Amerikan Sosyalist Partisi 1908 Kongresi Şubat ayının son pazarını kadınlara oy hakkı ve diğer haklar için gösteriye ayırma kararı aldı ve bu kısa zamanda devamlılık kazandı. 1910 yılında Kopenhag’da II.

Enternasyonale bağlı Uluslararası Sosyalist Kadınlar 2. Konferansı’nda, Alman işçi hareketi önderinden Klara Zetkin’in önerisiyle, Amerika’da 8 Mart’ta grev esnasında çıkarılan yangında ölen kadın işçilerin anısına, bugünün “Uluslararası Kadınlar Günü” olarak kutlanmasına karar verildi.

Büyük devrimlerde ve toplumsal mücadelelerde kadın

İnsanlık tarihinin tüm toplumsal altüst oluş dönemlerinde kadınlar mücadelede yerlerini aldılar: 1789 Fransız Burjuva Devrimi’nde, Şehir Meclisi’nin kapılarını ekmek diye zorlayanlar, ve Versailles’e doğru 8 bin kişiyle yürüyenler kadın işçilerdir.

Ve 1871’de, Paris Komünü’nün kadınları, barikatların yiğit savaşılarıdır. Öylesine ki, çarpışmalardaki bu yiğitlik örnekleri dönemin bir burjuva gözlemcisine; “Eğer Fransızlar yalnızca kadınlardan ibaret olsaydı, ne müthiş bir şey olurdu!” sözlerini ettirebiliyordu.

1917 yılı 23 Şubat (8 Mart)’ında ise, Rus işçi kadınları Uluslararası Kadınlar Günü nedeniyle Petrograd yollarında barış ve ekmek isteyerek yürüdüler. Bu, Çarlığı tümüyle tarihe gömecek bir devrimle taçlanan gösterilerin ilki oldu ve böylece Uluslararası Kadınlar Günü, Rus Devriminin başlangıcına da damgasını vurdu.

Kadın devrimcilerin son yüzyılın devrim mücadelelerinde tuttukları yer, faşizme karşı direniş ve ulusal kurtuluş mücadelelerinde sergiledikleri büyük kahramanlıklar ise yakın dönemin gerçekleri olarak zaten yakından bilinmektedir.

Kadını özgürleştirecek olan sosyalist devrimdir

Kapitalizm kadına baskı, sömürü, sefalet, kölelik, savaş ve yıkım getirdi. Ama diğer yandan da gitgide daha çok kadını üretim sürecine sokmakla, kendine karşı verilecek savaşta proletarya için daha güçlü ve daha sağlam bir birliğin ve mücadelenin, kadın ve erkek emekçilerin birlikte mücadelesinin koşullarını yarattı.

“Proletaryanın cinsiyeti yoktur.” Kapitalizmde proleter olarak erkeğe eşitlenen kadın bir sınıf olarak sömürülürken, ezilen cins olma konumunu da tüm ağırlığıyla taşımaya devam etti. Kapitalizm, kadını üretim sürecine sokmakla onun özgürleşmesinin önkoşullarını yarattı; ancak mülkiyetin ve sınıfların varlığı koşullarında, en “ileri” burjuva cumhuriyetlerinde bile “özgürlük”, “eşitlik”, “demokrasi”, kadının ezilen bir cins olarak sürmekte olan köleliğini gizleyen bir aldatmaca olarak kaldı yalnızca.

Hem ezilen bir cins, hem de ezilen bir sınıf olarak kadını, geçmişin tüm zincirlerinden kurtaracak olan bir sosyalist devrimdir. Proletarya, kendi kölelik zincirleriyle birlikte tüm kölelik zincirlerinin kırılmasının ve kendisini bir sınıf olarak ortadan kaldırırken tüm ayrıcalıklarının da ortadan kalkmasının maddi temellerini yaratacak, her türden eşitsizliğin kaynağı özel mülkiyetin varlığına son verecektir. Kadının sınıf olarak ezilmesinin

temelinde yatan olgu nasıl ki özel mülkiyet olmuşsa, onun cins olarak baskı altına alınıp, aşağılanmasına, ikincil konuma itilmesine yolaçan da bu aynı özel mülkiyet koşulları olmuştur.

Çözumsuz bir burjuva akım olarak feminizm

Bugün burjuva bir akım olan feminizm, bu olguyu görmezlikten gelmekte; sınıf çelişkisinin yerine kadın-erkek çelişkisini geçirerek, tüm sınıflardan kadınları tek bir talep etrafında, cins olarak ezilmişlikleri temelinde biraraya getirmeyi hedefleyebilmektedir. “Bağımsız” bir kadın hareketini savunan bu akım, tarihsel temellerinden, toplumsal-sınıfsal içeriğinden koparılmış bir “erkek egemenliği” olgusuna tepki olarak ortaya çıkmakta, bağımsızlığı da bu çerçevede koymaktadır.

Kadın-erkek eşitsizliğinin kökenini insan neslinin yeniden üretiminde ve aile kurumunda gören ve bu temelde “erkek egemenliği”ne bayrak açan feminizm, mevcut kurumlara ve kültüre de, kadını sınıf olarak değil de, cins olarak eziyor olma noktasında karşı çıkmakta, ama bunların özel mülkiyetle, kapitalist üretim tarzıyla olan bağımlı görmemeyi tercih etmektedir. Açıktır ki, ne egemen sınıfların “kutsal” ailesi, ne de ideolojisi, kültürü kapitalizmin kendisi sorgulanmadan sorgulanamaz.

Tarihsel-toplumsal gelişim yasalarının bilgisinden ve sınıf çatışması perspektifinden bu yoksunluk, kadının ezilmişliğinin nedenlerine, kökeninde yatan olguya inmek yerine, sonuçlara bakmaya ve bu sonuçlar üzerine burjuva görüşler üretmeye yol açmaktadır.

İster klasik anlamıyla feminizm, isterse “sosyalist” etiketli feminizm olsun, cins olarak ezilmişliği, sınıf olarak ezilmişliğin önüne çıkarmakla, emekçi kadınları sınıf kavgasından uzaklaştırmaya, bilinçlerini karartarak mücadelelerini hedeflerinden saptırmaya ve yozlaştırmaya hizmet etmektedir. Ve bugün bu akımın, en çok da küçük-burjuva yoz “aydın” ve “entelektüel” çevrelerde yankı buluyor olması, yaşanan bir dönemin ardından çok da şaşırtıcı olmasa gerek.

Kadın sorununda tutarlı biricik dünya görüşü: Marksizm

Kadın sorunu toplumsal bir sorundur. Tüm diğer temel toplumsal sorunların olduğu gibi, kadın sorununun da gerçek ve köklü çözümü, bu sorunu yaratan toplumsal koşulların yok edilmesiyle olanaklıdır. Bu bilimsel görüşü ortaya koyan Marksizm-Leninizm, birilerinin sandığı ya da iddia ettiği gibi, sorunun çözümünü hiç de maddi koşulların değişimine indirgemez. Özel mülkiyeti yoketme mücadelesinin, özel mülkiyetin, diğer tüm alanlarda olduğu gibi, kadın sorununda da yarattığı her türlü gerici fikirlere, değerlere kurumlara karşı ideolojik-kültürel mücadeleyle birleştirilmesini de bizzat Marksizm öngörür.

(Ara başlıklar tarafımızdan konulmuştur)

Ekim’in Mart 1988 tarihli 6. sayısından alınmıştır.../Kızıl Bayrak)

Dünyada güncel durum/3

“Yoksulluğun küreselleşmesi”

Kutuplaşmanın tek tek ülkeler bünyesinde olduğu kadar, dünya ölçüsünde de, yani emperyalist ülkelerle bağımlı ülkeler arasında, bu arada belirli kıtalar ya da bölgeler arasında aynı keskinlikte yaşandığını güncel veriler tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır. Buna daha önce çarpıcı bazı örnekler vermiştim. Dünya nüfusunun en zengin %20’lik dilimi ile en yoksul %20’lik dilimi arasındaki gelir farkı uçurumunun, 1960 ile 1990 arasındaki otuz yıl içinde 30’a 1’den 60’a 1’e çıkması ve bunun şimdilerde, yani son on yılın ardından 82’de 1’e ulaşması, kutuplaşmanın yakın dönemde ulaştığı korkunç hızı göstermektedir.

Kapitalist dünya ekonomisini tek bir bütün olarak düşünürseniz eğer, bu ekonomik eksenin bir yanda muazzam bir servet ve öte yanda ise mutlak ya da nispi yoksulluk ürettiğini bu rakamlar üzerinden tüm açıklığı ile görebilirsiniz. Bunların resmi veriler, Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı ya da Dünya Bankası’na ait veriler olduğuna da özellikle dikkat edilmelidir. Öte yandan, küreselleşmenin nimetleri üzerine pompalanan gerçek dışı hayallerin aksine, tüm ciddi araştırmalar, kapitalist küreselleşme sürecindeki her yeni ilerlemenin emperyalist ülkeler ile bağımlı ülkeler arasındaki farklılıkları daha da artırdığını, gelişme eğiliminin şaşmaz biçimde böyle olduğunu, ortak bir görüş olarak saptamaktadırlar.

Servet ve sefalet kutuplaşması, yani kapitalizmin kendi gelişme süreci içinde bir tarafta servet, öte tarafta mutlak ya da nispi yoksulluk ürettiği temel düşüncesi, Marks’ın teorisinin temel taşlarından biridir. Bugün yalnızca tek tek toplumlar bünyesinde değil, fakat dünya sahnesindeki ilişkiler bütünü içinde de bu temel düşüncenin apaçık bir doğrulanması ile karşı karşıyayız. Bu öylesine açık ve çarpıcı bir olgudur ki, artık konuya ilişkin inceleme ve araştırmalara başlık bile olabilmektedir. Fransa’da resmi çevrelerle de bağlantılı bir iktisat profesörü (Daniel Cohen) yakın zamanda kaleme aldığı kitabına, *“Dünyanın Zenginliği, Ulusların Fakirliği”* ismini koymuş. Bu gerçekten çarpıcı bir isimlendirmedir ve sorunu tüm açıklığı ile özetlemektedir. Burada, bu isimlendirmede, liberalizmin babası Adam Smith’in ünlü eseri *“Ulusların Zenginliği”*’ne ince bir dokundurma da amaçlanıyor olmalıdır. Evet, dünyamız sürekli zenginleşirken, dünya nüfusunun ezici bir bölümü buna paralel olarak mutlak ya da nispi olarak yoksullaşmaktadır. İnsanlığın dörtte biri mutlak yoksulluk içinde yaşamakta, bazı bölgeler ya da ülkeler açlıktan, yoksulluktan ya da hastalıktan kırılmaktadır.

Bir başka iktisat profesörü, ilerici bir bilim adamı olan Kanadalı Michael Chossudovsky, çok değerli bilgiler ve veriler içeren kitabına *“Yoksulluğun Küreselleşmesi”* adını uygun görmüş. Üretim tekniği ve emek üretkenliği alanlarındaki muazzam

gelişmelere, bunun yarattığı dev üretim kapasitesine ve böylece yaratılan muazzam zenginliğe rağmen bugün “yoksulluğun küreselleşmesi”, küreselleşmiş dünyanın ya da emperyalist küreselleşmenin en temel gerçeğidir ve Marks’ın kutuplaşma teorisinin dünya ölçeğindeki çarpıcı bir doğrulanmasıdır.

Zenginleşen dünyada küreselleşen yoksulluk! Bu, günümüz dünyasının, aynı anlama gelmek üzere emperyalist küreselleşmenin özü ve özetidir.

Temelleri revizyonist Bernstein tarafından atılan sosyal-demokrat ihanetin temel tezlerinden biri, tam da Marks’ın bu düşüncesinin, yani kutuplaşma teorisinin, kapitalizmin yeni aşamasıyla birlikte artık geçerliliğini yitirdiği iddiasıydı. Onlara göre, kapitalist gelişme süreci kutuplaşmayı azaltıyor, çelişkileri ve dolayısıyla çatışmayı yumuşatıyordu. Tam da, Marks’ın yükselttiği bayrak altında birleşen uluslararası işçi sınıfı hareketinin bazı ülkelerde elde ettiği iktisadi ve sosyal kazanımlar, bu kazanımların söz konusu ülkeler işçi sınıfının yaşamında düne göre yarattığı nispi düzelme, bu revizyonist teoriye dayanak olarak kullanılıyordu.

Gerçekte ise, bunun iddia edildiği özel dönemde de kutuplaşma süreci aynen işliyordu. Sadece, artan zenginlikten işçi sınıfının zorlu mücadelelerle aldığı payda belli bir artış, yaşam koşullarında düne göre bir parça iyileşme söz konusuydu. Sorun bundan ibaretti, fakat bunun ileri sürülen iddiaya dayanak olacak bir yanı yoktu. Zira servetin, yani sermayenin artış oranıyla kıyaslama içinde ele alındığında, işçi sınıfının ücretlerinde ve yaşam koşullarında düne göre yaşanan iyileşmeler, hiç de nispi bir yoksullaşmaya, dolayısıyla kapitalizmin doğasında var olan kutuplaşma sürecinin genel bir eğilim olarak işlemesine engel değil. Emek üretkenliğinin de etkisiyle hızla artan zenginlikten işçi sınıfı bir birim pay alırken sermayenin örneğin iki birim pay alması, ücrette düne göre yaşanan mutlak artışın pekala nispi bir azalma ile elele gittiğinin basit bir matematiksel göstergesidir. Ve böyle işleyen bir süreç, zaman içinde, sermaye ile emek arasındaki gelir uçurumunu bir eğilim olarak hep derinleştirir.

Sosyal kutuplaşma ve sosyal çatışma

Bağımlı ülkelerde gelir farklılığı ya da dağılım uçurumunun yer yer korkunç boyutlara ulaştığını biliyoruz. Türkiye bunun tipik bir örneğidir. Son verilere göre, dünyada gelir dağılımının en bozuk olduğu beş ülkeden biridir ülkemiz. Burjuva basınında yakın zamanlarda “iki Türkiye” üzerine sürdüren tartışmaları hatırlarsınız; bu, kutuplaşmanın ulaştığı korkunç düzeyin, bunun beslediği kaygıların ürünü bir tartışmaydı. Korkusu ya da kaygısı duyulanın ne olduğunu biliyoruz; bu denli bir sosyal kutuplaşmanın sosyal çatışmayı azdıracığı, giderek sosyal patlamalara yol açacağından korkuluyor. Burjuvazinin bazı temsilcileri bile zaman zaman bu türden kaygıları

açıkça dile getirmekten kendilerini alamıyorlar.

Dünkü bir gazetede okudum, Ankara Ticaret Odası Başkanı, yılbaşı gecesi The Marmara Oteli’nin taşlanmasını “sosyal patlama kıvılcımı” olarak niteliyor. Pek de haksız sayılmaz. Her ne kadar bu türden lafların gerisinde kendi hesapları doğrultusunda hükümete baskı uygulamak niyeti varsa da, söyledikleri yine de gerçeği yansıtır. Bugün bir konuşmada bahsi geçti, bir yoldaş, “taşlayanlar hep MHP’lilermiş” diyordu. Ben de diyorum ki, tam da MHP’liler olduğu için bu olay çok daha dikkate değerdir.

MHP’nin şovenizmle, sosyal demagojiyle, başka bazı temalarla aldattığı yoksul yığınlar, kendiliğinden bir biçimde burjuva zenginliğinin simgesi olan bir yeri, servetin dolayısıyla da sefahatin simgesi olan bir yeri taş tutuyorlar. Bu küçümsenir bir olay olabilir mi? Bu, faşistlerin ya da dinsel gericiliğin, şovenizm ve dini duygularla olduğu kadar sosyal demagojiyle de aldattıkları yoksul kitleleri dizginlemekte bundan böyle daha çok zorlanacaklarının bir göstergesi değil midir? Tam da MHP ideolojisiyle zehirlenmiş emekçilerin kendiliğinden servete ve burjuva sefahatine gösterdiği bu tepki, Türkiye’deki sosyal çelişkilerin nasıl da keskinleştiğini, sosyal duyarlılıkların nasıl da arttığını göstermiyor mu? Şovenizmin ya da dinsel taasubun tuzağına düşerek kurulu düzene destek verenler, kendiliğinden bir biçimde, kendi sefil yaşamlarıyla zenginlerin sefahati arasındaki uçurumu görüyorlar ve buna karşı kendiliğinden bir tepki ortaya koyuyorlar. Önemli olan nokta budur, yoksa taş atanların mevcut siyasal eğilimi değil.

İşte size sosyal kutuplaşma ve sonuçları! İşte size Marks’ın teorisinin temel tezlerinden biri! İşte size Partimizin programının kapitalizme ilişkin bölümünde dile getirilen temel bir olgunun gözlerimizin önünde nasıl yaşandığı gerçeği!

Kıtalar ya da ülkeler çapında sosyal yıkım

Kutuplaşma ya da uçurum, aynı zamanda belli kıtalar ya da bölgeler arasında da yaşanmaktadır. Bugün dünyanın bazı bölgeleri iktisadi bakımdan çölleşiyor. Afrika buna bir örnek; dışlanmış, gitgide uluslararası iktisadi yaşamın dışına itilmiş bir bölge sayılıyor, bazı araştırmacılarca. Sömürgecilik ve yakın dönemde yeni-sömürgecilik yoluyla bu kıtanın yeraltı kaynakları yağmalanıp talan edildi. Yakın dönemde İMF ve Dünya Bankası’nın dayatmalarıyla, bazı ülkelerde başta tarım olmak üzere geleneksel üretim kolları çöktürüldü. Bunun yerini ise hiç de modern üretim tekniği ve kolları değil, fakat açlık, işsizlik, yoksulluk, bakımsızlık ve tüm bunların yolaştığı kitlesel ölümler aldı. Somali gibi ülkelerde geleneksel ilişkilerin hakimiyeti altında insanlar hiç değilse geçinebiliyor, açlıktan ölmüyorlardı. Afrika’da

küresel anlamı

H. Fırat

7 Ocak '01 tarihli bir konferansın kayıtlarıdır...)

bugünkü türden bir açlık ve kıtlık, bunun yolaçtığı kitlesel ölümler dün yoktu. Şimdi var, üstelik yaygın olarak.

Somali'ye özel askeri operasyonlar eşliğinde güya "insani yardım" yapıyorlar. Ama Somali'nin tarım ve hayvancılığı zamanında tam da İMF politikalarıyla çökertilmiştir. Bunu daha önce sözünü ettiğim Kanadalı bilim adamı, ismini andığım kitabında bütün açıklığı ve ayrıtılarıyla ortaya koyuyor. "*Yoksulluğun Küreselleşmesi*" kitabını okuyunuz, Somali'nin tarımının emperyalist dayatmalarla nasıl yıkıma uğratıldığını ve açlığın, yoksulluğun, kıtlığın İMF politikalarıyla nasıl adım adım yaratıldığını somut kanıtlarıyla göreceksiniz. Yalnız Somali de değil, Afrika'nın ve dünyanın birçok başka ülkesi üzerinden tüm bunlar, somut ve çarpıcı verileri eşliğinde, bir bilim adamının titiz ve kapsamlı çalışması sayesinde ortaya konulmuş söz konusu incelemede.

Demirel uzun yıllar boyunca Türkiye'nin kendi kendini besleyen 7 ülkeden biri olduğunu vurgulamayı pek severdi. Ama şimdi bu alanda hızla büyüyor sorunlar. Türkiye artık başta et olmak üzere birçok besin maddesini ithal ediyor. Yakın döneme kadar Türkiye dünyanın en büyük pamuk ihracatçılarından biriydi, şimdi dışardan pamuk ithal ediyor. Bugünün Türkiye'sinde yiyecek kıtlığı çekilebiliyor ya da aynı nedenle fiyatlar aşırı artabiliyor.

Şimdi uygulanmakta olan yeni yıkım politikalarıyla bunun ilerde nereye varacağı ise ayrı bir sorun. Emperyalizm, İMF ya da Dünya Bankası aracılığıyla kendi politikalarını dayatırken, elbette bizim toplumumuzun ihtiyaçlarına değil, fakat kendi sömürsüne, aşırı kârına, bunun uzun vadeli olarak güvencelenmesine bakıyor. O kendi aşırı meta yığılmasına pazar açmaya bakıyor, o modern üretim teknikleriyle devasa boyutlarda üretilen hububatının ve öteki besin maddelerinin uygun koşullarda bizim gibi ülkelere nasıl pazarlanacağına bakıyor. O kendi sermaye fazlasını en kârlı koşullarda sana nasıl borç olarak vereceğine ve sonra da bunu en iyi koşullarda nasıl tahsil edeceğine, bu tahsilatın nasıl güvence altına alınacağına bakıyor, vb.

Bilim ve teknoloji üzerinde kapitalist tekel

Emperyalist kapitalizm insanlığı yalnızca toplumlar bünyesinde değil, yalnızca emperyalist ve bağımlı ülkeler olarak da değil, yanısıra aşırı gelişmiş bölgeler ve giderek çölleşen, modern üretimin dışına itilen bölgeler olarak da bölüyor, dedim. Bugün Avrupa ile Afrika, birbirinden adeta çağlarla ayrılan iki ayrı dünya gibidir ve bu dünyanın küçüldüğü, küreselleşme üzerine bir sürü sözün edildiği bir sırada böyledir.

Küreselleşmiş dünyada teknolojinin harikaları ve insanlığa hizmeti üzerine kulakları sağır eden bir propaganda var. Peki ama, acaba insanlığın kaçta kaç

bunun ne kadarından ve ne ölçüde yararlanıyor? Teknolojinin harikaları Avrupa'da, ABD'de ya da Japonya'da gündelik yaşamın muhakkak ki bir parçası. İyi ama bu ülkelerin toplam nüfusu insanlığın kaçta kaçını oluşturuyor acaba? Teknoloji tekeli ve teknolojinin imkanlarından kimin nasıl ve ne kadar yararlandığına dair önümde bir günlük gazete haberi var, oradan okuyorum:

"Harward Üniversitesi öğretim üyelerinden ve Uluslararası Kalkınma Merkezi Başkanı Jeffrey Sachs, The Economist dergisinde yayımlanan araştırmasında, günümüzde teknolojik gelişmelerin dünya nüfusunun sadece yüzde 15'ini oluşturan ülkelerde gerçekleştirildiğini ortaya koyuyor. Dünya nüfusunun yaklaşık yarısını kapsayan ikinci dilimde, bu teknolojik gelişmeleri üretim ve tüketime yansıtarak kullanabilen ülkeler yer alıyor. Dünya nüfusunun yaklaşık üçte birini oluşturan son dilim ise teknoloji ile bağlantısı iyice kopmuş ülkeleri içeriyor. Bu ülkeler ne teknoloji üretimine katkıda bulunabiliyor ne de dışarıdan alınan teknolojiye uyum sağlayabiliyor." (Cumhuriyet/26 Haziran '00)

Dünyada daha telefonu bile bilmeyen/kullanmayan bir milyarı aşkın insan olduğu söyleniyor. Geçtik bundan, 880 milyon insan okuma-yazma bile bilmiyor, değil ki teknolojinin ve uygarlığın nimetlerinden yararlanıyor olsun. Dünyaya emperyalistler hükmediyor ve dolayısıyla yaşanan durumun ve sorunların dolaysız sorumluluğunu taşıyorlar. Dünya kapitalizminin övündüğü başarısının gerçekte ne olduğunu anlamak için, insanlığın bugün hangi sorunlarla yüzyüze olduğuna bakmak ve bunu 6 milyar insanın bugünü ve geleceği üzerinden, insanlığın ezici bölümünün kaderi üzerinden ele almak gerekir.

Dünyada üretilen zenginliklerin %85'ini dünya nüfusunun %10'unu bile oluşturmayan zengin emperyalist ülkeler kendi tekellerinde tutuyorlar. İnsanlığın büyük bir bölümü açlık, yoksulluk, işsizlik içindeyken, açlıktan ve bakımsızlıktan tükeniyorken, dünya nüfusunun çok küçük bir azınlığını barındıran ülkelerde, yani kapitalizmin metropollerinde büyük bir zenginlik birikimi ve bunun getirdiği nimetler var. Peki toplam olarak insanlığın kaderi ne olacak? O 6 milyarın 5.5 milyarı ne olacak? Bu 5.5 milyar insan, insanlığın ezici bölümü...

Ulaşılan teknoloji yaygınlaştırılmıyor, bunun nimetleri insanlığa serbestçe sunulmuyor. Neden peki? Nedeni emperyalist-kapitalist dünya düzeninin temel karakterinden geliyor. Bu dünyada herşey kapitalist aşırı kârın gerekleri ve güvencelenmesi üzerinden yürüyor. Bu nedenledir ki, zenginliklerin ve teknolojik nimetlerin insanlığa sunulması bir yana, kârın ve çıkarın gerektirdiği her durumda insanlığın tahribi için kullanılır bunlar. Afrika'nın ya da Latin Amerika'nın iktisadi-sosyal yıkımından ülkeleri, bölgeleri, gerektiği durumlarda ise tüm dünyayı savaş alevleri içinde bırakmaya kadar bu böyle. Afrika'da ve

Asya'da yüz milyonlarca insan açlıktan ve hastalıktan kırılırken dünyada silahlanmaya yıllık 800 milyar dolarlık bir harcama yapılıyor. Birkaç emperyalist ülke bu kârlı pazarın %90'ını kendi tekelinde tutuyor.

Biraz önceki soruya dönüyorum. Bilim ve teknolojinin nimetleri neden insanlığın büyük çoğunluğuna sunulmuyor? Yanıt basit. Çünkü bu bilim ve teknoloji üzerinde kapitalist mülkiyet tekeli var. Partimizin programının teorik bölümünün "Emperyalizm"e ayrılmış III. alt bölümünde, tam da buna işaret ediliyor ve bu konuda şunlar söyleniyor:

"Emperyalizm çürüten ve asalak kapitalizmdir. Emperyalist tekeller, azami kârın gerektirdiği her durumda teknik gelişmeyi sınırlayarak ya da yıkıcı alanlarda kullanarak, üretici güçlerin özgürce gelişmesini engellerler. Bilim ve teknikteki muazzam gelişmelere rağmen, sermaye tekeli, bunun sonuçlarının insanlığın büyük çoğunluğu yararına kullanılmasına engeldir. Açlık, hastalık ve bakımsızlıktan yüz milyonlarca insanın perişan olması ve kitlesel ölümler, sistemdeki aşırı çürümenin trajik yansımalarıdır... " (**TKİP Programı**, Emperyalizm ve Dünya Devrim Süreci, I. Bölüm /21. madde, s.22-23)

Dünyanın bugün ulaştığı teknolojik düzey ve dolayısıyla onun iktisadi, sosyal ve kültürel nimetleri dünya için genelleştirilebilir. Ama sermaye tekeli buna engel, çünkü sermayenin mantığında, eğer aşırı kâr varsa yatırım yapmak ya da teknolojiyi götürmek vardır. Bu yoksa eğer, onu kıskançlıkla kendi elinde tutmak, kullanımını sınırlamak ya da daha da kötüsü yıkıcı alanlara yönelmek, yine kapitalizmin doğası gereğidir. Harward Üniversitesi CIA'ye düşünen kafalar ve uzmanlar üretir. Böyle bir üniversitenin en saygın öğretim üyelerinden birinin yaptığı araştırma, teknolojik gelişmelerin insanlığın yalnızca %15'ini oluşturan ülkelerin tekelinde olduğunu söylüyor.

Parti programımızda bu temel gerçeklik demin okuduğum sade cümlelerle olduğu gibi dile getiriliyor. Çünkü bu kapitalizmi özülle ilgili bir durum, bir veri. Ben, çok derinliğine bir gerçekliği başarıyla yakalayıp ifade etmişiz demek istemiyorum. Hayır, tümüyle başka bir şey söylüyorum; Partimizin programında soyut teorik gerçekler olarak ifade edilen bütün temel yasallıkların gerçek hayattaki karşılığı ile her an yüzyüze bulunduğumuzu, günlük bir gelişmenin ya da sıradan bir gazete haberinin pekala buna tanıklık edebileceğini vurgulamak istiyorum. Birazcık dikkatle baktığımızda, bunu bütün açıklığıyla görebilir ve programımızın temel hükümleriyle zorlanmaksızın gerekli bağlantısını kurabiliriz demek istiyorum.

Tarımsal yıkım ne anlama gelir?

Bakıyorsunuz, Batı Avrupa'da 300-400 yüzyıl önce, kapitalizmin gelişme sürecinin o başlangıç evresinde yaşamaya başlanmış ve çoktan tarih olmuş bir süreç, yani kırsal üreticilerin ve kentsel

zanaatçıların yıkımı, bugün dünya çapında uygulanan emperyalist politikaların sonuçları içinde kendini gösteriyor. Aynı dinamiklerin ürünü olmasa da, yapıcı yönden benzer sonuçlar üretmesi de, yıkıcı yönden yaşanan özünde aynı süreçtir. Dünyanın geri ve bağımlı toplumlarında halen yaşanıyor ve bu yıkım süreci şimdilerde şiddetlenerek sürüyor.

Türkiye'ye bakıyoruz, son 50 yıl içerisinde, özellikle '60'larla birlikte alabildiğine hızlanmış bir süreçtir bu ve Dünya Bankası ile IMF'nin şimdiki ağır dayatmalarının sonucu olarak yeni boyutlar kazanmaktadır. Ve bu türden dayatmaların bir sonucu olarak, yaşanmakta olan son derece sağlıklı, yıkıcı bir tasfiye sürecidir. Batı Avrupa'da kapitalizm bu süreci yüzyıllara yayarak yaşadı. Kırsal alandan mülksüzleştirdiği emekçileri kentlere sürerken, bu gelişmeye eşlik eden sanayi sayesinde de onları modern proleterler olarak yeni üretim ilişkileri içine çekiyordu. Mülksüzleşmiş yığınlar ücretli proleterlere dönüşüyorlar, kent sanayiinde iyi kötü iş buluyorlardı. Oysa güncel yıkımda tarımın çöküşüne, kırsal üreticilerin tasfiyesine kent sanayisindeki gerilemeler, istihdam daralmaları eşlik ediyor. Yıkıma uğratılan kırsal emekçi ve kent zanaatçısı kitlesi büyük bölümüyle işsiz, iktisaden marjinal bir kitleye dönüşüyor.

Şu sıralar sık sık ülke tarımı yıkıma uğrattılıyor diyoruz. Bu, kapitalist gelişmenin olağan etkisi altında geleneksel ilişkilerin çözülmesinden, bu çözülmenin bir parçası olarak da geleneksel kırsal emekçilerin tasfiyesinden farklı bir şeydir. Tarımda geleneksel ilişkilerin çözülmesi, yerini modern sınıfsal ilişkilere ve üretim tekniklerine bırakması, normalde tarihsel ölçülerle kaçınılmaz bir ilerici gelişmedir. Bu, geniş köylü kitlelerinin sosyal yıkımı pahasına böyledir.

Ama bugünkü gelişme bununla aynı şey değildir. Nitekim bundan dolayıdır ki, biz salt köylülüğün sosyal yıkımından değil, onu da kapsayan fakat ondan öte bir şey olan tarımın yıkımında söz ediyoruz. Somali örneğini bunun için verdim. Somali tarımını bir dönem yıkmış, kendi tarımsal üretim fazlasının pazarı haline getirmiş. Somali pazarına başlangıçta ucuz fiyatla, hatta hibe olarak sürdüğü hububutla, yerli tarımsal üretimi yıkıma uğratmıştır. Yani Somali örneğinde, tarımın geleneksel ilişkileri modern ilişkiler pahasına yıkılmış, tasfiye olmuş değil; olan daha farklı bir şey, tarımın kendisi yerine yeni, daha ileri bir şey konulmaksızın yıkıma uğratılmış.

Yinelıyorum, kapitalist gelişmenin olağan bir sonucu olarak kırsal üreticinin iflası, tarımı çökertme anlamına gelmez; tam tersine, bu tarımsal üretici güçlerin gelişmesinin getirdiği kaçınılmaz ve iktisadi açıdan ilerici bir tarihsel gelişmedir. Çözülen ve çöken kırsal üreticidir, ama ne olur, topraklar daha ileri teknoloji ve sermaye birikimi sayesinde tarım kapitalistlerinin eline geçer. Yani köylüler sosyal yıkıma uğrayıp, mülksüzleşmiş proleterler olarak kentlere sürülürken, onların bıraktığı ortamda kapitalist tarım ilişkileri yerleşir ve daha ileri bir teknolojiyle, daha gelişmiş yöntemlerle daha çok tarımsal üretim gerçekleşir.

Ama bugün yaşanan bu olmuyor, yaşanan şey kelimenin tüm negatif anlamıyla bir yıkım, kırsal emekçilerle birlikte tarımsal üretimin kendisinin de yıkımı oluyor. Karşılığı olmayan, kendinde daha ileri bir gelişmeye hizmet etmeyen bir yıkım oluyor. Sorun tarımda modern kapitalist ilişkilerin, yani gelişmekte olan modern tekniğin, traktörün, daha ileri tarımsal üretim yöntemlerinin ilkel tarımsal işletmeyi ve onunla birlikte küçük köylüyü yıkıma sürüklemesi değil. Yaşanan bu olsaydı, biz bunun yıkıcı sosyal

sonuçlarıyla, kırsal üreticilere ödettiği fatura ve çektiği acılarla yakından ilgilenmekle birlikte, iktisadi olarak yaşananı yine de olağan karşıladık. Köylülük için yarattığı sosyal yıkıma, sosyal acılara gene sahip çıkardık, ama bu tarihsel olarak da kaçınılmaz bir şeydir, kapitalizmin sınırları içinde bunu engellemenin bir yolu yoktur derdik. Ama halihazırda yaşanan bu değil.

Emperyalizmin Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü ve IMF aracılığıyla sistemin birçok bağımlı ülkesine dayattığı sosyal yıkım programlarının kırsal emekçiler ve bu ülkelerin tarımı için yarattığı sonuçlara buradan da bakmalıyız. Afrika'da neden gitgide daha büyük insan kitlelerinin besin yetersizliğinden ve açlıktan kırmaya mahkum hale geldiğini bunun üzerinden de düşünmeliyiz.

Genel planda emperyalist küreselleşmenin dünya ölçüsünde yarattığı sürece vurgu yapmaya çalıştım. Bunun kapitalizmin, programımızda ortaya konulan o en temel gerçekleri ya da yasallıkları ile bağını kurmaya çalıştım. Bunu biraz da bilerek, somut bir amaç gözeterek yaptım. Partimizin programından daha işlevsel bir biçimde yararlanılabilmesi için yaptım. Olaylara ve süreçlere bakarken, Parti programımızdan en iyi biçimde yararlanmak, sorunlara buradan bakmayı bir alışkanlık haline getirmek, Parti Programını bu açıdan ve bu çerçevede günlük planda teorik ve politik bir silah olarak kullanmayı başarabilmek, bunun öğrenmenin özel önemine işaret etmek için yaptım bunu.

Artık dünyada güncel durumun alışılmış klasik çerçevede ele alınmasına geçebiliriz.

(Devam edecek...)

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL

Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Ücretsiz E-posta: info@eksenyayincilik.org

EKSEN YAYINCILIK

“Clara Zetkin tüm yaşamını emekçi kadınların kurtuluşuna, kadın işçilerin işçi sınıfı davası uğrunda mücadeleye katılmalarına adadı...”

Clara Zetkin’in anısına

N. Krupskaya

Clara Zetkin, II. Enternasyonal’in sol kanadındandı ve her türden oportünizme karşı enerjiik mücadele yürüttü. Savaş çıktığında Rosa Lüksemburg, Karl Liebknecht ve Franz Mehring ile birlikte empervalist soygun savaşına karşı enerjiik bir şekilde mücadele verdi. 1915’de Uluslararası Kadınlar Konferansını örgütledi ve onun adına savaşa karşı bir manifesto vavınladı. Bundan dolayı tutuklanıp hapse atıldı. Ekim Devriminde Clara Zetkin’in tüm sempatisi Sovyet iktidarından vanaydı. 27 Haziran 1918’de üçüncü bir kişiyle Lenin’e bir mektup göndererek, kendisi, Mehring, Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht’in "kafaları ve yürekleriyle” komünizmden yana olduklarını açıkladı. Bu dönemden itibaren Clara bir komünist, ve Sovyetler ülkesi de onun ikinci vatani oldu. Sovyetler Birliği’ni ilk kez 1920 sonbaharında zivaret etti. Her köşeden işçi ve ve köylü kadın delegeleri, milli azınlıkların kadın delegeleri onun yanına akın ettiler. Clara büyük bir arzuyla, kaban devrimin etkilerini özümledi. Clara tüm hayallerinin gerçekleşmesini, bütün toplumsal yaşamı ve insani ilişkileri değiştiren devrimci sosvalist inşada görüyordu. O, mücadelenin henüz bitmediğini, devam edeceğini, korkunç zorlukların henüz önde durduğunu görüyordu ama, zafer konusunda bir an bile şüpheve düşmedi. Adı geçen mesainin vazılmasının üzerinden 10 yıl geçti. Bu villar Clara’nın kendini çetin devrimci mücadeleye tümüyle adadığı villar idi. Köylüler arasındaki kollektifleştirme hareketini nasıl da selamlamıştı! 1931’de tamamıyla bozulmuş bir sağlıkla SSCB’ne geldiğinde, ilk talebi Orta Asya kolhozlarına gitmek oldu. O, geçtiğimiz yıl, her zamanki cesaretliliğiyle, tutuklanma ve hatta faşistler tarafından katledilme tehlikesinin bilincinde olmasına rağmen, Reichstag’ın açılışı için Almanya’ya gitmek üzere son gücünü topladı.

Clara Zetkin öldü. Yayınlanan pek çok mükemmel makale onun yaşam yoluna, bir devrimcinin yoluna, inanmış bir Marksist-Leninistin yoluna ışık tutuyor. Bu makale ve konuşmalarda sevgi ve saygı cınlıyor. Ben burada onun çalışmasının gazetelerde pek fazla değinilmeyen yanlarına ışık tutacağım.

Marx ve Engels’in öğretilerini özümledi

Clara 1857’de Almanya’da (Sachsen) doğdu; babası bir köy öğretmeni idi. O köyde büyüdü ve köy yaşamını yakından tanıdı. O sıralarda Sachsen’de tekstil sanayii hızla geliyordu; işçiler (kadın ve erkek dokumacılar) henüz köy yaşamına sıkıca bağlı idiler. Clara, köylülerin ve işçilerin durumunu salt kitaplardan değil, yaşamın kendisinden öğrendi. Bunun daha sonra ona çok yararı oldu; o, köylülere ve kadın ve erkek işçilerin en geri katmanlarına ulaşmayı beceren ender kişilerden biri oldu.

Clara öğretmen olmaya karar verdi, Leipzig’e gitti ve orada kız öğretmen okuluna girdi. Orada Karl Marx ve Friedrich Engels’in öğretileriyle yüzyüze geldi; işçi toplantılarına gitmeye başladı ve Partinin çalışmalarını tanıdı. Ondokuz yaşında okulu bitirdiğinde, fabrikatör kızlarına ders vermek zorunda kaldı, köy öğretmeni olmak ona kismet olmadı. 1878’de Almanya’da Sosyalist Yasa (Anti-Sosyalist Yasa Ç.N.) yürürlüğe girdi; sosyal-demokrat parti illegal konuma düştü ve koğuşurmalar başladı. Bir çok sosyal-demokrat Almanya’yı terketmek zorunda kaldı. Bunların içinde Rus göçmeni bir işçi olan, Clara’nın arkadaşı Üssip Zetkin de vardı. Clara da ülkeyi terketti, Zetkin’in karısı oldu ve 12 yıl -önce İsviçre’de, sonra Fransa’da- göçmen olarak yaşadı. Göçmenliğin tüm zorluklarını tanıdı, çok çile çekti; kocası öldü, kendisi iki çocukla çok zor bir durumda kaldı. Bütün bunlara rağmen göçmenlik sırasında çok şey öğrendi ve Marx ve Engels’in öğretilerini mükemmel bir şekilde özümledi.

Emekçi kadınların kurtuluşuna adanan bütün bir yaşam

Göçmenlikle çeşitli sosyalist partilerin çalışmalarını gözlemleme olanağı buldu; bu onun siyasi ufku genişletti ve onu özellikle uluslararası işçi hareketinin görevlerine yakınlaştırdı. Clara kelimenin gerçek anlamıyla bir enternasyonalisti. O, uluslararası ölçekte kadınlar arasındaki çalışmayı da yönetiyor, zamanının büyük bölümünü buna ayırıyordu. 1889’da II. Enternasyonal’in I. Kongresi’nde, kadınların politik yaşama katılma hakkına kavuşmalarının gerekliliği üzerine mükemmel bir konuşma yaptı.

Clara Zetkin tüm yaşamını emekçi kadınların kurtuluşuna, kadın işçilerin işçi sınıfı davası uğrunda mücadeleye katılmalarına adadı. Clara bu sorunu bir Marksist olarak ele aldı; bu sorunu işçi

sınıfının kurtuluşu mücadelesiyle, sosyalizm mücadelesiyle sıkı bağ içerisinde gördü. Clara Zetkin, kadınların hak eşitliği sorununu sınıf mücadelesinden, köylü ve işçi kadınların yaşam ve çalışma koşullarından kopuk bir sorun olarak gören feministlere karşı sürekli mücadele verdi. Clara, yalnızca sosyalizmin işçi ve köylü kadınları tümüyle kurtarabileceğini açıkladı. Ve tam da bu yüzden kadın işçiler Sosyalizm için savaşanların saflarına katılmalıydılar.

Yalnızca sosyalist devrim kadının kişiliğini özgürleştirebilir

Clara sosyalizmi kaba bir şekilde kavramadı; onu bütün yönleriyle derinlemesine inceledi. Ocak 1889’da bir açık öğrenci toplantısında “*Kafa Proleterleri, Kadın Sorunu ve Sosyalizm*” üzerine verdiği konferans son derece ilginçtir. Bu konferansta, gelişen kapitalizm koşullarında burjuva ve proleter ailenin çökmesinin sebeplerini gözler önüne serdi. O, burjuvaziye ve entelektüel çevrelere özgü kadın hareketi tipini inceledi; bu hareketin yanlış yolda yürümesinin nedenlerini tahlil etti; burjuva bilim adamlarının (Rusya ve Amerika hariç) kadın hareketine düşman tavırlarının nereden kaynaklandığını açıkladı. O, yalnızca sosyalist devrimin kadınlara her yönlü gelişmeyi ve anneliği toplumsal faaliyet ve mesleki çalışma ile birleştirme olanağını sağlayabileceği; yalnızca sosyalist devrimin kadının kişiliğini özgürleştirebileceği ve tamamıyla gelişmesinin olanağını sağlayabileceği üzerinde durdu.

“Emekçi kitlelerin ekonomik bakımdan sömürüsünü ve özgürlükten yoksun oluşunu ortadan kaldıran, böylece her bireye cinsinin en özgür şekilde gelişmesinin, en yüksek kültürün ve en yüksek mutluluğun güvencesini veren sosyal devrim,”

Böyle bir devrim, toplumun kültürel yaşantısının parlak dönemi için gerekli bir önkoşuldur.

Clara, aydın proletaryayı, öğretmenleri, yazarları, doktorları, sanatçıları proleter sınıfıyla birleşmeye, proleter hareketin saflarına girmeye çağırdı.

Bu yazının ilginç olmaması mümkün değildi. Clara, Friedrich Engels’in mücadele arkadaşı idi. Engels ise, kadının kurtuluşunun; onun işçi sınıfı hareketine, sosyalizm uğruna mücadeleye çekilmesinin ateşli savunucusuydu. O henüz yirmi yaşında bir genç iken şöyle yazmıştı:

“Ama, biz yeni’nin çocuklarının onunla birlikte ayakta durduğu ya da düştüğü düşünceler eğer gerçek ise, o zaman kadın kalbinin modern aklın düşünce çiçekleri uğruna -şimdi babaların mutaassıp inançları uğruna çarptığı gibi- sıcak sıcak çarpacağı dönem uzak değildir. Ve ancak genç kuşak bunu ana sütüyle özümlediğinde yenin zaferi kapıyı çalacaktır!”

Engels’in “*İngiltere’de İşçi Sınıfının Durumu*”, “*Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*” adlı eserleri, işçi kadınların durumunu ve kadınların kurtuluşunun yolunu aydınlatıyor.

“Kadınların Karl Marx’a Borçlu Oldukları Şey”

1923’te “Kadın Komünist” in 12. sayısında, Clara Zetkin’in redaksiyonu altında çıkan Alman gazetesi “Eşitlik”ten alınan, Clara Zetkin’in “Kadınların Karl Marx’a Borçlu Oldukları Şey” adlı fevkalade bir makalesi vardır.

“Materyalist tarih anlayışı ile”, diye yazıyor Clara Zetkin, “gerçi o bize kadınlar sorununda hazır reçeteler bırakmadı, ama daha iyisini, onu araştırmak ve kavramak için doğru ve isabetli yöntemi verdi. İlk kez materyalist tarih anlayışı bize, kadın sorununu genel tarihi gelişmenin akışı içinde, genel sosyal bağtılar ışığında, onun tarihi olarak koşullanmışlığı ve meşruluğu içinde açık bir şekilde anlamamızı, onun itici ve taşıyıcı güçlerini, bunların erişmek istedikleri amaçları, ortaya atılan sorunların ancak hangi koşullar altında çözülebileceğini anlamamızı sağladı.”

Ve devamla:

“Burjuva hanımlarıyla proleter kadınları sözümona birleştiren “yüce kızkardeşlik” üzerine sevgi gevezelikleri, materyalist tarih anlayışının havasında, renk renk parlayan sabun köpükleri gibi patladılar. Marx proleter ve burjuva kadın hareketini birbirinden ayıran kılıcı döktü ve nasıl kullanılacağını öğretti; ama o aynı zamanda, birincisini sosyalist işçi hareketiyle kopmaz şekilde birleştiren, proletaryanın sınıf mücadelesine bağlayan anlayışlar zincirini de oluşturdu. Böylelikle o, mücadelemize berraklığı ve ululuğu, hedefimizin yüceliğini verdi. “**Kapital**”de, kadınların çalışması, işçi kadınların durumu ve işçileri koruma yasalarının gerekçeleri üzerine paha biçilmez bir olgu, anlayış ve ilham zenginliği vardır. Bu, güncel taleplerimiz uğruna mücadelemiz için olduğu kadar, gelecekteki sosyalist hedef için de tükenmeyecek bir zihinsel cephaneliktir. Marx bize, proleter kadınların savaşıma yeteneklerinin artmasında acil bir gereklilik olan küçük güncel çalışmalara gereken değeri vermemizi öğretiyor. Ama o bizi aynı zamanda proletaryanın iktidarı ele geçirme büyük devrimci mücadelesini sağlam ve uzak görüşlü bir şekilde değerlendirme bilincine çıkartıyor. Bu olmaksızın, sosyalist toplum ve kadın cinsinin kurtuluşu parlak bir rüya olarak kalacaktır. O, bizi öncelikle, günlük çalışmaya önem ve değer veren şeyin yüce amacımız olduğu inancı ile dolduruyor. O, böylelikle hareketimizin büyük ilkesel özünün tek tek olayların, görev ve başarıların kalabalığından zarar görmesini engelliyor ve yıpratıcı günlük çalışma içinde, ötesinde yeni bir çağın şafağının sökecek olduğu geniş tarihsel ufku kaybetmememizi sağlıyor. O, devrimci düşüncenin ustası olduğu kadar, devrimci mücadelenin de önderi olarak kalacaktır; onunla aynı cephede savaşmak, proleter kadın hareketinin görev ve gururu, mutluluğu ve şanıdır.”

Bu makale Clara’nın Marksistliğini en isabetli bir şekilde karakterize ediyor. Clara Zetkin’in “Günümüzde Kadın İşçi ve Kadın Sorunu” adlı broşürü herkesçe bilinmektedir. Orada “Çocukların Eğitimi ve Kadın” bölümünde söyledikleri, Marx, Engels ve Lenin’in bu konuda düşündükleri ve yazdıklarıyla uyum içindedir.

8 Mart’ın Uluslararası Kadınlar Günü olarak kabulü

Clara Zetkin’in uluslararası kadın hareketi için kazanımları büyüktür. Clara 1892’de “Kadın İşçi” adlı gazetenin yazı kurulu yöneticiliğini üstlendi. Kadınlar arasında ajitasyon ve propaganda için parti

komisyonlarının oluşturulması da aynı döneme rastlar. Alman hükümeti bu komisyonları 1895’te yasakladı; bu komisyonlar ancak 1907’de yeniden canlandırıldı. Parlak bir konuşmacı ve örgütleyici olan Clara Zetkin, işçi kadınları sosyal-demokrat işçi hareketine çekmek için muazzam bir çalışma yaptı. 1907’de II.Enternasyonal’in VII. Kongresi ile birlikte ilk sosyalist kadın konferansı da toplandı. Alman sosyal-demokrasisi içerisinde kadın parti üyelerinin sayısı 1907 yılında sadece 10.000 iken bu sayı 1913 yılında 150.000’e ulaştı. Aynı hızda olmamakla birlikte, diğer ülkelerde de kadınlar arasındaki çalışma gelişme kaydetti. 1910’da Kopenhag’da, her yıl 8 Mart’ın Uluslararası Kadınlar Günü olarak kutlanması kararının alındığı İkinci Uluslararası Kadınlar Konferansı toplandı.

“Kafaları ve yürekleriyle” komünizmden yana...

Clara Zetkin, II. Enternasyonal’in sol kanadındandı ve her türden oportünizme karşı enerjik mücadele yürüttü. Savaş çıktığında Rosa Lüksemburg, Karl Liebknecht ve Franz Mehring ile birlikte emperyalist soygun savaşına karşı enerjik bir şekilde mücadele verdi. 1915’de Uluslararası Kadınlar Konferansını örgütledi ve onun adına savaşa karşı bir manifesto yayınladı. Bundan dolayı tutuklanıp hapse atıldı. Ekim Devriminde Clara Zetkin’in tüm sempatisi Sovyet iktidarından yanaydı. 27 Haziran 1918’de üçüncü bir kişiyle Lenin’e bir mektup göndererek, kendisi, Mehring, Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht’in “kafaları ve yürekleriyle” komünizmden yana olduklarını açıkladı. Bu dönemden itibaren Clara bir komünist, ve Sovyetler ülkesi de onun ikinci vatamı oldu. Sovyetler Birliği’ni ilk kez 1920 sonbaharında ziyaret etti. Her köşeden işçi ve köylü kadın delegeleri, milli azınlıkların kadın delegeleri onun yanına akın ettiler. Clara büyük bir arzuyla, kabaran devrimin etkilerini özümledi. Almanya’ya döndüğünde “Rote Fahne”de şunları yazdı:

“Kapitalizm tarafından kendisinin çarmıha gerilmesine hâlâ izin veren, açılan yaralardan kanayan, kültürel seviyesi yüksek bir proletaryanın olduğu bir ülkeden gelen kişi rüya görüyor sanır ama, gördüğü gerçektir. Gerçek, gözlerinde devrimci tutkunun ve sınırsız fedakârlığın Promete kıvılcımları parlayan, devrimci iradeleri “Enternasyonal”in ritimleriyle gürleyen sayısız binlerce kadın ve erkek proleterde cisimleşiyor. İnsanlıklarını kapitalist sömürü ve kölelik tarafından daha fazla çiğnetmek istemeyen proletarya kitleleri Rusya’da Kasım Devriminin yaşayan itici güçleriydi. Bedeni ve ruhu

öldüren kapitalizmin geri gelmesine hisleri, düşünceleri, iradeleriyle ihtirasla başkaldıran;bu geri dönüşe her ne pahasına olursa olsun, -şimdiye kadar görülmemiş zorlukların altında ve binlerce fedakarlık ve bizzat yaşam pahasına- karşı koymaya kararlı proleter kitleler! Sovyet iktidarına can veren ve onu ayakta tutan güç işte bu proleter kitlelerdir.”

Rus proletaryasının tamamı, komünist Sovyet iktidarının üssü ve taşıyıcısıdır. Haklarından yoksun bırakılmış Almanya proletaryasının ve tüm dünya proletaryasının bu proletaryadan öğrenebileceği çok şey vardır. Clara “Kızıl Bayrak”taki makalesini “Rus proletaryası kılıç ve kepçeyle felsefe yapıyor” diye bitiriyor. Komintern’in III. Kongresinde Clara Zetkin Yürütme Komitesi üyeliğine seçildi ve ölümüne kadar öyle kaldı.

Zafer konusunda bir an bile şüpheye düşmedi

1920’den itibaren, SBKP Merkez Komitesi tarafından, kadınlar arasındaki çalışmaya ayrılan “Kadın Komünist” adlı gazete çıkarıldı. Clara bu gazetenin 10 yıllık yayın döneminde buna da katıldı. Bu gazetenin 3. yıldönümü vesilesiyle sıcak selamlar gönderdi. Bütün ülkelerin proleter kadınları ve en ileri kadın savaşçıları adına gönderilen bu mesaj öylesine coşkuludur ki, bugün aradan 10 yıl geçtikten sonra bile, okurken duygulanmamak elde değil.

Clara Zetkin, Gerçek Üyelerinden biri olduğu Komünist Akademisi’nin çalışmalarıyla da ilgilendi. Kadın hareketinin incelenmesi bölümünü yönetti. Yoğun devrimci çalışmasına, yaşına ve hastalığına rağmen, o burada da kadın hareketinin sorunlarının bilimsel araştırılmasını doğrudan ya da mektupla yönetmeye zaman ayırdı.

Clara tüm hayallerinin gerçekleşmesini, bütün toplumsal yaşamı ve insani ilişkileri değiştiren devrimci sosyalist inşada görüyordu. O, mücadelenin henüz bitmediğini, devam edeceğini, korkunç zorlukların henüz önde durduğunu görüyordu ama, zafer konusunda bir an bile şüpheye düşmedi.

Adı geçen mesajın yazılmasının üzerinden 10 yıl geçti. Bu yıllar Clara’nın kendini çetin devrimci mücadeleye tümüyle adanmış yıllar idi. Köylüler arasındaki kollektifleştirme hareketini nasıl da selamlamıştı! 1931’de tamamıyla bozulmuş bir sağlıkla SSCB’ne geldiğinde, ilk talebi Orta Asya kolhozlarına gitmek oldu. O, geçtiğimiz yıl, her zamanki cesaretliliğiyle, tutuklanma ve hatta faşistler tarafından katledilme tehlikesinin bilincinde olmasına rağmen, Reichstag’ın açılışı için Almanya’ya gitmek üzere son gücünü topladı.

“(Meclisin en yaşlı üyesi olma sıfatıyla-ÇN) Yaş başkanı olarak Sovyet Almanya’nın ilk Sovyet kongresinin açılışını yapma mutluluğunu tatmayı umut ediyorum” sözleriyle Reichstag’ın açılış konuşmasını bitirdi. Umutları gerçekleşmedi ama, o son dakikaya kadar, son nefesine kadar nöbeti tuttu.

Sevgili Clara, senin örneğin Komünizm davasının tüm savaşçılarını coşkuyla doldurmalı. Senin örneğin bilinçli erkek ve kadın işçileri, bilinçli erkek ve kadın kolhozcuları coşkuyla dolduruyor. Biz daha ciddi, daha iyi, daha tam bir örgütlenme ile çalışacağız; nöbeti devredeceğimiz bütün ülkelerin komünist gençlik birliklerine yardım edeceğiz; çocuklarımızı, komünizmin inşasını sonuna kadar götürecek savaşçılar olarak eğiteceğiz!

1933

(Clara Zetkin, **Kadın Sorunu Üzerine Seçme Yazılar**;

İnter yayınları, 3. Basım, s. 187-195. Ara başlıkları biz koyduk/**Kızıl Bayrak**)

İTÜ’de yemek boykotu ve basın açıklaması eylemi...

400 öğrenci ve eğitim emekçisi birlikte yürüdüler

İTÜ’de ikinci dönemin ilk haftasında başlayan yemek boykotu ikinci haftasını doldurdu. 1 Mart Perşembe günü ise öğrenciler ve eğitim emekçileri, topladıkları 4 bin kadar dilekçeyi senato toplantısı öncesinde yaptıkları bir yürüyüşün ardından rektörlüğe verdiler. Rektörlüğün tavrı, süreci zamana yayararak öğrencilerin direncinin kırılmasını beklemek şeklinde gelişti. Öğrenciler ise direnişte kararlılıklarını sürdürüyorlar.

İTÜ’de yemek fiyatlarına yapılan yüksek artışların ardından başlayan boykotun “uyarı” amaçlı olduğu açıklanmıştı. 4 günlük boykotun ardından temsilciler rektörlükle görüşmüş ve boykota devam kararı alınmıştı. İkinci hafta yemekhanede yoğunlaşan faaliyetin fakültelere de taşınması kararı alındı. Bunun üzerine bildirilerimiz, afişlerimiz ve dilekçe föylerimizle bu hafta içinde fakültelere gittik, birçok sınıf konuşması yaptık, yoğun bir şekilde imza topladık, öğrencilere boykotun nedenlerini ve İTÜ üzerinde oynanan özelleştirme planlarını anlattık. Perşembe günü eylemle imzalarına sahip çıkmaya çağırdık. Alternatif yemek standımız boykot süresince açık tutuldu. Tüm bunlar için yoğun ve özverili bir emek paylaşımı gerçekleşti.

Perşembe günü, rektörlükte yapılacak senato toplantısı öncesinde, İTÜ’nün diğer kampüslerinden gelen arkadaşlar ve Eğitim-Sen 6 No’lu Üniversiteler Şubesi ile topladığımız 4 bin kadar dilekçeyi rektörlüğe ilettik. TMMOB’dan da temsilci düzeyinde destek geldi. Saat 13:00’e kadar açtığımız yemek standımızı yürüyüş öncesi topladık ve kortejlerimizi oluşturduk.

Önde kendi imzalı pankartlarıyla Eğitim Sen 6 No’lu Şube yer aldı, arkasında “Ticarethane değil üniversite istiyoruz!” pankartıyla biz öğrenciler... Ayrıca ellerimizdeki dövizlerde “Yemek zammı geri alınsın, karnım aç yemek yiyemiyorum!”, “İMF’ye değil eğitime bütçe!”, “Eşit, parasız, anadilde, bilimsel eğitim!”, “İş Bankası defol, üniversiteler bizimdir!” sloganları yeralıyordu. Attığımız sloganlar arasında, “Müşteri değil öğrenciyiz!”, “Kartlı sisteme geçit yok!”, “Polis defol

üniversiteler bizimdir!” vardı. Eğitim emekçileri ayrıca, “Kreş zamları geri alınsın!”, “Vakıflara değil üniversiteye bütçe!”, “Parasız sağlık, parasız eğitim!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” sloganlarını attırdılar. Her iki kesimin attığı sloganlar sahiplenildiği için, bir süre sonra “Yaşasın öğrenci-emekçi dayanışması!” sloganı atıldı.

Rektörlüğün önünde önce eğitim emekçilerinin, ardından öğrencilerin basın açıklaması okundu. Basının kampüse girmesinin engellendiği basın açıklamasının ardından öğrenci ve emekçi temsilcileri imzalarla birlikte rektörlüğe girdiler. Onları dışarıda halaylarımız, sloganlarımız ve coşkumuzla bekledik. Temsilcilerin çıkmasının ardından yemekhane binasında bulunan İş Bankası’na doğru bir yürüyüş düzenledik. Ardından bir toplantı yaptık ve rektörlüğün tavrını değerlendirdik. Rektörlükten aldığımız tek somut kazanım, rektörün öğrencilerin düzenleyeceği bir foruma katılması ve orada eleştirileri cevaplamak zorunda kalacak olması oldu. Zammın geri çekilmesi ve kartlı sistemin kaldırılması talebimizi ise değerlendireceklerini söylediler. Bayramdan sonraki tavrımız konusunda, tüm kampüslerin katılacağı Cuma günü toplantıyı beklemeye karar verdik. Ancak oluşan atmosfer boykotun devam edeceği yönünde.

Yemek fiyatları henüz geri çekilmedi. Ama İTÜ öğrencisi biraraya gelmeyi öğrendi. Yılların suskun atmosferi kırıldı. Binlerce öğrenci dilekçeleri imzaladı. Ulaşamadıklarımızı bir kenara koyuyorum. 300 kadar öğrenci ve 100 kadar eğitim emekçisinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Kısaca İTÜ’de artık bir şeyler değişiyor. İnsanlar sorunlarının farkına varmaya ve bunun için bir şeyler yapılabileceğini öğrenmeye başlıyorlar. Rektörlüğün, İTÜ öğrencisini asosyalleştirme, yalnızlaştırma, atomize ederek çaresizleştirme politikaları yavaş yavaş yıkılıyor. Artık insanlar herhangi bir soruna ilişkin yüzlerle, binlerle biraraya gelebileceklerini gördüler, yaşayarak öğrendiler. Aslında biz şimdiden kazandık.

İTÜ’den Ekim Gençliği okuru bir öğrenci

Rektörlüğün engellemeleri kamuoyu varatılarak aşıldı

Gaziantep Üniversitesi Öğrenci Derneği’nin 1. Olağan Kongresi yapıldı

30 Ağustos 2000 tarihinde kurulan öğrenci derneğinin 1. Olağan Kongresi 25 Şubat 2001 günü üniversite kampüsünde yapıldı. Kongreye katılmak için erken saatlerde okula gelen öğrenciler, kapıda üniversitenin özel güvenlik birimlerinin sıkı kimlik kontrolüyle karşılaştı. Kimlik kontrolünden sonra kongrenin yapılacağı salona geçildi. Oylamaya tek listeyle katılındı.

Kongreye katılmaları için davet edilen basın mensupları, çevre illerdeki öğrenci derneği temsilcileri ve sendika temsilcileri, rektörlüğün isteğiyle polis tarafından içeri alınmadı. Ayrıca kongreye hiçbir öğretim görevlisinin ve rektörün de katılmaması dikkat çeken başka bir noktaydı.

Fakat bu durum biz öğrenciler açısından hiç de şaşırtıcı olmadı. Zira kongreyi önceleyen sürece bakıldığında da rektörlüğün derneğe karşı takındığı olumsuz tavır bilinmekteydi.

Kongreden 43 gün önce dilekçe verilerek kongre için yer talebinde bulunulmuştu. Kongreye kısa bir süre kala rektörlükten “verdiğiniz dilekçe eksiktir” diye bir cevap geldi. Vakit kaybedilmeden yeni bir dilekçe verildi. Fakat bunun da karşılığı aynı oldu: “Dilekçeniz eksik!” Rektörlük ısrarla dilekçedeki eksikliğin ne olduğunu söylemiyordu. Beş gün kala son bir dilekçe daha verildi. Aynı zamanda demokratik kitle örgütleriyle ve Gaziantep Büyük Şehir Belediye Başkanı Celal Doğan’la görüşülerek kamuoyu yaratıldı. Rektörlük yoğun tepkiler karşısında kongreye üç gün kala (Cuma günü) kampüste yer vermek zorunda kaldı.

Artık bundan sonra bize düşen görev, derneği özerk-demokratik ve bilimsel üniversite kavgasında daha ön saflara taşıyarak, sermayenin kiskacıdan kurtarmaktır.

Sermaye dışarı, bilim içeri!

İçeride ve dışarıda hücreleri yıkmak için mücadeleyle!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak okuru öğrenciler/Gaziantep

Çukurova Üniversitesi’nde panel...

“F Tipi Cezaevi, F Tipi Yaşam, F Tipi Üniversite...”

1 Mart tarihinde Çukurova Üniversitesi’nde “F Tipi Cezaevi, F Tipi Yaşam, F Tipi Üniversite” konulu bir panel yapıldı. Panele İHD Adana Şube Başkanı, bir tutsak yakını ve bir üniversite öğrencisi panelist olarak katıldılar.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı panelde, üniversite öğrencilerinin yaşadığı sorunlar, bir bütün olarak işçi-emekçilerin karşılaştıkları sorunlar, devlet terörü, devrimci tutsakların zindan direnişleri, hücrelerdeki durumları ele alındı.

Panele çağrı bildirisinden...

Bilmen gereken bir şey var!

Bir tarihe tanıklık ediyoruz... Hem de tanıklığımızın farkında olmadan, bilmeyerek, istemeden... (...)

Bugünlerde kimi (!) insanlar nedendir (!) bilinmez, Türkiye’nin bir yerlerinde onurlu bir direnişin türküsünü söylüyorlar hala...

Bilmen gerekenlerden biri budur!

Niye direniyor bu insanlar? Hem de direnmenin en fedakarcasıyla; bedenlerini ölüme yatıracak...

19 Aralık’ta yapılan “operasyonla” hücre tipi cezaevine konulan tutsaklar hiçbir şeyin bitmediğini; tam tersi belki daha zor koşullarda herşeyin yeniden başladığını ilan ediyorlar bizlere. Bugün ÖO’nun 132. günü ve toplum ölü sesizliği ile oturmuş adeta ölüm bekliyor. Ama fazla beklemeyecekler. Çünkü tutsaklar adım adım ölüme yaklaşıyor. Bilmen gerekenlerden biri budur!

Yaklaşık birbuçuk hafta önce başlamış gibi görünen, fakat aslında bu sistemin genlerinde bulunan kriz var, doğru anlaşılması gereken. Sayın Ecevit’le Sezer tartışmış ve piyasalar altüst olmuş. Bundan dolayı yabancı sermaye sahipleri güvensizliğe kapılmış ve ülkeyi terketmiş. Bunlar yalanların bize gösterilmeye çalışılan tarafıdır. Bir ülkede uygulanan “istikrar programı” böyle bir istikrarsızlaştırmaya yolaçıyorsa, bunun ne menem bir istikrar programı olduğu düşünülmelidir. Bugün yaşananlar aslında uygulanan programın da, enflasyon düşüyor yalanlarının da gerçek yüzünü ortaya sermiştir. Bugün ortada ne düşen bir enflasyon, ne de artan bir refah vardır. Sadece yükü yoksul halkın sırtında olan ve uygulatıcısı IMF, DB vb., kuruluşlar olan bir program vardır ve bu kurumların varlık nedeni zenginin çıkarını korumaktır. Bilmen gerekenlerden biri budur!

Bilmen gerekenlerden biri de son günlerde artan gözaltında kayıplar, insanların kaçırılması, Türkiye’nin kendi sınırları dışına yaptığı yığındır.

Bunlar Kürt halkının taleplerini reddetmenin hatta ileriki günler için hazırlığı yapılan savaş ortamının göstergesidir. Bilmen gerekenlerden biri budur!

Uçaklarının buradan, senin okuduğun memleketten kalktığı ve kardeş bir halkı, Irak halkını bombaladığı bir saldırı yaşanıyor, bilmen gereken. ABD neden Irak’ı bombalıyor? Irak üzerindeki egemenliğini pekiştirmek, Irak’a uygulanan ambargoyu delmek isteyen ülkelere mesaj vermek için suçsuz bir halkı bombalıyor, bilmen gerekenlerden biri budur!

Bulunduğun şehri bırak, bulunduğun okulun koskoca kütüphanesinin tepesine ve diğer fakültelere konulan kamerayı bilmen gerekiyor. Neden adeta bizimle alay edermişcesine bakıyor o kamera bize? Biz neyiz, sayılması gereken koyunlar mı? Tehlikeli yaratıklar mı? Bilmen gerekenlerden biri budur!

Bunları bilmen gerekiyor ama, bu kadar sorunu bilmek, eğer yalnızsan ya da kendini yalnız sanıyorsan, sadece yüküdür.

Bizler bunca sorunla yalnız boğuşmanın sonuçsuz olacağını biliyoruz. Bu yüzden üniversitedeki duyarlı çevrelerin biraraya gelerek oluşturduğu Çukurova Üniversitesi Öğrenci Platformu’nu (ÇÜÖP) oluşturduk.

Ve bütün bunları bilmenin -sadece bilmenin- yetersiz olduğunu bilerek okulumuzda Perşembe günü tüm bu konuları işleyecek bir panel düzenliyoruz. Tüm duyarlı arkadaşları bekliyoruz.

Bilmek, ama bilmenin yeterli olmadığını bilerek çaba harcamak adına...

“Herkes sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!”

Kurtköy’de emekçilerin yaşamı üzerinden kirli rant oyunları

Kurtköy Canbaztepe mahallesi diğer gecekondu gibi Anadolu’nun çeşitli yerlerinden iş ve ekmek bulmak için gelenlerin derme çatma yaptıkları ve çoğu baraka görünümündeki evlerden oluşan bir semt.

Yöreye ilk yerleşim yaklaşık 20 yıl önce başlamış, insanlar bir taraftan iş bulup çalışırken kalacak yer sorununu da çoğu kendi eliyle yaptığı gecekonduyla halletmiş. Bunu dahi yapamayanlar önceleri naylon çadırlarda kalmışlar. Bölgeye yerleşimin başlamasından sonra birkaç defa gecekondu affı çıkmış, bir kısmı tapu için müracaat ederken çoğu onu bile yapmamış. Ama özellikle tepelik kısmında oturanların tapusu yok. Yerleşimin kaçak olmasına rağmen düzen partilerinin burayı seçimlerde oy toplama bölgesi olarak görmesi, bölgeye elektrik, su gibi hizmetlerin gelmesinin olanağı olmuş.

Kurtköy’e havaalanı yapılması ve halen yerleşim yeri olarak görünmesine rağmen KİPTAŞ gibi firmaların bölgeye konut inşaa etmeye başlamaları, gecekonduların yıkımını gündeme getirmiş. Gecekondu yıkımının somut olarak gündeme gelmesi, İSKİ’nin su deposu yapmak için 55 gecekondu bulduğu araziye kullanmak istemesiyle gerçekleşmiş. Ardından bu arazinin yetmeyeceği, su deposunun yanına hizmet binası ve çevre düzenlemesi gerekeceği, bunun için 300 küsur evin bulunduğu araziye istemesi üzerine de yıkılacak arazinin çapı artmış. Geriye kalan gecekondu da yaşanabilir toplu konutlar yapılması gerekçesiyle yıkıma dahil edilmiş.

Gecekonduların yıkılacağı duyulunca semt sakinleri gidip bunun doğru olup olmadığını araştırmışlar. Bilgi almak için belediyeye dilekçe vermişler. Oradan edinilen belgelerde bu duyumları doğrular nitelikte. Semt sakinleri kendi aralarında defalarca kahve toplantıları yapmışlar. Kendi aralarında heyet oluşturup belediye başkanıyla görüşmeye yollamışlar. Başkan ise gelenleri tehdit edip geri yollamış. Yine bu heyet giderleri karşılanmak üzere para toplanarak Ankara’ya gitmiş. Ancak yine sonuç alamamışlar.

Evlerinin yıkımı konusunda aslında bütün gecekondu sahipleri rahatsız. Bir şeyler yapmaya çalışmalarına rağmen, süreç ilerlediğinde, yıkımın hayata geçmeye başlayacağı andaki tepkilerin ne olacağı meçhul. İlk 55 ev için belediye ekip gönderip ölçüm yaptırmış. Evlerin kapladığı araziye bedel biçmiş. 2 milyar 11 milyar arasında değişen miktarda para önerilmiş. Gecekondu sahipleri eğer önerilen parayı kabul etmezlerse bu parayı da kaybedeceklerini düşünüyorlar. Çünkü evlerinin bulunduğu araziye yasal olarak işgal etmiş görünüyorlar. Oysa aynı ya da yolun civarındaki araziler, yerleşim yeri görünmesine rağmen, KİPTAŞ’a peşkeş çekiliyor.

Dağıtımdan gözlemler

Gecekonduların yıkım sorununu öğrendikten bu yana, bir şekilde süreci yakından takip edip sorunu insanlarla konuşuyorduk. Mahalleliyle bir bildiri çıkarma kararı almıştık. Dilinin nasıl olması gerektiği vs. görüşüp, Kurtköy Canbaztepe halkı

imzalı bir bildiri kaleme alıp mahalledeki bazı insanlarla dağıtım gerçekleştirdik.

Dağıtım sırasında yapılacak kahve toplantısının yeri, saati her eve söylendi. Dağıtıma katılan mahalleli de oldukça heyecanlıydı. Dağıtım sırasında evlerde ajitatif konuşma yaptıkları da oluyordu. Mahallelinin bazıları bildiyi almaktan korktu. Bunlar genellikle evleri yıkılmayacak olan kişilerdi. Dağıtım sırasında bir bayan bildirileri kendi sokağına dağıtmak için aldı. Bildirilerin çoğu elden dağıtıldı.

Toplantıdan gözlemler

Daha önce yapılan dar katımlı toplantılarda kararlaştırıldığı şekilde, bir geniş katımlı toplantı gerçekleştirildi. Toplantıya 100 civarında insan katıldı. Bayanların da toplantıya çağırılmasına rağmen, 2 bayan dışında bütün katılımcılar erkekti. Toplantıya önce belediyeye bilgi almak için verilen

dilekçeyle, belediyenin gönderdiği yıkımı onaylar nitelikteki belgeler okundu. Ardından bildiri bir kez daha okundu.

Sonra neler yapılması gerektiği üzerine tartışmalara geçildi. Hep beraber gidip yol kesme tarzında radikal eylem önerileri geldi az da olsa. Ardından Belediye Başkanı’nı buraya çağırma yönünde öneri geldi. Bu sırada belediyenin önünde kitlesel basın açıklaması yapılması önerisi ve bunun için de bir komite oluşturma önerisi geldi. Tartışma bir süre sonra Güzelleştirme Derneği Başkanı ile Ankara’ya gönderilen heyetteki biri arasında ikili tartışma şeklinde tıkanıp kaldı. Müdahale edilmeye çalışılmasına rağmen bundan kurtulunamadı. En son Belediye Başkanı’nın yaptığı halk meclisi toplantısına geniş bir şekilde katılım kararı çıktı. Ama o da tartışmanın arasında insanlara tam olarak duyurulamadı.

Kurtköy’den bir işçi

Villalar değil, başımızı sokacak sıradan bir evdir istediğimiz...

Yıl 1987 Temmuz ya da Ağustos aylarıydı. Kurtköy’de gecekondu yapıyor dediler. Bu arada da belediye ve muhtarlık seçimleri gündemde idi. Adaylar çeşitli vaatlerde bulundu. Sonrada gecekondu yapıldı. İnsanlar buralara göçüp gelmişlerdi. Ev sahibi olacağız diye de bütçeleri yettiğince bir konu yaptılar. Yapanlardan biri de bendim. 3-4 ay geçtikten sonra Belediye kendi düzenini, muhtarlık da kendi düzenini oturttu. Kendi düzenlerini rayına koyduktan sonra da bu gecekonduları yıktılar.

Bu bize göre tam bir katliamdı. Çünkü onca emek, onca para boşa gitmişti. Olay bütün gazetelerde yayınlanmıştı. Bu arada iki köy yanyana idi, Şıhlı ve Kurtköy. Sonra arazi bölünerek iki köyün sınırları belirlendi. Bizler tekrar aynı yerde bu gecekonduları yaptık. Eski muhtar 2-3 kez kazandı. Ancak kendi çıkarını koruyup çevresini kayırmaktan başka bir iş yapmadı. Şu anda da eski muhtarın eniştesi muhtar. Şimdiki muhtar ne kadar iyi niyetli görünse de Belediye’yle ilişkileri iyi. Bu da kendi çıkarı gereği böyledir.

Aradan 13-14 yıl geçmiş olmasına rağmen, Pendik Belediyesi bu bölgeye şimdilerde yeniden göz dikmiş durumdadır. Burası muhtemelen Belediyenin yandaşı olan bir yerlere peşkeş çekilecektir. İsmi geçen şu an KİPTAŞ’dır. Şıhlı muhtarı kendi bölgesini RP’li belediyeyle anlaşılarak sattı. Satılan yere ise, Büyükşehir Belediyesi Tayyip Erdoğan zamanında Hilal Şehir konutlarını yaptı. Belediye, konutları doğal olarak kendi yandaşlarına sattı. Tabii sattı denilirse eğer. Şu anda bölgede havaalanı yapılmış olması, buraların değerini artırdı. Ayrıca zemini de sağlam.

Bulduğumuz bölgenin arazisi hazine arazisidir. Belediye burasını sözde İSKİ’ye vermiş, depo yapılacak diye, ama yapılan şey bir kulube. Bu kulube için dahi 55 kondu yıkıldı. Neye dayanarak yıkıldığı meçhul değil, ama oynanan türlü oyunlar ortada. Çünkü ilgisi olan, yetkisi olan herkes payına düşeni alacaktır. Yıkılan 55 ev sadece bir başlangıç, devamı gelecektir. Şu anda oyalıyorlar, işi kitabına uydurmak için. Neticede Hilal şehirde uydurdıkları gibi. Oranın baş aktörü de R. Tayyip Erdoğan’dır. Hani şu adil düzenci düzenbazlardan olan Tayyip.

Şu anda da bizleri kandırmak için uğraşıp duruyorlar. Tıpkı 13 yıl önce birinin muhtar olmak, birinin Başkan olmak için kandırdıkları gibi.

Biz konu halkı olarak yıllarca susuz, yolsuz, elektriksiz kaldık, aç kaldık, perişanlık çektik. Su sorununu 15-20 hane birleşerek hortum alıp, kendimiz çukur kazıp öyle çözdük. Sonra da belediyeye müracaat ettik. 2 kişi gelip bir sayaç takıp gitti. 2 yıl önce 150 milyon lira aldılar bizlerden. Sanki onca işi kendileri yapmış gibi... Tekrar seçimler geldiğinde “kanalizasyon bağlayacağız” dediler, ama kanal borularını yine paramızla bize aldirdılar. Konduları yıktırmayacağız diye her türlü harcamayı bize fatura ettiler. Ayrıca çeşitli sözler verdiler. Şu anda burası gelişiyor olduğu için 500’e yakın evi yıkmayı düşünüyorlar, karşılığında ise sadaka öneriyorlar.

Düşünün ki bu devlet halkına ev vereceğine evini başına yıkıyor. Bu nasıl adalet, bu nasıl mantık, anlamak zor. İnsan kendi ülkesinde ev yapıp oturamayacaksa nerede oturacak? Bu daha nereye kadar sürecek? Bizim istediğimiz villalar değil, başımızı sokacak sıradan bir ev sahibi olmak. Görünen o ki bunu dahi kazanabilmek için epey bir mücadele gerekiyor.

Bizler işçi ve emekçilerden sorunumuza duyarlı olmalarını bizlere omuz vermelerini bekliyoruz.

Kurtköyden bir emekçi

Diyarbakır üzerinden oynanan oyunlar

Yaklaşık bir ay önce Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan bir kontr-gerilla operasyonu ile öldürüldü. Okkan'ın ölümü ile birlikte ardı ardına törenler ve etkinlikler düzenlendi. Okkan'ın Diyarbakırlılar'ın babası olduğu söylendi. Halkın cenazeye ilgisi günlerce burjuva medyanın baş gündemi oldu. Bunlar yaşanırken, binlerce devrimcinin katili ve tescilli işkencecilerden biri olan İstanbul Terörle Mücadele Şube Müdürü Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'ne atandı.

Geçtiğimiz hafta gündemden düşmeyen bir diğer olay, sanatçı ve gazetecilerin Diyarbakır'da "sevgi, barış, kardeşlik" sloganıyla düzenledikleri futbol turnuvasıydı. Kimler yoktu ki aralarında. Reha Muhtar, Ali Kırca, Fatih Altaylı, Yılmaz Erdoğan, Mahsun Kırmızıgül, vb... Tümü, burjuva medyanın dediğine göre, sevgiye ihtiyacı olan Diyarbakır halkına sevgilerini vermek ve terörü lanetlemek için gelmişlerdi.

Fakat başaramadılar. Diyarbakır Stadi'nda oynanan maçın bitiminde "yunus" adı verilen polislerin motosikletlerini çocukların üstüne sürmesi oynanan oyuna çomak soktu. Hedef, göstermelik de olsa şiddet ve terörün lanetlenmesiydi. Ama olmadı. Kürt kökenli sanatçıların bazıları çocukların üstüne motor süren polisleri kınadı. Diğer sanatçı ve gazeteciler ise görmezlikten geldiler, açıklamalarında genellikle G.Okkan'ı öven konuşmalar yaptılar.

Devlet düzenlediği anmalar ve futbol maçlarıyla polislerin silinen makyajını tazelemiş oldu. Tabii ki bunu tek başına yapmadı. Devlete en büyük destek HADEP Diyarbakır Belediye Başkanı'ndan geldi. Önce G.Okkan'ın Diyarbakır'da yapılan cenaze törenine yoğun bir katılım örgütlediler. Ardından stadyum ve sokaklara Gaffar Okkan pankartları astılar. Burjuva medya Diyarbakır'da son yıllarda bir yumuşama yaşandığını söylese de, gerçekte bu yurtsever hareketin önderliğinde yaşanan teslimiyetin derinleşmesinden başka birşey değildir. Halkın babası olarak gösterilen Okkan hiç de gösterildiği gibi sevecen değildir. Diyarbakır halkı bunu çektiği acıyla biliyor. Son beş yılda binlerce insan

gözaltına alındı, binlercesi işkenceli sorgulardan sonra tutuklandı. Şimdi ise yüzlerce kayıba iki kişi daha eklendi.

Devlet bir yandan sevgi gösterileri yaparken, bir yandan da imha operasyonlarına devam ediyor. Kaybedilen iki HADEP'li için geçtiğimiz haftalarda Diyarbakır'da eylem yapmak isteyen kitleye yapılan saldırı, Gaffar Okkan'ın yerine atanan İstanbul TMSH Müdürü, zafer işareti yapan çocukların üzerine motosikletlerin sürülmesi vb., devletin gerçekte hiç de yumuşamaya niyeti olmadığını gösteriyor.

Yurtsever kitlelerin teslimiyet platformunu sorgulamaya başladığı da düşünülürse, devlet terörünün dozunun giderek artacağı kesindir. Son MGK toplantısında alınan OHAL'in uzatılması kararı bunun göstergesidir.

Üstünde durulması gereken bir diğer nokta, Diyarbakır'a giden sanatçı ve gazetecilerin aldıkları ikiyeüzlü tutumdur. Yaptıkları açıklamalarda sevgiden ve barıştan söz ettiler, fakat halkın çektiği acılara, kaybedilen iki HADEP'liye hiç değinmediler. Tam bir ikiyeüzlülükle gerçeklerin üstünün örtülmesinde rol oynadılar

Diyarbakır halkının sevgiye değil ulusal özgürlüğe, baskı, şiddet ve sömürden kurtulmaya ihtiyacı vardır. Ne baskı ve terörle ne de bu tür samimiyetsiz gösterilerle bu istemlerin üstünün örtülmesi mümkündür.

Dünyadan kısa kısa...

* Arjantin hükümetinin IMF destekli ekonomi politikalarını protesto eden 15 bin işsiz başkente doğru yürüdü. Çalışma Bakanlığı önünde toplanan işsizler, hükümetin yoksullara gıda yardımını kesmesini de protesto etti.

* Avusturya'da 23 Şubat'ta geleneksel Viyana Opera Balosu kutlanırken dışarıda binlerce doların buralara akıtılmasını protesto eden ve hükümetin istifasını isteyen göstericiler taş, sopa, boya ve çöp konteynırlarını ateşe verdiler. 42 kişi gözaltına alındı. Eyleme ise 1000'e yakın kişi katıldı.

* 61 Zapatist tutsağın serbest bırakılmasını hükümetin geciktirmesi üzerine; Chiapas eyaletinden yola çıkarak, 12 eyaletten başkente yürüyüş düzenleyecek olan 24 Zapatiste destek vermek amacıyla tutsaklar da açlık grevine başladılar.

* General Motors tarafından işten atılmak istenen İngiltere'deki Vauxhall fabrikası işçileri, 24 Şubat'ta %100 katılımlı grev gerçekleştirdiler. 900 işçinin çalıştığı Vauxhall'un Luton ve Ellesmere Port fabrikalarında 7 binden fazla işçi iş bırakarak "Bu ilk adım, işimizi kaptırmayacağız" dediler. Farklı sendikalara üye işçiler de greve katılarak destek verdiler.

Luton işçileri fabrika önünde toplanarak fabrikanın kapatılma kararını protesto ettiler. Eylemde "İşimizi, koruyacağız" yazılı pankart ve dövizler taşındı.

* Meksika'nın Chiapas eyaletindeki Zapatist gerilla lideri Marcos'un, yerli halka göreli özerklik verilmesi için, başkent Mexico'ya yapacağı 3 bin kilometrelik uzun yürüyüş, binlerce köylünün desteğini alarak 25 Şubat'ta eyaletin başkenti San Cristobal'de başladı.

* ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell Ortadoğu gezisinde Filistin lideri Yaser Arafat ve İsrail Başbakanı Ariel Şaron'la görüştü. Görüşmelerin ardından ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'in dile getirdiği "İsrail'in barış masasına oturması için Filistinlilerin susması gerekir" kısa cümlesi bile, ortada ne tür kirli hesapların olduğunu açıklıyor.

Bu arada Powell'in ziyaretini protesto eden yaklaşık 3 bin Filistinli, Batı Şeria'nın Gazze kentinde gösteriler yaptı. Amerika ve İsrail bayraklarını yakarak "katil Bush!" sloganlarıyla ziyaretini protesto etti.

* Güney Kore'de Daewoo otomotiv fabrikasında çalışan işçiler eylemlerine devam ederken üç sendikacı, şirketin kurucusu ve eski yöneticisi Kim Woo Choog'a hesap sormak için Fransaya gitti. Sendikacılar "Onu Paris'te bulamazsak, bütün Avrupa'yı

dolaşacağız, hükümet ve savcılar, Kim'i tutuklamak konusunda samimi değiller" dedi.

Daewoo işçileri eylemlerinin ikinci haftasına girmiş bulunuyor. Başkent Seul'un 30 kilometre batısındaki Pupyong'ta bulunan şirketin ana fabrikası önünde yine sert çatışmalar yaşandı. Polisler, işçiler ve ailelerinin büyük bir miting yapmayı planladığı meydanı kapattı. Alana girmeye çalışan işçiler ise, bu saldırı üzerine karşı saldırıya geçerek taşlar, sopalar ve molotof kokteylleriyle yanıt verdiler. Saldırının hemen ardından Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu yöneticisi Dan Byongho, "hükümetin yanlış ekonomik politikasının kurbanı işçiler oldu, ayakta kalmak için mücadele etmekten başka şansımız yok", dedi.

Gazetecilerin kayıp HADEP'lilerle ilgili gezisi...

HADEP Silopi İlçe Başkanı Serdar Tanış ile İlçe Sekreteri Ebubekir Deniz'in 25 Ocak'ta Jandarma Komutanlığı tarafından gözaltına alınmasının üzerinden tam bir ay geçti. Jandarma Komutanlığı'nın yarım saat kalıp gittiler demesinin ardından adları kayıplar listesine eklenen Deniz ve Tanış'ın izini 23 Şubat Cuma günü bir grup gazeteci sürdü.

Diyarbakır'dan sabah saatlerinde yola çıkan gazeteciler Cengiz Çandar, Ali Bayramoğlu, Mehmet Altan, Altan Tan ve Celal Başlangıç bir grup HADEP yöneticisi ile birlikte ilk olarak Habur sınır kapısından sorumlu Şırnak Vali Yardımcısı Abdullah Eren'le bir görüşme yaptılar. Heyet üyeleri daha sonra Silopi Cumhuriyet Başsavcısı ve jandarma komutanı ile görüştü. Heyette yer alan HADEP yöneticileri resmi yetkililer tarafından görüşe alınmazken, Cumhuriyet Savcısı Hakan Başverdi ile görüşmeden sonra Ali Bayramoğlu bir açıklama yaptı: "Hukuk gözüyle bu bölgede bir insanla konuşmak umut vericidir, umarım söylediklerini yapar. Savcı olayın üstüne gideceğini söyledi."

Mehmet Altan ise geziye katılan gazeteciler adına yaptığı açıklamada; tüm Türkiye'nin yolsuzluklara karşı gösterdiği tepkileri bundan sonra faili meçhul cinayetlere, gözaltında kayıplara ve insanların yaşama haklarına karşı da göstereceğini gördüklerini söyledi.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları: 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketini boşa çıkarmak. İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğini teşhir ve aşma tavrından geçer!..

Günün yurtseverlik görevi ve sorumluluğu

(Ana başlık ve ara başlıklar metnin kendi ifadelerinden hareketle tarafımızdan konulmuştur/**Kızıl Bayrak**)

Halkımıza!..

9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketiyle Öcalan'ın Kenya'dan kaçırılarak kontrgerilla merkezine dönüştürülen İmralı adasına hapsedilişinin üzerinden iki yıl geçti. Bu iki yıl içinde neler oldu, kimler kazandı, nasıl? Daha da önemlisi, 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketi boşa mı çıkarıldı, yoksa karşı-devrim güçleri Öcalan şahsında ummadıkları bir siyasal, ideolojik ve psikolojik başarı mı kazandı?

İmralı tasfiyeciliğini tasfiye zorunluluğu

Bu soruların sorulması, yanıtlarının tartışılması halkımız ve partimiz açısından yaşamsal önemdedir? Öcalan ve İmralı Partisi'nin yöneticilerinin gerçekleri çarpıtan, tersyüz eden kampanyalarından bağımsız olarak bu sürecin her boyutuyla sorgulanması, tartışılması, gerçeklerin bilince çıkarılması, İmralı Partisi tarafından yaratılan sanal dünyanın parçalanması, sahte "Barış ve demokrasi" demagojisinin yerle bir edilmesi gerekir.

Tarihsel birikimlerimizi, devrim değerlerimizi ulusal kurtuluş ve özgürlükle taçlandırmanın yolu İmralı tasfiyeciliğini tasfiyeden geçer; bunun ilk adımı ise, İmralı gerçeğini bilince çıkarmaktan başkası değildir! Gerçekten son iki yıllık süreç kimin lehine geliyor; ABD-TC-İsrail bloğunun eksenindeki uluslararası karşı-devrim güçlerinin mi, yoksa partimiz ve halkımızın mı? Kazanan kim? Karşı-devrim mi, devrim mi? Öcalan ve İmralı Partisi yönetimine bakılırsa, "uluslararası komplo boşa çıkarılmış, önderliğin yüksek öngörüsüyle geliştirilen barış ve demokrasi çizgisiyle Kürt halkı ve PKK kazanmıştır, kazanmaya da devam etmektedir."

Peki, gerçeklik böyle midir? Yoksa tam tersi mi? İmralı'da geliştirilen ve bütün bir tarihimize, halkımıza, halkımızın bilincine, belleğine ve ruhuna, partimize, devrimimize ve tüm değerlerimize İmralı'da dayatılan çizgide partimizin, halkımızın zerre kadar bir iradesi var mıdır? Bu soruların yanıtlarının verilmesi, bu yanıtların objektif gerçekliği tam olarak yansıtabilmesi için demokratik bir tartışma sürecinin başlatılması gerekir!

Hiç kuşkusuz var oluşlarını yalan, demagoji ve çarpıtma üzerine kuranların demokratik bir tartışma yerine bastırma ve demagojik bir politikayı esas alacakları kesindir. İmralı Partisi demokrasiyi bir din

düzeyinde yüceltmesine rağmen, bastırma ve demagojiyi esas bir tarz olarak uyguladı. Son iki yıldır yapılan budur! Bundan başka da ellerinde bir silah kalmamıştır!

İmralı çizgisi ve uygulamaları partimiz ve halkımız için tam anlamıyla bir bilinç, bellek ve ruh katliamı hareketidir! Başta uluslararası karşı-devrim hareketi olmak üzere, partimizi ve halkımızı ilgilendiren her konuda gerçekleri çarpıttılar, tersyüz ettiler, kavramların, ölçülerin içini boşalttılar.

Teslimiyeti meşrulaştırmak için çarpıtılan gerçekler

Onlara bakılırsa, 9 Ekim-15 Şubat karşı-devrim hareketi boşa çıkarılmıştır! Bugün izlenen "Barış ve demokrasi süreci" halkımızın ve ezilen halkların çıkarınadır, TC ve emperyalistlerin elini kolunu bağlamaktadır! Peki, bunun gerçeklikle en ufak bir

ilgisi var mı? Sorunun yanıtı kapsamlıdır, o nedenle bunu başka çalışmalarımızda enine boyuna ortaya koyacağız. Ancak kısaca şu noktaların altını çizmek istiyoruz. Bugün tarihimizin en büyük ve kapsamlı teslimiyet ve tasfiye hareketiyle karşı karşıyayız. Partimize ve devrimimize dayatılan teslimiyet ve tasfiye süreci, 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketinin yanlış değerlendirilmesine dayandırılıyor, açıklanıyor ve meşrulaştırılıyor. Komplo ile yüz yıllık bir Türk-Kürt savaşının başlatılmak istendiği, ancak kendisinin oyunu fark ederek gerçekleştirdiği siyasi çıkışla oyunu bozduğunu anlatan Öcalan, İmralı'dan 7.

Kongre'ye gönderdiği *Politik Rapor*'da, Ortadoğu ve dünya dengelerini zorlayan, bir bölgesel savaşa vesile olabilecek kadar etkili bir düzey yakalayan devrimimize dayattığı teslimiyet ve tasfiye hareketini şöyle gerekçelendirmeye, teorileştirmeye çalışıyor:

"İşin garip tarafı, oyunun Türkiye'ye yönelik kısmı da az boyutlu ve yüzeysel olmayıp, en az PKK'ye ve bana yapılan kadar derinlikli, kapsamlı ve uzun vadeli. Şüphesiz bunun altında, kökeni tarihe uzanan karşılıklı yanlışların büyüüttüğü ve çağdaşlıkla bağdaşmayan yaklaşım, yapı ve ilişki tarzının rolü temeldir. Anadolu ve Mezopotamya üzerinde klasik hesapların güncelliğiyle de bağlantılıdır. Şahsıma yönelik komplo da, bu temeldeki bir komplo değil, her neyse, öglenin uzun vadeli ve güncel çıkarlarına dayalı

yaklaşımların, acımasızlık kadar hesapçılığı da bir o kadar gerçektir. İki yol vardı; dağ yolu ve Avrupa yolu. İkisi de tutulmuştu."

Kuşkusuz burada Öcalan ve PKK Başkanlık Konseyi, gerçekleri tahrif ediyorlar, teslimiyet ve tasfiye hareketini meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Türkiye anılan komponun kurbanı mı, öyle mi? Bu, gerçeklerle ve halkla alay etmek değilse nedir? 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketinin böyle yanlış değerlendirilmesi ve bunun dayatılan teslimiyet ve tasfiyecilik hareketinin temel nedeni yapılması, boşuna değildir. Çünkü yaşanan teslimiyet ve tasfiyecilik hareketini başka türlü meşrulaştırmaları mümkün değildi. Açık ki, İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğinin 9 Ekim-15 Şubat karşı-devrim hareketinin doğrudan bir sonucu ve onun kesin damgasını taşıyor!

İlginçtir, 31 Mayıs'ta başlayan İmralı duruşmalarında uluslararası komponun özü, temel hedefleri tahrif edildi, komponun aktörlerinden söz edilmedi; bir ABD'nin, bir İsrail'in adı bile anılmadı. Neden? Ne bekleniyordu? Gizlenen neydi? 9 Ekim-15 Şubat karşı-devrim hareketinin baş aktörlerinden biri olan TC neden "kurban" olarak gösterilmeye, gerçekler neden bu kadar çıplak bir biçimde tersyüz edilmeye çalışıldı? Bu sorulara tasfiyecilerin bir yanıtları yok. Ama İmralı sürecini dinsel motiflerle ve eylemlerle (oruç tutmaya çağrı gibi) başka zeminlere taşımaya özen gösterirler... Kuşkusuz bu soruların yanıtları, İmralı'da geliştirilen teslimiyet ve tasfiye çizgisinde ve onun pratik uygulamasında var.

"Komployu boşa çıkardık" laflarının bir anlamı var mı?

Devrimimize ve partimize dayatılan tarihimizin bu en büyük teslimiyet ve tasfiye sürecini uluslararası karşı-devrim hareketinden, onun doruğu olan 15 Şubat'tan bağımsız olarak düşünmek ve değerlendirmek mümkün değildir. Şu soru herkesin yanıtını aradığı bir sorudur: 15 Şubat karşı-devrim hareketi olmasaydı, İmralı teslimiyet ve tasfiye çizgisi olur muydu? Kısa bir süre önce 6. Kongresi'ni gerçekleştiren PKK, böyle baş döndürücü bir hızla tersine dönüş hareketini yaşıyor muydu? Yani ideolojik çizgi, program, strateji ve tüzük değişikliği ihtiyacını duyar mıydı? Gerillayı dağıtıp teslimiyet ve mültecileştirme yolunu seçer miydi, kendisini her açıdan ve topyekün silahsızlandırır mıydı? Peki, bütün bu çizgiden tersine dönüşler ve uygulamalar TC'nin, ABD'nin ve diğer emperyalist ve gerici güçlerin stratejik istemleri ve hedefleri değil miydi? Bu stratejik istemleri ve hedefleri belgeli değil mi? İmralı'da TC'nin ve emperyalist güçlerin stratejik istemleri hemen hemen harfiyen yerine getirildi. O halde "komployu boşa çıkardık" laflarının bir anlamı var mı?

Biliyoruz ki 15 Şubat gerçekleştiğinde PKK 6. Kongresi'ni yapıyordu. Öcalan kongreye sunduğu raporda savaşın derinleştirilmesini, savaşa gelmeyen, zafere inanmayan, savaşla ve iktidar perspektifiyle oynayan anlayış ve kişiliklerin mahkum edilmesini ısrarla istiyor ve bu yönlü değerlendirmeler yapılmasını ve kararlar alınmasını dayatıyordu. Kongreyi "Zafer ve Devletleşme Kongresi" olarak

tanımlıyordu. Ama aradan çok kısa bir zaman geçmeden bu kez kongreyi ve aldığı kararları, bütün bir parti ve devrim çizgisini mahkum ediyor, devletle bütünleşme stratejisine dönülmesini istiyor ve dayatıyordu? Peki ne oldu, ne değişti? Neden bu tersine dönüş, PKK'den kopuş ve mutlak teslimiyet? Bu kadar kısa sürede tersine dönüşün, kırk yıllık cumhuriyet ideologu ve siyasetçisi kesilmenin bir açıklaması olmalıdır! Neden? Neler oldu?

Bu soruların yanıtları 15 Şubat karşı-devrim hareketinin kavranmasında düğümleştirmiştir. İşte halkımız ve partililer değerlerine, emeklerine, ödedikleri büyük bedellerine sahip çıkmak, uğruna her şeylerini ortaya koydukları ulusal demokratik istemlerini gerçekleştirmek ve her şeyden önce onurlarını korumak istiyorlarsa, bu soruların yanıtlarını bulmak ve gerçekleri olduğu gibi bilince çıkarmak durumundadırlar...

Değişen dünya değil, kendileridir...

İmralı partisi yönetenleri, başka bir değişle "Cumhuriyetçiler", "Dünya değişti, koşullar değişti, bunu göremedik; bugün bunları görüyor, kavıyor ve kendimizi yeniliyoruz, değiştiriyoruz" diyorlar. Peki neden şimdi? Dünyada yaşanan değişimler hemen hemen her parti platformunda değerlendirilmiyor muydu? 6. Kongre'ye sunulan Politik Rapor'da bu değerlendirmeler yok mu? Hata mı yapıldı, neden bu açık açık kabul edilip hesabı verilmiyor? Bu kadar kayba ve acıya neden olanların hala kaderimiz üzerinde söz söylemeye ve karar vermeye hakları var mı?

Madem ki, "1990'ların başından bu yana savaşta bir tekrar yaşandı" deniliyor. Ama bu "tekrarın" ise ürkütücü boyutlarda bir faturası var, tanımı mümkün olmayan acılar, trajediler var. Bunların hesabını kim verecek? Bundan sorumlu olanların bugün pişkin pişkin yerlerinde oturup yeniden kaderimiz üzerinde rol oynamaları hangi siyasal ahlaka uyar?

Hiç kuşkusuz değişen dünya değil, kendileridir, ideolojik tercihlerinde, dünya karşısındaki konumlarında ve duruşlarında köklü bir değişiklik var. Dün devrim ve sosyalizm çizgisi, kendileri için yüceltici bir etkeni; ama şimdi bunlar birer "ölüm" nedeni olarak algılanıyor. "Değişim olmazsa katliam olur" demagojisini bıktırıcı bir tarzda tekrarlıyorlar. Dolayısıyla devrim ve sosyalizm değerlerini bir kenara atmakta, cumhuriyet ideolojisine sarılmakta bir sakınca yoktu, tersine, kendisi için bir "siyasi çıkış" anlamına gelirdi.

15 Şubat'ın başka önemli boyutları da var, şöyle: 15 Şubat, çok yoğun ve şiddetli bir karşı-devrimci şiddet hareketidir; tarihsel önemde ayrıştırıcı, netleştirici ve açığa çıkarıcı bir rol oynadı. Doğrularla yanlışları, bize ait olan yanlarla bize yabancı olan öğeleri ayrıştırdı, netleştirdi. En önemlisi Öcalan gerçeğini bütün boyutları ve çıplaklığı ile gün yüzüne çıkardı...

Ortada bir "barış" değil, teslimiyet ve tasfiye süreci var

Yurtsever Kürdistan Halkı!

15 Şubat'ın üzerinden iki yıl geçti! Bu iki yıl içinde "Uluslararası komplo" boşa çıkarıldı mı? Öcalan ve İmralı Partisi'ne bakılırsa komplo başa çıkarılmıştır? Kuşkusuz bu, tarihimizin en büyük yalanlarından biridir ve tarihimizin en büyük felaketini örtbas etmeye, meşrulaştırmaya dönük bir yalandır! Yaşanan gerçekliğin çok yalın ve sade yanları var, kısaca bakmamız gerekiyor:

Dillerinden düşürmedikleri "Barış ve demokrasi süreci" bir illüzyon değil mi, büyük bir göz boyama

değil mi; tarihimizin en büyük teslimiyet ve tasfiye sürecini örtbas etmeye yarayan, meşrulaştırmaya çalışan dört başı mamur bir yanılsama değil mi? Hiç kuşkusuz, barış kavramının asgari, olmazsa olmaz nitelikte ölçüleri ve koşulları vardır. Bunların başında savaşıran tarafların karşılıklı olarak birbirine saygı duymaları, dolaylı veya dolaysız birbirlerinin varlıklarını tanımaları gelir.

Ancak TC, bırakalım Kürtleri tanımayı, Kürt sözcüğünü bile duymaya tahammül etmiyor. TC'nin bırakalım Kürtlere ve onların temsilcilerine saygı göstermesi, literatüründe Kürtlerin ve temsilcilerinin adı "eşkiya", "terörist", "terörist örgüt elebaşı" vb'dir. Bu basit ve yalın gerçeklik bile ortada bir "barış süreci"nin değil, teslimiyet ve her açıdan kendi kendini silahsızlandırma sürecinin söz konusu olduğunu gösterir.

Barış, "eşkiya" olarak anılmak mı? Barış, Kuzey'de ve Güney'de her gün imha operasyonlarına hedef olmak mı, yüzlerce şehit vermek mi? İşkence mi, kayıp mı, zindan katliamları mı? Barış bu mu? Barış aşağılanmak mı? Peki bunlar barışsa, özel sömürge savaşı nedir? Kendini her açıdan silahsızlandırmak barış süreci ise teslimiyet ve tasfiyecilik nedir? Düşmanın istediği her adımı atmak, kendisini tam anlamıyla celladın insafına bırakmak barış süreci ise, teslimiyet ve kendini iradesizleştirme nedir?

Devlet inkar ve imha siyasetini ve savaşını aynen sürdürüyor

Öcalan, iki yıldır partimizi, gerillayı ve halkımızı ideolojik, politik, askeri ve moral açıdan silahsızlandırdı ve geriye içi boşaltılmış bir kabuk bıraktı. Bu çizgisinde samimi olduğunu kanıtlamak, devlete güven vermek için iki grubu düşmana teslim etti. 7. Kongre'yi partimiz için bir cenaze töreni haline getirdi. Öcalan, gerillayı amaçsızlaştırdı, stratejisizleştirdi, böylece her türlü imha hareketine açık hale getirdi.

Faşist TC, pişmanlık yasasının kapsamını genişletseydi, ya da ceza indirimine dönük bir yasa çıkarsaydı, bugün her türlü amaç ve stratejiden yoksun, dar bir alana hapsedilen gerillayı tümünden silahsızlandıracaktı. Bunu sayısız kez tekrarlamıştır. Sık sık tekrarlanan "meşru savunma hakkımızı kullanınız" sözlerinin de politik ve askeri bir anlamı ve değeri yoktur. Çünkü silahlı devrim, silahlı mücadele, gerilla düşmanın tavrından bağımsız

olarak teorik düzeyde mahkum edilmiştir. 2 Ağustos 1999 kararı gerillanın mahkumiyetine dayanıyor. "Şiddet demokrasi ve insan hakları önünde engel haline geldiği için terk edilmelidir" diyen Öcalan değil mi? Peki, şimdi içi boş "meşru savunmadan" söz etmenin politik ve askeri bir değeri olabilir mi? Açık ki, halkımız kandırılıyor, partililerin tepkileri yatıştırılmaya çalışılıyor. "Yeniden savaşırsınız" lafları devleti güldürüyor, çünkü onlar Öcalan ve İmralı gerçeğini çok iyi biliyorlar. İradelerini İmralı'nın karanlık ve soğuk sularına gömenlerin düşman nezdinde bir saygınlıkları ve ciddiyetleri olabilir mi?

Teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı tavır günün yurtseverlik görevi ve sorumluluğudur!..

Her Kürt ve partili, duygusal davranmadan, en güzel bağlılık duygularının da sömürülmesine izin vermeden şapkasını önüne koyup çokça düşünmelidir: Sonuç ne oldu? Devlet inkar ve imha siyasetinden ve savaşından tek bir geri adım attı mı? Bu son iki yıllık süre içinde yüzlerce gerillayı katletmedi mi? Kürtlerin yasal siyaset konusunda mücadeleyle fiilen kazandıkları mevzileri ortadan kaldırmak için her yolu ve yöntemi denemedi mi? Evet, bu iki yıl içinde Kürtler ne kazandı, neler kaybetti? Halkımız bu iki yılın muhasebesini yaparken, öte yandan Öcalan ve İmralı Partisi'nden hesap sorması gerekmektedir. Kürt halkı tarihinde hiçbir dönem bu kadar özgürlük ve kurtuluşa yaklaşmamıştı. Ama bu kurtuluş ve özgürlük olanakları İmralı teslimiyeti ve tasfiyeciliği sonucu yok edilmeye çalışılıyor. Yok edilen salt bunlar değil, halkımızın

kurtuluş ve özgürlük umutlarıdır! Halkımızın değerleri ve gelecek umutları tam bir yalan, demagoji ve çarpıtma süreci eşliğinde tasfiye edilmeye çalışılıyor. Halkımız kandırılıyor, kandırılarak yok oluşa götürülüyor...

İmralı süreci, 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketinin bir sonucudur! Uluslararası karşı-devrim hareketine karşı olmak, her şeyden önce İmralı çizgisine ve İmralı Partisi'ne karşı tavrıdan geçer! İmralı gerçeği teşhir ve tecrit edilmeden, İmralı tasfiyeciliği her açıdan aşılmadan, uluslararası karşı-devrim güçlerinin komplo ve yok etme politikalarını boşa çıkarmak, TC'nin inkar ve imha savaşını yenilgiye uğratmak; tarihsel direniş çizgimize, partimiz PKK'ye ve tüm değerlerine sahip çıkmak ve bunları binlerce yıllık özelemlerimiz olan özgürlük ve bağımsızlığa taşımak mümkün değildir!

Teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı etkili tavır almak! İşte günün yurtseverlik görevi ve sorumluluğu budur!

Kahrolsun sömürgecilik, faşizm ve emperyalizm!

Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik!

Yaşasın partimizin devrimci çizgisinde ısrar direnişimiz!

Burdur davası:

Mahkeme devletin yargılandığı bir kürsüye dönüştürüldü

Ulucanlar katliamının ardından bir kısım tutsağın sevki Burdur Cezaevi'ne yapılmıştı. Özellikle Burdur Cezaevi 1. Müdürü Katip Özen denetiminde uygulanan baskı ve işkence politikaları tutsaklar ve yakınları tarafından kamuoyuna açıklanmıştı. Bu açıklamanın hemen sonrasında, 5 Temmuz'da bir vahşet operasyon gerçekleşti. Devrimci tutsakların mahkemeye çıkmadıkları gerekçesiyle kanlı bir operasyon yapıldı. 61 tutsak ağır biçimde yaralandı.

Ulucanlar katliamında olduğu gibi Burdur'da da, katliamı gerçekleştirenler değil saldırıya uğrayan devrimci tutsaklar yargılandılar. Operasyon sırasında kolunu kaybeden Veli Saçılık ve tecavüze uğrayan Arzu Torun'da dahil olmak üzere toplam 61 kişi hakkında, "isyan etmek ve kamu malına zarar vermekten" 7.5 yıldan başlayan hapis cezaları

isteniyor.

Tutsaklara açılan davanın ilk duruşması 27 Şubat günü Burdur Adliyesi'nde görüldü. Tutuksuz yargılanan sanıklardan Veli Saçılık, Feryal Demircan ve Ayten Yıldırım, avukatlar ve tutuklu yakınları katıldılar. Veli Saçılık'ın daha önce talimatla ifadesi alındığı için yalnızca Feryal Demircan ve Ayten Yıldırım ifade verdiler. İkisi de, operasyonun hazırlıklı ve planlı gerçekleştirildiğini; mahkemeye çıkmama gibi bir tavırlarının olmadığını; can güvenlikleri olmadığı ve mahkeme, hastaneye gidiş gelişlerde sürekli saldırıya maruz kaldığı için mahkemeye çıkılmadığını; operasyon sırasında ve sonrasında gaz bombalarıyla birlikte, işkenceye, tacizlere maruz kaldıklarını, gözlerinin önünde Veli'nin kolunun koparıldığını anlattılar. İşkence

görenin kendileri olmalarına rağmen, bu operasyonu düzenleyen ve katılanların hiçbirinin yargılanmadığına dikkat çektiler.

Sanık avukatlarından Zeki Rüzgar hazırladıkları savunmayı özetledi. Devletin cezaevleri politikasından söz ederek; '95 yılından bu yana cezaevlerinin operasyonlarla, katliamlarla yönetildiğini ve bugüne kadar biriktirilen tecrübelerle saldırıların en kapsamlısı olan 19 Aralık katliamının gerçekleştirildiğini belirtti. İddiaları kabul etmediklerini, asıl operasyonu düzenleyenlerin yargılanması gerektiğini dile getirdi.

Duruşmada sanıkların ve avukatların sözlerinin sık sık kesilmesine ve müdahale edilmesine rağmen, mahkeme devletin yargılandığı bir kürsüye dönüştürüldü.

İğrenç senaryoya dayalı

“Ulucanlar davasını” hiçbir mahkeme üstlenmek istemiyor!

Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleşen katliamın ardından kendi arkadaşlarını öldürdükleri ve "isyan" çıkardıkları gerekçesiyle devrimci tutsakların yargılandığı Ulucanlar davası, diğer duruşmalara nazaran kısa ve sessiz geçti. Ulucanlar'da tutuklu 3 bayan tutsakla birlikte toplam 5 kişinin katıldığı duruşmaya, az sayıda şehit ve tutsak yakını izleyici olarak katıldı.

Bir önceki duruşmada avukatlar reddi-hakim talebinde bulunmuşlar, bunun üzerine 5. Ağır Ceza Mahkemesi heyeti davadan çekilmişti. Davanın yeni duruşması 7. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Ardından cumhuriyet savcısı, bu tarz bir çekilmenin yasalara aykırı olduğunu belirterek, davaya hangi mahkemenin bakacağını belirlenmesi için dosyanın yazılı emir yoluyla Adalet Bakanlığı'na gönderilmesini talep etti. Avukatların itirazına rağmen savcının talebi kabul edildi. Böylece, Adalet Bakanlığı çekilme kararını uygun bulursa Yargıtay'a başvuracak ve Yargıtay davanın hangi mahkemede görüleceğine karar verecek.

Mahkeme çıkışında müdahil avukatlar adına basına açıklama yapan Zeki Rüzgar, yazılı emir yoluna gidilmesinin davanın uzamasına neden olacağını ve asıl amacın davayı sürüncemede bırakmak olduğunu belirterek, katliamı gerçekleştirenlerin değil, katliama uğrayanların yargılandığına dikkat çekti.

Bugüne kadar gerçekleşen üç duruşma kitlesel ve görkemli gösterilerle karşılanmıştı. Bundan sonraki duruşmalar, ölüm orucu direnişinin zaferiyle, bunun yaratacağı politik ve moral kazanımla birlikte daha güçlü karşılanmak zorundadır.

ORADALAR;

DUVARLARIN, DEMİR PARMAKLIKLARIN ARDINDA UNUTMA!

ORADALAR; ÖLÜM YATAĞINDA SUSMA!

Unutmayın.
Onlar oradalar hala.
Onlar orada, ölüm yürüyüşündeler hala.
Hala ölüm yatağındalar.
Açlığın 128. günü.

28'i tamamladı bu yürüyüşü. Bombalar yağar, binlerce kurşun vızıldarken, alevler içindeyken, çıkarmadılar alınlarından kızıl bantlarını.

Susarsanız, unutursanız, daha çok tabutlar çıkacak.

Susmak ölüme hizmettir. Haykırmak, yaşatır.

Onlar oradalar. Unutma! Onlar zulme, onlar tecrite ve onlar suskunluğa, korkuya karşı direniyorlar. Susma.

Acını, üzüntünü gömme yüreğine. Öfkeni içine akıtma. Haykır. Susma.

Onlar oradalar.

Duvarlar, duvarlar, duvarlar ardında. Ölüm

yatağında. Bu duvarlar ve bu zulüm vız gelir bize demenin kahramanlığında...

Onlar orada.

Arada duvarlar, duvarlar olsa da, görmezden gelemezsin. Arada kilometreler olsa da, duvarları yıkıp, zulmü yenip gelen sesi duymazdan gelemezsin.

Orada direniyorlar. Unutma. Unutursan, sen de sorumlu olacaksın zulmün sürmesinden. Susarsan, sen de ortak olacaksın ölümlere.

Oradalar.

Direniyorlar.

Oradalar.

Yaşamı savunuyorlar.

Oradalar.

Hak diyorlar, halk diyorlar, vatan diyorlar, özgürlük diyorlar. Seni savunuyorlar. Ölüken seni yaşıyorlar.

Sen, unutma. Sen, susma.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://antey.org>

Tutsaklara sistematik biçimde

ışkence yapıyor...

Tekirdağ F tipi işkence merkezi “hizmet’e açıldı!

Hükümet, F tipi hapishaneler projesi konusunda çıkmaza girdikçe, çareyi, çözüm üretmek yerine, uyguladığı yegane yöntem olan baskı ve şiddeti arttırmakta buluyor. Ölüm Orucu ve Açlık Grevi direnişleri boyutlanarak sürdükçe; yalan, iftira ve komploya başvurulmakta, ama illa ve özellikle bizzat siyasi mahpuslara saldırılmaktadır. Bugün, F tipi hapishanelerde, her türlü yaptırım ve tecrit işkencesinin yanı sıra fiziki işkenceler de aralıksız bir biçimde sürdürülüyor.

Bunun şimdilik son örneği 4. F Tipi olarak 21.02.2001 tarihinde devreye sokulan Tekirdağ'da yaşanmaktadır. Kartal, Gebze ve Kandıra hapishanelerinden son bir hafta içinde buraya sevk edilen yaklaşık yüz siyasi tutuklu ve hükümlüye yoğun bir biçimde fiziki işkence uygulanmaktadır. Çırlıçıplak soyulan, saçları sakalları yeniden ve yeniden kesilen, şahsi eşyalarına dahi el konulan mahpuslar, askeri yaptırım dayatmaları altında, falakadan her türlü kaba dayağa kadar işkence altındadırlar.

Sayımlarda; isim okuma, ayağa kalkma, bir mekana toplanma ve sıraya girme dayatmalarından; hücreden her çıkarılıştta, arama gerekçesi ve kola girerek yürütmeye varana kadar uygulanılmaya çalışılan onlarca yaptırıma karşı çıkmanın bedeli, her zaman olduğu gibi işkence, kötü muamele ve zaten sembolik düzeyde var olan “hakların” gaspedilmesi olmaktadır. İletişim, kantin ve havalandırma başta olmak üzere, tüm “hak”ları gasp edilmiş durumdadır.

Şahsi eşyalarına da el konulan siyasi mahpuslardan bazıları, hiç bir gerekçe gösterilmeden 27 Şubat 2001 tarihinde avukatları ile dahi görüştürülmemiştir. Bunlardan, yoğun işkence altında olduğu öğrenilen Müslüm Elma isimli siyasi hükümlünün hayatından endişe edilmektedir. Büyük güçlükler ve engellemelere karşın bir kaç dakikalık görüşme yapılan siyasi mahpuslardan Kazım Gündoğan ise, birlikte kaldığı İbrahim Gezici isimli arkadaşı ile birlikte sürekli işkence altında olduklarını ve 26 Şubat 2001 tarihinde bizzat Hapishane müdürlerinin de katılımıyla palaskalarla falakaya yatırıldıklarını belirtti. Fiziki görünümünün her haliyle anlattıklarını doğruladığı bu durumun tüm mahpuslara uygulandığı bilgileri, kısmen görüşülebilen diğer mahpuslarca da anlatılmış durumdadır.

F tipi hapishane yönetimlerinin, birbirleri ile yarışmasına ve artık askere de gerek kalmaksızın bizzat uyguladıkları bu insanlık dışı vahşet; tarihteki benzer uygulamalarda olduğu gibi hiç bir “sonuç” vermeyecektir. İradeleri teslim alınmaya çalışılan siyasi mahpuslar, Davutpaşa, Metris, Diyarbakır ve '96 geleneğini sürdürmeye kararlı olduklarını, temel hak ve özgürlükleri için direnişlerinde ve insanlık onurundan taviz vermeyeceklerini ısrarla vurgulamaktadırlar. 132. gününe giren Ölüm Orucu direnişine karşı kamuoyu duyarlılığı açısından en yeni örnekleriyle beraber iki ayı aşkın sürelik F tipi hapishaneler pratiği yeterince uyarıcı olmalıdır. Siyasi mahpusların büyük bir karalılıkla süren eylemlerinin amacı, F tipi işkence merkezlerinin uygulamalarından anlaşılmalıdır.

Herkesi, bu gerçekleri bilerek hareket etmeye çağırıyoruz.

Açılım Hukuk Bürosu

28 Şubat 2001

Mamak bölgesinde hücre karşıtı faaliyetler sürüyor...

Ölüm Orucu Direnişi'nin gücüyle hücreleri yıkacağız!

Zindanlarda gerçekleştirilen katliama, F tiplerinde sürekli hale getirilen işkencelere rağmen süren Ölüm Orucu Direnişi'ni Mamak'tan selamlamaya devam ediyoruz.

Ankara'daki yoğun devlet terörü etkisini sürdürürken, emekçilerin yoğunlukta olduğu Mamak'ta katliamı teşhir eden ve direnişin dışarıdan desteklenmesi yönünde çağrı yapan etkinliklerimiz devam ediyor. Katliamın hemen ardından katliamı teşhir eden bildirilerden sonra, devam eden direnişe destek çağrısı yapan 2 bin bildiriye de şu günlerde yaygın bir şekilde dağıttık.

Ayrıca bir grup göstericiyle Tuzluçayır göbekte lastik yaktık ve trafiği 15 dakika keserek sloganlarımızı haykırdık. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" yazan pankartımızı göbekteki lisenin duvarına astık ve eylem yerinde komite imzalı kuşlar kullandık.

Daha sonra ev toplantıları sayesinde işçi ve emekçilerin ağırlıklı olarak oturduğu mahalle halkıyla yüzyüze diyalog kurmak için sayısı 1000'i bulan bildiri dağıtımını yaptık. Gittiğimiz

bölgeye ve gündeme göre yeni dağıttığımız bildiriler ve evlerde yaptığımız konuşmalarla, direnişin içeride sürdüğünü ve dışarıda da bu direnişin desteklenmesi gerektiği vurgusunu yaptık. Çoğunlukla olumlu tepkiler aldık.

Geçen hafta Tuzluçayır'daki ara sokaklarda sloganlarımızla bir eylem daha gerçekleştirdik. Ege Mahallesi'nde kurulan Cumartesi pazarında, Ankara Hücre Karşıtı Gençlik Platformu'nun eylemine destek verdik. Pazarda dağıtılan bildiriler ardından, pazarın içinde pankart açılarak Natoyolu trafiğe kapatıldı ve eylem son buldu.

Gözetiltilere karşın Mamak Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi direnişi dışarıda desteklemeye, onurumuz ve geleceğimiz olan devrimci tutsaklarla omuz omuza olmaya devam edecek.

Yaşasın direniş!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimizi zaferi!

Mamak Ölüm Orucuyla Dayanışma

Komitesi'nden

bir Kızıl Bayrak okuru

Susmak yeni ölümlere izin vermektir!

Ölüm Orucu ateşini sokaklarda yükseltmek için sokağa, eyleme!

"Şefkat, hayata döndürme operasyonu", "insanların ölümüne seyirci kalamazdık", "Operasyon sırasında mevcut cezaevleri kullanılamıyacak durumda olduğu için F tiplerine zorunlu geçiş yapılmıştır", "On yıldır cezaevlerine girilmeyordu", "Ölüm orucu sahte", "F tiplerinde işkence ve kötü muamele yapılmamaktadır"...yalanlarıyla katil devlet, F tiplerini kapattırmak için 19 Aralık katliamından sonra daha da büyüyerek süren Ölüm Orucu Direnişi'ni karalamaya devam ediyor. Ve dört aydır her türlü yalana, işkenceye, F tipine karşı direniş kararlılıkla sürerken, 1 yıldır hazırlandıklarını kendileri itiraf ettikleri katliam ise şimdi hücrelerde sürüyor.

İşkencenin süreklileşmesi demek olan hücrelerde devrimci tutsaklar her gün akıl almaz bir vahşetle karşı karşıyalar. Bizlerin sesiz kalması katliamların süreklileşmesi ve buna göz yummamız demektir. Ve şimdi onlar gün be gün erirlerken dışarının, yani biz işçi-emekçilerin, kendine insanım diyenlerin onların direnişlerinin yanında yer almalarının zamanıdır. Tonlarca kimyasal maddeyi, dozerleri, iş makinelerini yüzbinlerce kurşunu, binlerce bombayı getirip cezaevlerini yerle bir eden, ardından zorunlu olarak F tiplerine geçiş yapıldı diyecek kadar yüzsüz olanlara cevap vermek için,

Onlarca tutsağı kurşunlayarak, işkence yaparak kimyasal silahlarla yakarak öldürüp onlar kendi kendilerini yaktı yalanını kolayca söyleyebilenlerden hesap sormak için,

Her türlü hakkımızı gasp edenlere, bizi sefalet içinde bir yaşama mahkum edip, kendileri lüks içinde yaşayanlara yanıt vermek için sesimizi çıkarmalı, tüm yaşananlara artık dur demeliyiz.

Ne bekliyoruz! Tabipler Birliği ölümler kapıda derken, hücrenin ne tür bir işkence olduğu gün gibi ortadayken sessiz kalabilmek kendine insanım diyenler için mümkün müdür? Tüm haklarımızı gasp edilip açlığın, sefaletin yaşamımızı cehenneme çevirdiği bu düzende tüm bunlara dur dediği için zindanları atılanları yalnız bırakmak, tüm bunları onaylamak değil midir? Onlar "hücreler ölümdür, girmeyeceğiz" diyerek başlattıkları Ölüm Orucu Direnişi'ni hücreleri yıkana kadar sürdürecekler.

Kararlılıklarını onlar her gün her gün büyüyerek süren direnişleriyle kanıtlarken, biz susacak mıyız!

Gün her türlü baskıya, gözetiltilere F tiplerine karşı onurumuz olan devrimci tutsaklara sahip çıkma günüdür.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mamak Ölüm Orucu'yla Dayanışma Komitesi

Kayıplar ve hücre eylemleri...

* 23 Şubat günü, İHD İstanbul Şubesi önünde siyah kıyafetlerle 5 dakika süren sessiz bir oturma eylemi yapıldı. Eylemle F Tipi cezaevlerindeki sorunlara çözüm bulunmaması protesto edildi.

* HADEP Ankara İl Örgütü, Silopi İlçe Başkan Serdar Tanış ve İlçe sekreteri Ebubekir Deniz'in bulunması talebiyle oturma eylemi yaptı. Ayrıca açlık grevine başlayacaklarını belirttiler. "Baskılar durdurulsun, kayıplar bulunsun!" sloganı eşliğinde 15 dakika süren oturma eylemi alkış ve zılgıtlarla bitirildi.

* 16 kadın kuruluğu cezaevlerindeki tutukluların durumlarından endişe duyduklarını, görüşmelerin tekrar başlamasını ve cezaevlerinin sivil denetime açılmasını istediler. 24 Şubat Cumartesi günü yapılan eylemde, Ölüm Oruçları'nın 128. gününe girdiğine dikkat çekilerek Galatasaray Postanesi'nden kadın tutuklu ve hükümlülerle dayanışma amacıyla mektup gönderildi.

Polisten kaçırma tehdidi

İşyerine ve evine gelen telefonlarla kaçırılıp kaybedilme tehditleri alan Bilgen Hızmay, 23 Şubat günü İzmir İHD Şubesi'nde bir basın açıklaması yaparak, başına gelecek olan herşeyden İzmir Emniyet Müdürlüğü'nün sorumlu olacağını belirtti. Çalıştığı yere gelen sivil polislerce tehdit edilmeye başlanan Bilgen Hızmay, ilk olarak 19 Şubat 2001 tarihinde tehditlere başlanıldığını açıkladı. Sivil polisin "Barış" kod ismini kullandığını, gördüğünde teşhiş edebileceğini, henüz 4 yaşında olan çocuğunun da bu tehditlere dahil olduğunu anlattı. Abisi Gürhan Hızmay'ın tutsak olduğunu ifade ederek, kaçırma tehditlerinin başlamasıyla birlikte İzmir Cumhuriyet Savcılığı'na avukatıyla birlikte suç duyurusunda bulunduğunu belirtti.

İzmir Hücre Karşıtı Platformu'nun oturma eylemi

Her Cumartesi günü, Konak Sümerbank önünde yapılan oturma eylemine bu hafta 160 kişi katıldı. 19 Aralık katliamı sonrası gelişmelere değinilen basın açıklamasında, "Yüreklerin nasırlaştırılmaya çalışılmasına karşın mücadele 'İçerde dışarda hücreleri parçala!' şiarı ile devam etmektedir ve edecektir" denildi.

Basın metnini Dr. Alp Ayan'ın okuduğu eylemde, Sincan'da tutuklu bulunan Utku Deniz Sirkeci'nin annesi Hatice Sirkeci de kısa bir konuşma yaparak duygularını ifade etti. Saygı duruşuyla başlayan eylemde ayrıca; "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Şehit namırın!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "İnsanlık onuru hücreleri yıkacak!" sloganları atıldı.

Tutuklu öğrencilere tahliye

Ege Üniversitesi öğrencileri, polis tarafından öldürülen Ege Üniversitesi öğrencisi Serkan Eroğlu'nun ölüm yıldönümünde 19 Aralık katilamını da protesto eden bir eylem yapmışlar ve polisin saldırısına uğramışlardı. Öğrencilerle polis arasında çıkan çatışmadan sonra, günlerce süren gözaltı ve tutuklama operasyonları başlatılmıştı.

Bu operasyonlar sonucu tutuklanan 13 öğrenci çıkarıldıkları mahkeme tarafından 27 Şubat günü tahliye edildiler. Bornova Adliyesi'nde yapılan duruşmaya üniversite öğrencileri ve aileleri katıldı. Yaklaşık 150 kişinin beklediği adliye önünde, yer yer polisle öğrenciler arasında gerginlikler yaşandı ve öğrencileri adliye önünden uzaklaştırdı.

“Ötekilere bıraktık güneşi karşılamayı...”

Muharrem Kürşun

(TKİP tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)

Sevgili yoldaşlar, merhaba!..

Uzun soluklu direnişimizin dördüncü ayını da doldurduk. Her anı dolu dolu geçen ve zafere doğru akıp giden dört ay... Vücutlarımız biraz daha erirken, moralimiz ve coşkumuz misli misli çoğalıyor. Hücre hücre yakalıyoruz zaferimizi, devrimin zaferini, partimizin zaferini...

Dün 120. gün kutlaması yapıldı. Akşam 21:00'de, her biri direnişin bir mevzisi olan bir hücreden bir siper yoldaşı kısa bir konuşma yapıyor. Sonra türküler duyuluyor tek tek hücrelerden. Gelip geçici ılık bir yaz yağmuru gibi düşüyor yüreklerle türkülerimizin ezgileri. “Ötekilere bıraktık güneşi karşılamayı...” Hücre arkadaşım, şehit düşüğümde beni bununla uğurlayın demiştin. Fransa’nın Hitler orduları tarafından işgaline karşı direnişçiler, ölüme bu ezgiyle yürüyorlardı. Bestesi farklı sanırım, ama sözleri aynı. İlya Ehrenburg’un “Fırtına” isimli kitabında okumuştum. Bu ezgiyi birazdan kurşuna dizilecek genç bir partizan kızdan dinlemek, ki okurken dinliyormuş gibi oluyorsun, insanı müthiş sarsıyor.

İlk bu ezgiyle kabardı yürekler. Sonra kavga ve sevd türkülleri yükseldi. Ve sloganlarla kısa ve mütevazi kutlama son buldu. Zafer kutlamamız böyle mütevazi olmayacak elbette, alabildiğine görkemli olacak. Hep birlikte kutlayacağız, nasıl ki bugün birlikte direniyorsak. İnanın tevazu değil bu, gerçeklik böyle olduğundan dolayı söylüyorum. Bu direnişin asıl “yükünü” taşıyan siz dışardaki yoldaşlarınsınız. Hele ki zaferden sonra sizlere daha çok iş düşecek. Partimizin kazandığı haklı güven ve yönelimi devrimin sıçrama tahtası haline getirme sorumluluğuyla karşı karşıyasınız. (Tabii biz Ölüm Oruçları’ndan sağ kalanlar da aynı sorumlulukla karşı karşıya! İşten kaytarmak yok!)

Yüreği partimiz için çarpan tüm yoldaşlarımı çok seviyorum ve hepinizi hasrete kucaklayıp, öpüyorum.

İşçi ve emekçi kardeşlerime!..

Şimdi de biraz işçi ve emekçilere, mesela işçi Özkan’a seslenmek istiyorum. Üniversitedeki Figen alınmasın ama, sözümüz aynı zamanda onadır da...

Merhaba işçi kardeşim Özkan,

Sana yazıyorum, çünkü senin kendine demokratım, hatta devrimciyim bile dediğin oluyor. Üstelik işyerinde sözü geçen bir öncü işçisin. Buna rağmen bazı gerçekleri sen dahi göremiyor gibisin. Ya da görüyor, ama herkes gibi görmezden geliyorsun.

Bir film izlemiştin küçükken. Burjuva aydın bunalımını işleyen bir filmdi. Şöyle bir söz geçiyordu arada: “Vicdanım sağcı olmama engel, korkularım da solcu...” Oldukça çarpıcı bir söz. Tabii bunun sağcılık-solculuk gibi dar anlamıyla almamak gerekiyor, geniş anlamda okunmalı.

Yaklaşık iki aydır hücrelerdeyiz. Güya bizi “hayata döndürmek” için bir gece yarısı operasyonu düzenlediler; 28 arkadaşımızı katlederek, işkence ederek bizi hücrelere getirdiler. İki aydır buradayız. Ölüm Oruçları hala sürüyor. Biliyorsun ben de bir Ölüm Orucu direnişçisiyim. Ve taleplerimiz kabul edilene dek bu direnişi sürdüreceğiz. Yani bizim cephemizde 19 Aralık’tan bu yana değişen bir şey yok. Sedece zafere daha bir kilitlendik, bedel ödemeyi gözümüzde daha bir küçülttük. Hepsı bu. Direnişin bu onurunu bırakıp, ihanet batağına saplanan üç-beş zavallının lafını bile etmeye gerek yok.

Ya sizin cepheniz için de aynı şeyi söyleyebilir misiniz? 19 Aralık’a kadar bir biçimde sokaktaydınız. Ama sonra, sonra bir sessizlik... Kuşkusuz yoğun bir baskı var, tam bir terör estiriliyor. Sokağa çıkmak ancak bedel ödemeyi göze almakla mümkün. Peki ödeyeceğin bedeli göze almalı mısın? Vicdani-insani gibi manevi kavramları bir yana bırakarak, tamamıyla maddiyat temelinde, sokağa çıkmadığında sana ödettirilecek bedeli kıyaslayalım.

Geçtiğimiz günlerde gazetede, yoksulluk sınırının

600 milyon küsur olduğu yazıyordu. Senin aylık ücretin ne kadar? 200 küsur mu? Ki sen de biliyorsun ki, gene de “iyi” ücret alıyor sayılırsın. Buna rağmen, açıklanan rakama göre epey yoksulsun. Ama böyle giderse, bu günler senin iyi günlerin olacak. Türk-İş’in örgütlü olduğu işyerlerinden geçen yıl 120 bin işçi işten atılmış. Bunlar sadece sendikalı işsiz kalanlar. Sendikasızlarda oran misli misli fazla. Dahası küçük esnaf kepenk kapatırken, çifçi topraktan kopmak zorunda kalıyor. Yani işgücü artıyor, ama yatırım yok, iş yok. İşsizler ordusu büyüyecek. Bu, uğursuz bir kehanet, bir öngörü bile değil, yarın gerçekleşecek bir olgu. Tabii sen sustukça... Biliyorum, coptan, dayaktan değil, işsiz kalmaktan korktuğun için susuyorsun. Ödemeyi göze alamadığın bedel bu, yani işsizlik. Ama bu bedel sana ödettirilecek. Ya da yok pahasına çalışacaksın. Tabii bu durumda yine de kendini şanslı göreceksin. Ne ki, bu kadar “şanslı” olabilecek misin bakalım?

Peki yaşamının ne hale getirildiğinin farkında mısın? Biliyor musun, asıl hücrelerde olan biz değil, sizsiniz. Dostum dediğin, yıllarca birlikte çalışıp terinizin birbirine karıştığı, kaynaştığın işçi arkadaşın işten atılıyor, sen sessiz kalıyorsun, hiçbir şey yapmıyorsun. Öyle bir hale gelmişin ki, dostuna bir çay ısmarlarken bile hesap kitap yapmak durumunda kalıyorsun. Bu denli yalnızlaştırılmışsın, yaşamın bu denli hücreleştirilmiş. İşte sistem tam da bunu amaçlıyor. Çünkü bunu başarabildiği oranda, kendi krizinin faturasını sizin sırtınıza daha sıkıntısız ve tehlikesiz biçimde yükleyebilecek. Çünkü işçi sınıfı ancak sınıf tavrıyla hareket ettiğinde bir güçtür, herşeydir. Ve sermaye sizin yaşamınızı hücreleştirerek, milyonlarca olduğunuz halde sizi tek başınalaştırıyor. Tek başına insan korkar ve bedel ödemeyi göze alamaz. Kahramanlıklar yığınlarla olur, bedel gözde küçülür.

Oysa ki senin gözünde küçültmen gereken bir bedel yok. Yukarıda hesabını yaptık. Bugün korktuğun, ödemeyi göze almadığın bedeli, sermaye sana ödettirecek. Kuşkun olmasın, İMF’ye daha çok niyet mektubu verilecek. Ve en sonu işsizlik yılanı seni de sokacak, sermaye sana bu

Ölüm Orucu direnişçisi Resul Avez’a mektup...

Son sözü hep direnenler söyler!

“Yeni şafaklarda görüşmek ümidiyle”

Daima omuz omuza!

Daima yürek yüreğe!

Daima başımız yukarda!

Merhaba Resul yoldaş, Mektubuma senin dizelerininle başlamak istedim. Bir süredir siz yoldaşlara mektup yazmayı düşünüyordum. Fakat elime kalemi aldığım zaman nedense ellerim titriyor. Senin katliamdan sonraki ilk mektubunu (*Kızıl Bayrak*’ta yayınlandı) okuduktan sonra vakit geçirmeksizin yazmalıyım dedim. Sizlere olan bağlılığımızı ve sevgimizi bir parça paylaşmak için...

Kim olduğumu hatırlatayım... Genç yoldaşlarımdan biriyim. Bir ara bize saz çalmıştın. Birlikte “Odam kireç tutmuyor”u söyledik. En son görüştüğümüzde bir parkta oturmuştuk. Bir yoldaş daha vardı. Bir daha da görüşemedik. Ha bu arada bir arkadaş benim sigara içtiğimi söylemiş, sen de içiyorsan vereyim demiştin. Ben o anda biraz şaşırılmıştım, zira beni eleştireceğini düşünmüştüm.

19 Aralık katliamı tarihteki yerini çoktan aldı. Bu devletin kanlı tarihine kapkara bir sayfa daha eklendi. Ama şanlı direnişiniz de bizim tarihimize, insanlık onurunun ve değerlerinin, bu değerlere olan bağlılığımızın, altından ve kandan işlendiği bir sayfa oldu. O kadar kolay mı gözü dönmüş bir vahşilikle insanları kırımdayan, katliamdan geçirmek? Bunun bedeli yanlarına mı kalacak? Bundan bir süre önce bazı haberciler ve gazete yazarları, medyanın katliamdan sonraki tutumu üzerine bir panel düzenlediler. Orada kendilerinin içinde bulundukları durumdan, uygulanan iğrençlikten bahsettiler, ama bu gazetelere pek yansımada.

Bugün ÖO’nun 103 günündeyiz. Devlet katliamdan sonra, F tipini hallettik, bu sorunu çözdük, dedi. Ailelere, avukatlara, hekimlere ve bazı kurumlara durmadan saldırıdılar. Şimdi de zorla tedavi yöntemleriyle direnişçileri maske ve eldivenle donatıp, ileri geri taşıyorlar. Bilinç açıldığında tutsaklar

bedeli ödettirecek. O halde susmak niye?

Bir de, herşeyi böyle maddiyat hesabı üzerinden yapamazsın. İnsana has duyguların, onurun var senin. Örneğin, namus kavramı kutsaldır senin için. Ve namusun için bedel ödemem gerektiğinde gözüne kırpmadan ödersin. Bunu biliyorum. Ama namus ve onur kavramı bu darlığa hapsedilemeyecek denli geniş bir kavramdır. Aç bir insanı görüp doyurmamak, en azından doyuramamanın ezikliğini yüreğinde hissetmemek ne kadar onurluca, namusluca bir davranış olur? Ya da birileri yaşamı savunmak için, kendisinden çok sizler için ölüme yatmışken bedenini, sessiz kalmak, susmak, ölümü izlemek ne denli onurluca, namusluca bir davranıştır? Siz sustukça biz çok öleceğiz. Biz bu bedeli ödemeye hazırız. Hepimiz öleceğiz, ama asla teslim olmayacağız! dedik. Sözümüz onurumuzdur.

Şunu hiç aklından çıkarma dostum, bu saldırı bizden çok sizedir. 19 Aralık’tan bugüne sermaye size yönelik nasıl da saldırısını şiddetlendirdi, farkındasın değil mi? Her savaşta olduğu gibi, sınıf savaşında da, bir orduya yönelik saldırının ilk muhatabı önde yürüyenler, öncülerdir. Ama saldırı ordunun bütününedir, en arkadaki er de nasibini alır. Ve sermayenin topyekün saldırısı bütün bir işçi-emekçi ordusuna dir.

Pervasızca saldırıyor sermaye. Çünkü işçi-emekçi ordusu dağınık, yaşamı hücreleştiriliyor, tek başınalaşıyor. İşte dostum, senin görevin burada ortaya çıkıyor. Sen öncü işçi olarak öncelikle kendi işyerindeki müfrezeyi toparlamakla yükümlüsün. Bunun bedeli ne mi olur? Sıtma mikrobuyla ölümün dayatıldığı koşullarda, ölümden öte köy mü olur? Ama kazanacağın koskoca bir dünya var. Bu dünyada, karnı tok, sırtı pek, onurluca, namusluca, kardeşçe, ölmeden, öldürmeden yaşanabilecek. Ve bu bir şans oyunu değil düpedüz yaşam savaşı, şansa değil tümüyle iradene bağlı bir savaş... Ve sana yol gösterecek kurmaym, partin de var artık.

Seni ve tüm dostları hasretle kucaklayıp, öpüyorum...

17 Şubat 2001

Sincan hücreleri

serumu fırlatıp atıyorlar.

Sevgili yoldaş,

Senin de dediğin gibi, ağır bedeller ödediğimiz ve daha da ödeyeceğimiz bir süreçtir işleyen. Acıların geçiti bu. Bizler sizlerin yarattığı bu geleneğe, nerde olursak olalım, ölüm pahasına sahip çıkacağız. Yarattığınız değerlerle kendimizi geliştirip yerlerinizi dolduracağız. Gönlü ister ki, yaşanan acıları, düşmana karşı savaşmayı birlikte omuzlasak. Tabii ki kastettiğim yürek yüreğe bir beraberliktir. Biraz duygusal gelebilir, ama ne kadar çok isterdim.

Haydar yoldaş yanındaymış ve bir arkadaşla daha kalıyorsun. Bu yazdıklarımı Haydar yoldaşa da iletirsin. Diğer yoldaşlara da (Muharrem, Atılcan, Atlan vd.) selamlarımı gönderiyorum. Hepsini yoldaş sıcaklığıyla kucaklıyorum.

Resul yoldaş, ben de hiçbir zaman elveda demeyi sevmedim, demeyeceğim de. Sizler her zaman bizim önümüzde olacak, bize yol göstereceksiniz. Nazım ustanın dediği gibi; “Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz/ Alnı kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz/ Döğüşenler ölenlerin tutmaz yasını” ...

Mektubumu aşağıdaki dizelerle sonlandırıyorum.

Bütün genç yüreğimle sizleri sınırsız kucaklıyor ve selamlıyorum. Tarihte her zaman son sözü direnenler söyler.

Umutun öyküsünü yazmak bize düştü

Bize düştü sunmak hayata ömrünün baharını

Acıları tas tas içmek

kan tükürmek ihanete

Direnci resmetmek bize düştü,

Bize düştü gözyaşsız ağlamak genç ölümlere

Yetim şafaklara kardeş olmak.

Alayla yürümek karanlıklara

Özgürlüğü fethetmek bize düştü

Hasret vurgunuyla yanmak

Vedalaşmadan yürümek sonsuzluğa

Geleceğe köprü olmak, “BİZE DÜŞTÜ”.

Genç bir yoldaşın

28 Ocak 2001

“Zaferi kazanacağım>za olan inancım tam!”

Haydar Baran

(TKİP tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)

Sevgili kardeşlerim;

Direnişimizin geldiği nokta sizlere yazmayı kaçınılmaz bir sorumluluk haline getirdi. Neden Ölüm Orucu’na yattığımı, direnişimizin anlamını ve kapsamını size görüşüme geldiğinizde dilim döndüğü ölçüde anlatmaya çalıştım. (...)

Kardeşiniz bir türlü yüreğinin kovuğunda, kendi küçük dünyasında, küçük bireysel mutluluklar peşinde, sormayan sorgulamayan, tartışmayan, inandığı yolda değiştirmek için mücadele etmeyen biri olmayı “başaramadı”. Tartışmalarımızı hatırlıyorum da, bana hep “bak herkes mutlu, yaşayıp gidiyor” deyip, Ayten ablam örnekler verirdi. Verdiği örnekler akraba çevremizdendi. Bir zamanlar şu veya bu oranda devrimciliğe bulaşmış, pabucun pahalı olduğunu anlayınca kendi küçük dünyasında bireyci yaşamda karar kılmış “mutlu”lardı bunlar.

50 milyon işçi ve emekçinin yoksulluk sınırının altında yaşama koşullarına mahkum edildiği, 35 milyon işçi ve emekçinin ise açlık sınırında yaşadığı bir ülkede, mutlu olmayı ben beceremedim. Emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklerden yoksun olduğu, en küçük meşru talepleri için bile yaptıkları eylemlerin “suç” sayıldığı bir ülkede, ben mutlu olmayı beceremedim. F tipi cezaevlerine çocuklarını koydurtmamak için sokağa çıkan anaların vahşice saldırıya uğradığı, tekme tokat gözaltına alınıp, sonra da örgütlere yardım yataklık yaptıkları gerekçesiyle tutuklanıp hapishanelere atıldığı bir ülkede, ben mutlu olmayı beceremedim. Ekonomi politikalarını İMF ve Dünya Bankası’nın, dış politikasını ABD’nin, iç güvenliğini CIA’nin belirlediği emperyalizme bağımlı bir ülkede, ben mutlu olmayı beceremedim. Mutluluğu, gecelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde sömürülmeyen bağımsız sosyalist Türkiye mücadelesinde, emeğin sömürülmediği baskısız, sınırsız bir dünyayı kazanma inancında buldum.

Ya düşündüğün gibi yaşayacaksın, ya da yaşadığın gibi düşüneceksin. Doğrusu bu konuda hep tutarlı olmaya çalıştım. İnançları uğruna mücadele iddiasını ortaya koymamak ikiyüzlülüğünden hep tiksinti duydum. Büyük insanlık ailesinin bir üyesi oldum hep. Bazen böylesi bir kocaman ailenin üyesi olmam nedeniyle taşıdığım sorumluluklar, inandığım davanın ihtiyaçları, siyasal çalışmanın yoğunluğu nedeniyle size ihmalkarlıkmiş gibi gelen bazı olaylar yaşadık. Hala burnumun direğini sızlatan, annemi ölmeden önce görememiş olmam nedeniyle bana kızmanızı anlayışla karşılıyorum. (...)

Babam sonuna kadar emekçi fedakar bir insandı. Onu kaybettiğimizde kafama onunla ilgili takılan ilk cümle bu oldu. Yirmi yılı aşkın süre Almanya’da en zor işlerde çocuklarını mutlu etmek için çalışıp durdu. Ancak posasını çıkardıktan sonra malülen emekli yapmak geldi Alman kapitalizminin aklına. Ali amcam da, çevremizde tanıdığımız bir sürü insan da benzer bir süreç yaşadı. Almanya’ya gittiğinde sapa sağlam olan, son derece diri olan babamız, döndüğünde fiziksel olarak tükenmişti. Ayrılık ve gurbet acısını 23 yıl omuzunda taşıması da cabası. Babamızın da içinde bulunduğu milyonlarca insanımızı Nazım Hikmet’in deyimiyle “el kapılarına” düşüren elbette ki bu düzendir.

(...)

Sevgili Mahpeker ablacığım;

Çocukken çok coşkulu yaramaz olanlar büyüyünce müthiş olgun olurlarmış derdi annem. Buna da hep seni örnek verirdi. Doğrusu hep farklı geldin bana. Sabrın, en zor koşullarda bile soğukkanlılığını koruman, insanlara değer veren saygın kimliğiyle öne çıktın. Çoğu zaman “bu ablam devrimci olsaydı, çok sağlam bir devrimci olurdu” diye düşündüm. Zira emeğin kurtuluşu için mücadele eden insanların müthiş sabırlı, soğukkanlı, insanlarla ilişki kurmasını, onlara değer vermesini bilen kimseler olması gerekiyor. Sevgili yiğenim Özlem’i de alnından öpüyorum. Bende emeği olan insan güzeli Mehmet amcamı hiç unutmayacağımı söyle. Hanım halanın ellerinden öpüyorum. Tabii ki tüm akrabalara da kucak dolusu selam iletiyorum. Eniştem sağlığına dikkat etsin.

Sevgili Nurten ablacığım;

Görüşteki halin belli etmese de, gözyaşların hala gözümün önünden gitmiyor. Sonra seninle yeterince ilgilenemedim diye düşündüm. Ama zaman sınırlıydı, bir de erken çıkmamız gerekince seninle yeterince konuşamadık. İki yıl aynı evi paylaştık, sen evlenmeden önce. Beni bazen kızdıran aşırı titizliğinin dışında pek sorun yaşamadık sanırım. Saflığın, insanlara olan güvenin beni fazlasıyla etkiliyordu. Kimse hakkında kötü konuştuğuna, dedikodu yaptığına en azından ben şahit olmadım. Bazen siyasal yaşamın ihtiyaçlarını anlamak istemediğinden dolayı sana kızdığım, seni kızdırdığım anlar oldu. Bundan ötürü üzgünüm. Verdiğin emeklerden, sunduğun katkılardan dolayı sana teşekkür ediyorum. Mustafa’ya, kayın babana, Kemal’e ve görümcelerine selamımı söylersin.

(...)

Sevgili Dağıstan;

Seni tanıdığımı düşünüyorum. Bunda uzun yıllar yanyana birçok şeyi yaşamamızın etkisi var. Çocukluktan itibaren hastalıktan hiç kurtulmadın, büyük acılar çektin. Bu durum içimde hep bir acı olarak kaldı. Düşünsene daha altı yaşındasın iki böbreğinden ameliyat oldun. Sonra yüz felci geçirdin. Sonra idrar yollarıyla ilgili sorunlar yaşadın. Hatırlıyor musun? Bizim köylü biri anneme “Gülşan Dağıstan’ı allahın elinden sen aldın” demiş. Annemin fedakarlığı, senin sağlığına kavuşman için gösterdiği çaba gözlerimin önünden gitmiyor. Hani duvarın yanında otururken annem arkandan muhallebi getirirdi. Doğrusu bazen benim de canım çekerd. Ortakçın olurdum. Kardeşimin yaşaması, gördüğü tedavi ve bakım sayesinde mümkün olabildi. Ama bunun için de sosyal güvence ve para gerekiyor. Düşünsene Dağıstan; yeterince para olmasaydı senin tedavini yaptıramayacak, bakımını sağlayamayacaktık. Belki de seni daha çocukken kaybedecektik. Bugün milyonlarca insan “paran kadar sağlık” dayatması nedeniyle hastane kapılarında bağıra bağıra ölüyor. Emeğin ve alınterinin yaşadığını, yaşamaya çalıştığını biliyorum. Herkes ait olduğu dünyanın çıkarları için mücadele etmeli. Sermayedarlar nasıl ki sermaye dünyasının sefası sürsün diye çabalıyorsa, emekçiler

de emeğin dünyasının bir üyesi olma sorumluluğu ile sömürü ve haksızlığa karşı mücadele etmelidir. Yeğenlerime iyi bak. Yengemin yanaklarından öpüyorum.

Sevgili Hatice ablacığım;

Aile tablosuna seni eklememek büyük haksızlık olurdu. Seni bir abladan çok hep bir arkadaş, gerçek bir dost olarak düşündüm. Sanırım son derece samimi, karşılıklı güvene ve dostluğa dayanan bir ilişki kurabildik. Bu yönde ikimiz de epey emek verdik. Gerçi senin yaşamının ana unsuru emek oldu hep. Çektiğin acılara, daha çocukken anneni kaybetmenle başlayan üzüntüler karşısında yıkılmayışına, çocuk da olsam tanık oldum. Sorun sadece anneni kaybetmenle de bitmiyordu. Yaşamak zorunda kaldığın ortamın zorlukları da buna eklendi. Kardeşin Fatma’nın sorumluluğunu da buna ekliyorum. Bu yanıla ikiniz için hiç de kolay bir çocukluk yaşanmadı. Bizim size göre çok daha rahat ve sevgi dolu bir ortamda büyüdüğümüz bir gerçek. Buna rağmen babanı kaybettikten sonra üzerine yüklenen ek sorumlulukların altında ezilemeden ayakta kalmaya, bilincini, duyarlılığını yitirmemene hep saygı duydum. Kolay bir çocukluk, ergenlik ve gençlik yaşamamış olman dengelerini yitirmene yol açmadı.

Toplumsal sorunlara, süreçlere, her zaman aynı düzeyde olmasa da ilgini sürdürdün. İki yıllık cezaevi yaşamımda seni de epey yordum. Ulucanlar operasyonu sonrası hastanedeki halin hala gözümün önünden gitmiyor. Hatırlıyor musun, beni tanıyamamış, kendini güçlkle dışarı atmıştın. Sonrasında da, direnişimiz süresince de hep çabaladın, koşturdun. Seni çok sevdiğimi bir kez daha belirtmek istiyorum. Bu sevginin harcında emeğin özgür olacağı, sömürsüz bir dünyaya olan inanç var. Havva ablaya çok selamımı söyle. Çocukları öpüyorum.

Sevgili ailem;

Ben kendi payıma hep dolu dolu yaşadım. Dönüp arkama baktığımda pişmanlık duyacağım bir şey görmüyorum. İnsanlığın güzel geleceği olan sosyalizme olan inancımı pekiştirdiğim günden bu yana işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde örgütlü bir devrimci olarak yer aldım. Doğrusu bu yolda fiziksel olarak yaşamımın son bulabileceğini ta başında biliyordum.

Bugün de inançlarımızın, devrimci kimliğimizin teslim alınmak istenmesine karşı yürüttüğümüz Ölüm Orucu direnişinin bir parçasıyım. Ölüm Orucu direnişçisi olmanın onurunu ve sorumluluğunu taşıyorum. Bu uğurda şehit düşmek de var. Ancak ben görsem de görmesem de, zaferi kazanacağımıza olan inancım tam. Biliyorum ki, bizden sonra da sürecek olan emeğin kurtuluş kavgasında biz hep var olacağız. Emekçilerin yüreğinden bizleri koparıp alamayacaklar. Tıpkı Pir Sultanlar, Baba İshaklar, Seyit Rızalar, Denizler, Habipler, Ümitler gibi bizi de unutturamayacaklar. Başınız dik, gururlu ve metin olmalısınız.

Kardeşiniz Haydar
21 Şubat 2001

Atılcan SADAY’ın annesinden “İnsan’lara Mektup”:

Ya insanca, onurlu bir yaşam; ya ölüm!...

“Bunca çürümüşlüğe, kokuşmuşluğa ve sefalete, çetelerin gölgesinde yönetilmeye, ülkenin yabancılara peşkeş çekilmesine, hayatın hücreleştirilmesine razıysanız, yaşarken ölmüşsünüz demektir...”

“Merhaba, nasılsınız?” diye soramıyorum; çünkü çoğu insan bu dünyada bir biçimde veya birçok biçimde yaşamaya çalışıyor ve yaşıyorlar da. Ama dünyaya yük olarak, düşünmeden. Düşünse dünya ona yük olacak, sorumluluk duyacak. Onun için langur lungur şeylerle mutlu olup yaşayıp gidiyorlar.

Aslında ben de, acı çeksem de, yüreğim yansa da, istemeden yaşıyorum ve kendime şaşıyorum. Şaşırmamın sebebi de şu; devlet bizleri öldürerek, kaybederek yönetmeye çalıştığını, yönettiğini sanıyor. Hepsi kendilerini kandırıyorlar bence.

Aydınlar, sanatçılar, yazarlar, çizerler, demokratik kitle örgütleri, basın, TV’ler, hepsi suskun! Birer “höt!” genelgesinden sonra hepsi suspus!

Bu kadar zulme, vahşiliğe, körlüğe, sağırlığa, vurdumduymazlığa, suskunluğa nasıl dayanıyorlar şaşıyorum.

F tipi cezaevlerinde ve bütün cezaevlerinde, okuyan, düşünen, sorumluluk duyan gencecik, pırıl pırıl insanlar vahşice katlediliyorlar, işkence görüyorlar, tecavüze uğruyorlar ve yüzlercesinin her tarafları kırık, gözleri kör oldu; çok ağır yaralılar. Açlık Grevi ve Ölüm

Orucu’ndalar. Tam 120 gündür bedenlerinden başka silahları yok onların zulme karşı koymak için.

Cezaevlerine konmuş, özgürlükleri ellerinden alınmış, alınıyor. Güya devletin emaneti altındalar. Emanete hıyanet edenlerin ellerindeler.

Bu insanlar cezaevinde bile olsa en temel insanlık onurundan ve insan haklarından asla vazgeçmezler. Ama canlarından vazgeçecekler.

İnsanı seven o pırıl pırıl gençler, yaşamı ve yaşamayı dışarıdaki insanlardan daha çok seviyorlar. Ölmek için değil, onurlu ve insanca yaşamak istedikleri için Ölüm Orucu’na girdiler.

Bunu anlamaya çalışın...

Bir insanın en temel anayasal hakkı olan ve her zaman her yerde yapabileceği bir basın açıklaması bile engelleniyor. Bunu yapan insanlara vahşice saldırılıyor.

...

Ben de bir tutuklunun, bir Ölüm Orucu grevcisinin annesiyim. Oğlum insanca ve onurlu bir yaşam için; tecrite ve izolasyona, yakılarak, parçalanarak, işkenceye, tecavüze, aşağılanmaya karşı çıktığı için Açlık Grevi’ni Ölüm Orucu’na çevirdi. Canından başka silahı yok elinde. Olmadı da. Silahtan nefret eder.

Benim oğlum gibi yüzlerce okuyup düşünen, sorumluluk duyan, insanı ve yaşamı seven pırıl pırıl genç insanlar Açlık Grevi ve Ölüm Orucu’ndalar. Tam 120 gündür. F tiplerinde ve başka cezaevlerinde. Bu ne sabır, bu ne azim yarabbi!

Ya insanca, onurlu bir yaşam; ya ölüm!...

Cezaevlerinden toplu ölümler olursa medyaya malzeme çıkacak, bire bin katarak, yasakçıların istediği yönde ekranlara kurulacaklar. Av bulmuş yırtıcı kuşlar gibi.

Aydınlar, yazarlar, çizerler, sanatçılar, demokratik kitle örgütleri ve sivil toplum, yönetenler ve “ben insanım” diyen herkes yemeklerini yerken TV’lerde bu haberleri seyredecekler. Mideleri bu haberleri sindirecek mi? Uykularını rahat uyuyabilecekler mi?

İçerdeki gençler gökteki ay’la güneşi istemediler. Sadece insanca yaşamak için yasal ve hukuksal haklarını istediler. Bu çözümsüzlük niye? Deniz Gezmisler’de olduğu gibi 20 yıl sonra “onlar iyi çocuklardı” diye pişmanlık duyulmasın!.. Cezaevlerinde tecrite, izolasyona, işkenceye hemen şimdi çözüm bekliyorum.

Bunca çürümüşlüğe, kokuşmuşluğa ve sefalete, çetelerin gölgesinde yönetilmeye, ülkenin yabancılara peşkeş çekilmesine, hayatın hücreleştirilmesine razıysanız yaşarken ölmüşsünüz demektir.

Fadime SADAY

Sincan F Tipi hücrelerindeki

Ölüm Orucu Direnişçisi Atılcan SADAY’ın annesi

(Mahir Sayın’ın Yeni Gündem gazetesindeki köşesinde yayınlanmıştır; Başlıklar tarafımızdan konulmuştur./Kızıl Bayrak)

Tekirdağ F Tipi Cezaevi işkence iddiaları ile açıldı

Bugün 133. gün. Tam 133 gündür, tutuklu ve hükümlüler Ölüm Orucu’nda. Tutuklular adım adım ölüme yaklaşıyor... Yetkililer ise duyarsız, adeta ölümleri onaylarcasına. Kamuoyunun ve tutukluların yoğun tepkilerine ve eylemlerine rağmen tecrit, izolasyon ve kişiliksizleştirmeyi amaçlayan F tipi cezaevlerini hayata geçirmek amacıyla yapılan operasyonun 32 kişinin ölümüne ve yüzlerce tutuklunun yaralanmasına neden olmasına rağmen, yeni F tipi cezaevleri açılmaya ve tecrit politikalarında ısrara devam ediliyor. Mevcut durumun değiştirilmesi bir tarafa, yeni F tipleri yaşama sokulmaktadır. Değişik cezaevlerinden 23 Şubat 2001 tarihinde Tekirdağ F Tipi Cezaevi’ne sevklerde işkence iddiaları ve dayak, kötü muamele, onur kırıcı arama, falaka, sayım nizamı, sayımlarda askeri komutlarla hitap etme ve aynı şekilde cevap alma isteği ile tutuklulara asker olma ve asker gibi davranma dayatma iddiaları gündeme gelmiştir. Yaptırım iddiaları söz konusu olmuştur. Ki bu iddialarla ilgili, derneğimize başvuruda bulunan ailelerin başvuruları da mevcuttur.

Tutuklu-hükümlü ailelerinin yakınlarıyla yaptıkları görüşmeler sonucu, Tekirdağ F Tipi Cezaevi’ndeki uygulamalarla ilgili aktardıkları bilgiler şöyledir:

Tekirdağ F Tipi Cezaevi’ne getirilen tutukluların zorla saçları kesilmeye çalışılmış, buna direnen tutuklular ise çırılçıplak soyularak dövülmüşlerdir. Hazirola geçerek “Buradayım” komutuyla sayım almaya çalışan idare, tutukluların bu uygulamaya direnmesi üzerine işkence yapmıştır, falakaya yatırmıştır. Her sayımda tutuklulara dayak

atılmaktadır. Ölüm Orucu’nda olan birçok tutuklunun durumu bu nedenle ağırlaşmıştır.

Sevk sonrası tutuklulara iki gün şeker verilmemiştir. Tekirdağ F Tipi Cezaevi’nde resmiyete dökülmeyen disiplin cezaları uygulanmaktadır.

Dilekçe yasağı dolayısıyla tutuklular kendilerine yapılan işkencelere dair hiçbir kuruma dilekçe verememektedirler. Kantin yasağından dolayı Ölüm Orucu’nda ve Açlık Grevi’nde olan tutuklular çeşme suyu içmemektedir ve idare üç tutukluya ancak 250 gram şeker vermektedir. Yine B1 vitamini alan Ölüm Orucu’ndaki tutuklulara B1 vitamini verilmemektedir. Bugüne kadar hiçbir doktor sağlık kontrolü için gelmemiştir.

Görüş 1 saat olarak gösterilse de idarenin keyfiyetine bağlıdır. Arama sırasında geçirilen süre görüş süresinden kesilmektedir. Telefonla yapılan görüşmeler keyfi bir biçimde kesilmektedir.

Yine ziyaretçilerin hemen 2-3 adım arkasında gardiyanlar görüşmeleri dinlemekte ve yandaki hücrenin yanına yaklaşma durumunda dahi görüşün kesilmesiyle tehdit edilmektedirler.

Aileler tarafından derneğimize yapılan başvurulardan anlaşılabacağı gibi Tekirdağ F Tipi Cezaevi’nde tecrit, izolasyon ve işkence devam etmektedir.

Bizler insan hakları savunucuları olarak bir kez daha tekrarlıyoruz; F tipi cezaevlerinde uygulanan tecrit ve izolasyon politikalarına ve Tekirdağ Cezaevi’nde tutuklulara yapıldığı iddia edilen işkencelere son verilmelidir.

Tecrite, izolasyona hayır! İşkenceye son!

İnsan Hakları Derneği Arşivi - <https://www.hakney.org>
1 Mart '01

Tutsak anaları Tekirdağ F Tipi işkencehanesini anlattı

23 Şubat’ta Gebze Cezaevi’ndeki devrimci tutsaklar 19 Aralık katliamında olduğu gibi, zorla, yeni açılan Tekirdağ F Tipi Cezaevi’ne götürüldüler.

Sabah erken saatlerde “A Takımı” denen özel eğitilmiş işkenceciler koğuşlara zorla girererek, erkek tutsaklardan isimleri belirlenenler alınıp Tekirdağ F Tipi Cezaevi’ne götürülmüştür. Ve burada günlerce her türlü psikolojik ve fiziki işkence yapılmıştır. Ayrıca Kandıra ve Kartal’dan da buraya 70’e yakın tutsağın götürüldüğü açıklandı. İlk girişte saç-sakal traşı dayatılmış ve kabul etmedikleri için çırılçıplak soyularak dövülmüş ve falakaya yatırılmışlardır. Sonrasında da aynı işkence konuldukları hücrelerde devam etmiştir. Konuyla ilgili İHD İstanbul Şubesi’nde açıklama yapan ailelerin anlatımı durumun vahametini ortaya koyuyor. Ölüm Orucu’nda olanlar da dahil hiçbir tutsağın su, şeker, tuz vb. ihtiyaçları karşılanmıyor. Kaloriferler yanmadığı için kat kat giyiniyorlar. Her yer rutubetli ve hiç havalandırılmıyor.

Söz alan ailelerden birisi, devletin yok etme politikasının tüm hızıyla sürdüğünü ve herkesi birbirinden soyutlamaya çalıştıklarını belirtti. Herkesin ölümleri beklediğini ve yaşanacak ölümlerden herkesin sorumlu olacağını ekledi.

Bir ana da bugün oğlunun doğum günü olduğunu söyledi. Ona aldığı karanfilleri gelinine verdi. “Şeker bayramında bize çocuklarımızın tabutunu verdiler. Şimdi Kurban bayramı geldi. Aynı zulüm, işkence ve baskıya devam ediyorlar. Çünkü bu düzen baştan bozuk. Ve yıkılmadıkça bu yaşadıklarımız son bulmayacak” dedi.

Bekir Balyemez’in annesi Sebahat ana ise; “Oğlum 8 yıldır cezaevinde katliamlardan geçiyor. Ama ilk defa O’nu bu kadar kötü gördüm. Ama o yine dimdik geldi. Yine çok güzeldi, çok yakışıklıydı. Orada hiçbir can güvenlikleri yok. Bu yaşananlara duyarlı olmanızı istiyorum” dedi.

Ayrıca DHKP-C davasından tutuklu Erol adında bir tutsağın işkenceyi protesto etmek için kendisini yaktığı, ancak kendisinden bir bilgi alınamadığı açıklandı. Görüşe girerken ailelere yoğun bir baskı yapıldığı ve onur kırıcı aramalara zorlandıkları söylendi.

Tüm bu vahşete rağmen tutsakların morallerinin iyi olduğunu ve sürekli sloganlar atarak direndiklerini söyleyen aileler Adalet Bakanı’nı, bir kez daha uyardılar ve “Ölümler olmadan çocuklarımızın talepleri kabul edilsin” dediler.

8 Mart ve Ölüm Orucu direnişi ruhuyla

Direniflçilere bin selam!

Öncelikle bayan yoldaşların ve diğer siper yoldaşlarının Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü, 4 aydır sürdürülen SAG ve ÖO direnişi ruhuyla selamlıyorum.

Bu yılki 8 Mart'ın farklı bir anlamı var. Çünkü cezaevlerindeki kadın tutsaklar, erkek yoldaşlarıyla birlikte ölümüne bir direnişi sürdürüyorlar. Buca, Diyarbakır, Ümraniye, Ulucanlar, Burdur ve 19 Aralık cezaevleri katliamlarında kırımdan geçirildik, katledildik, türlü yöntemle tecavüze maruz kaldık, ama insanlık onurumuzu asla çiğnetmedik.

Dünyanın çeşitli bölgelerinde yapılan protesto eylemlerinde kadınların ön saflarda olduğunu görüyoruz. Kendi ülkemizdeki eylemlerde, grevlerde, ya da Bergama köylülerinin topraklarını siyanürle zehirlmek isteyen emperyalistlere ve onun destekleyicisi sermaye devletine karşı mücadelelerinde de... TEKEL, Sümerbank gibi fabrikalarda ve daha birçok fabrikada kararlı bir duruş sergilemektedirler.

Sermaye devletinin saldırıları aynı şekilde devam ediyor. Son yaşanan kriz sistemin temelini nasıl çürük olduğunu bir kez daha ortaya koydu. Krizin yükünün artık taşıyacak mecali kalmayan işçi ve emekçilere yükleneceği açıktır. Rahmi Koç'un oğlu geçen gün yaptığı konuşmada, "Bu ilacı içmek zorundalar, biz içirmek zorundayız" diyordu. Meclis is bayram öncesinden başlamak üzere bayram boyunca her gün gece 24'lere kadar çalışacak. Zira İMF'nin vereceği kredinin karşılığında bunu yapmaları gerekiyor.

Bugün direnişin 128. günü ve direniş hala bütün görkemiyle devam ediyor.

M.D./İstanbul

Bir Ölüm Orucu Direnişçisi'ne mektup...

“Tüm güzellikler ve umutlar dünyayı yeniden yaratanlar içindir”

Sevgili yoldaş,

Bugün kitabevinden *Kızıl Bayrak* aldım. Son sayılarda yoldaşlardan gelen sağlık haberlerinin bulunduğu bölümler benim için öncelikli okunan sayfalar arasında yer alıyor. Sizlerin Ölüm Orucu'nda gösterdiğiniz güçlü iradenin bizlere güç kattığını belirtmek isterim.

Kızıl Bayrak'ı okumak için eve kadar sabredemedim. Neyse ki bindiğim otobüs boştu, otobüsün arka koltuklarından birisine oturdum, sayfaları hızla açtım. İlerleyen sayfalarda senin ve diğer yoldaşların yazılarını bir solukta okumak istedim, ama o anki zaman sınırlıydı. Senin resmini görünce dakikalarca yüzüne baktım, sanki resimde canlandın ve yanımda oturuyordun. O bir kaç dakika bana o kadar uzun geldi ki, aradaki zaman farkı yok olmuş, konuşmamıza bıraktığımız yerden devam ediyorduk. Bir süre sonra kendime geldim. Otobüs kalabalıklaşmaya başlayınca sayfaları bir bir kapatmak zorunda kaldım. Sağlık durumunun iyi olduğu yönünde yoldaşlardan haberler alıyorum. Resmin ve yazın beni çok mutlu etti. Benim bu mektubum umarım eline tez zamanda geçer. Neden bu kadar geç mektup yazdığım konusunda kendimi defalarca eleştirdim.

Tüm sadeliğinle gülümseyen resmin güven veriyor. Yansıyan senin güvenin ve inancındır. Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Ama karşımda

resminde, sanki daha dün birbirimize “hoşçakal, tekrar görüşmek üzere” demiş gibiyiz. Sen bana, ben sana gülümsüyoruz. Karşılıklı merhabamızı dost sıcaklığında iletiyoruz. Tekrar karşı karşıya gelme mutluluğunu duyuyorum.

Yoldaş, hücrede gökyüzünü görebildiğini yazmışsın. Ne güzeldir gökyüzüne o koşullar içinde bakmak. İnsan neyi hayal etmez ki! Tüm güzellikler ve umutlar dünyayı yeniden yaratanlar içindir. Umutlarımızı da hücrelere kapatamazlar ya, düşüncelerimizi ve bilincimizi hücrelere kapatamadıkları gibi... Ölüm, onların anladığı bedensel ölüm değil benim bahsettiğim, umutların ölümüdür. Umutlar ve inançlar öldü mü, geriye çıplak bedenler kalır.

Bugün bir dosttan çok güzel türküler dinledim. Sazıyla söyledi, eşi de ona türkülerle eşlik etti. Harika bir ikiliydi. Türküleri dinlerken sizleri geçirdim içimden, sizler için dinledim. Her bir türkünün o anki durumda duygu yoğunluğunu yaşıyorsun. Türküler, yoksulları, acı çekenleri, direnenleri ne kadar güzel anlatıyor. Sayfalara sığmayan duygular dört dizelik türkünün sözlerinde bulunabiliyor.

Sevgili yoldaş, bu mektup ne zaman eline geçer bilmiyorum. Sizlerle bir yerlerde tekrar görüşmek üzere diyorum. Yürekllerimiz aynı inançla çarpıyor. Çarpacak da...

Yoldaşın D.

Ölüm Orucu direnişçisi Hatice Yürekli'ye mektup...

Zaferi hücre hücre eriyen bedenlerinizle kazanacağız!

*Susan her yürekle kahrolsak bile
Aman vermez suskunluğa gönlimüz
Semah döneriz turnalar gibi
Dökülsün kanatlarımız
Üşümek ne ki!*

(Öner Yağcı'nın *Turnalar* adlı romanından...)

Sevgilerimle merhaba Hatice yoldaş,

Sana ve diğer yoldaşlara uzun süredir yazmayı düşünüyordum. Yazmaya kalkıştığım zaman her defasında öylece durup kalıyordum. Belki de sözcüklerle düşüncelerimi tam olarak anlatamayacağımdan, paylaşamayacağımdan dolayı olmalı. Daha sonra bunun yanlış olduğunu gördüm. Ve paylaşmalıyım, yazmalıyım dedim.

Kendimi bir-iki anıyla hatırlatayım sana. Hiç unutamadığım, gözlerimin önünde hala taptaze canlanan anı şu. Seninle son ayrıldığımızda sohbet ederken yaşımı sormuştun. Söylediğimde gözlerin parlamış, çok gururlanmıştın. Herhalde o an genç insanlarla karşılaşacağız diye düşündün. İlk karşılaştığımızda

insanda korkunç güzel duygular bırakan bir sıcaklığı seninki. Genel olarak sonuçta hepimiz öyleyizdir. Ama senin bu yönün hemen göze çarpıyor. En çok da bizim eve geldiğin gün olmayışına üzülmüştüm. Bu kadarı yeter, şimdi bu anıları canlandırmanın zamanı değil. Hepiniz zaten yüreklerimizin en derinliklerindesiniz.

Yürekli yoldaş, Hatice yoldaş,

Katliamın üzerinde fazla durmayacağım, asıl sizin hayranlık verici direnişiniz önemli. Operasyon Ulucanlar'da biraz daha kolay oldu, ama size boyun eğdiremediler. Evet bugün birçok devrimciyi hücrelere attılar, ama hiçbir şeyi çözemediler. Direniş dalga dalga yayıldı. En önemlisi, sizler bu geleneği en üst düzeye çıkarttınız. 28 yürekli, onurlu insan katledildi. “Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz” dediniz, sözünüzü tutunuz.

Biz bu bilinci kuşanarak, işçilere ve emekçilere bunu anlatıyoruz. Bunun zaten yabancıları değil, her gün alınterini akıtarak, hayvanca koşullar altında çalıştırılarak bunu görüyorlar.

Sevgili yoldaş, aslında yazılacak çok şey var. Ama bu mektubun eline ulaşıp ulaşmayacağını bile bilmiyorum. Bunun için sınırlı tutuyorum. Biz genç devrimciler, sizlerin yarattığı değerleri ve gelenekleri sahiplenip sizlerin yerlerini dolduracağız. Bugün direnişinizin 103. günündeyiz. Geçen gün seninle bir başka yoldaşın durumunun kötüleştiği haberi çıkmıştı. Duygusal olmanın zamanı değil diyeceksin, eminim. Tabii ki bu böyle. Zaferi hep birlikte, sizlerin parça parça eriyen bedenlerinizle kazanacağız. Bu zor sürecin bir bedeli bu. Geriye bıraktığınız değerleri bizler, işçiler-emekçiler yaşatacağız. Bu sizlere karşı, tarihimize karşı görevimizdir.

Mektubumu burada noktalarken, hoşçakal diyorum. Oradaki yoldaşları, dostları aynı duygularla selamlıyorum. Seni yoldaşça kucaklıyorum. Böyle dağınık yazdığım için kusura bakma. Yeni şafaklarda omuz omuza olmak ümidiyle. Sana şiir gönderiyorum.

Genç bir voldaşın

28 Ocak 2001

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTALYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	5 000 000 TL	Yurt dışı	200 DM
1 Yıllık	Yurt içi	10 000 000 TL	Yurt dışı	400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

Notu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Ve kadınlarımız...

...

Gece aydınlık ve sıcak
ve kağnılarda tahta yataklarında
koyu mavi humbaralar cırılçıplaktı.

Ve kadınlar

birbirlerinden gizliyerek
bakıyorlardı ayın altında
geçmiş kafilelerden kalan öküz ve tekerlek ölülerine.

Ve kadınlar,

bizim kadınlarımız:

korkunç ve mübarek elleri,

ince, küçük çeneleri, kocaman gözleriyle

anamız, avradımız, yârimiz

ve sanki hiç yaşamamış gibi ölen

ve soframızdaki yeri

öküzümüzden sonra gelen

ve dağlara kaçırıp uğrunda hapis yattığımız

ve ekinde, tütünde, odunda ve pazardaki

ve karasabana koşulan

ve ağıllarda

ışılıtısında yere saplı bıçakların

oynak, ağır kalçaları ve zilleriyle bizim olan

kadınlar,

bizim kadınlarımız

şimdi ayın altında

kağnıların ve hartuçların peşinde

harman yerine kehribar başaklı sap çeker gibi

aynı yürek ferahlığı,

aynı yorgun alışkanlık içindeydiler.

Ve on beşlik şarapnelin çeliğinde

ince boyunlu çocuklar uyuyordu.

Ve ayın altında kağnılar

yürüyordu Akşehir üstünden Afyon'a doğru.

Nazım Hikmet